

Giới thiệu Bình Yên Bên Anh

Gia cảnh khó khăn, có những người cứ cầm đầu cầm cổ làm việc, làm công cho người, nhận được vài đồng ít ỏi qua ngày. Những mảnh đời như vậy có vô số, họ không thấy được hy vọng, không thấy được ánh sáng của ngày mai. mNhưng có những người họ biết được khả năng vô hạn của trí thức, họ muốn đổi đời, họ muốn con cháu mình vươn lên, có một cuộc sống sung túc hơn. Nên họ cho con cháu mình đi học.

Vừa về đến nhà, Nhi đã nghe tiếng bà Tám oang oang.

- Giở mảy tính sao, tính xù hả? Đã không tiền còn bày đặt cho con đi học. Con gái mảy đẹp, mảy bán trình nó đi là đủ tiền trả nợ, có khi dư được ít làm vốn. Lũi đầu vô mảy con chữ, tương lai sáng đầu không thấy, thấy mảy nợ ngập đầu, mà con mảy cứ nhón nhơ đến trường kia. Đợi tới lúc thẳng Bảy búa nó điên lên, nó chém mất xác thì con gái mảy cũng làm đi cho nó thôi.

- Chị Tám! Tui thiếu tiền chị, tui vẫn cố gắng buôn bán, đóng lời đủ. Chị đừng nói con nhỏ vậy, tội nghiệp nó.

Phần 2 của Chồng! Anh là Ai?

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngôi sao nhỏ

Vừa về đến nhà, Nhi đã nghe tiếng bà Tám oang oang.

- Giở mảy tính sao, tính xù hả? Đã không tiền còn bày đặt cho con đi học. Con gái mảy đẹp, mảy bán trình nó đi là đủ tiền trả nợ, có khi dư được ít làm vốn. Lũi đầu vô mảy con chữ, tương lai sáng đầu không thấy, thấy mảy nợ ngập đầu, mà con mảy cứ nhón nhơ đến trường kia. Đợi tới lúc thẳng Bảy búa nó điên lên, nó chém mất xác thì con gái mảy cũng làm đi cho nó thôi.

- Chị Tám! Tui thiếu tiền chị, tui vẫn cố gắng buôn bán, đóng lời đủ. Chị đừng nói con nhỏ vậy, tội nghiệp nó.

- Tao là tao thương mảy, tao mới nói. Mảy nghĩ sao mảy nợ 3 năm, đóng lời riết không trả gốc, tiền đẻ tiền chứ mảy. Tao thấy con nhỏ ngon cơm, tao tính giới thiệu mối ngon cho nó, chứ mảy đẻ quả bom trong nhà, môt nó cho không thẳng khác, bom nổ nhục cả xóm, phí của hôn.

- Di Tám! Mẹ con mượn tiền đi, vẫn đóng đủ lời, sao đi cứ nặng nhệ mẹ con hoài vậy? Mẹ con con bỏ xứ đi, đi mất luôn tiền.

- Ồ! Giới đi thử coi. Bảy coi phim riết bị lăm hả. Ở quê mình còn làm ra tiền, lên xứ người chết rú xương cũng không ai ngó đầu con. Bớt mơ mộng đi. Nghe di Tám một lần là con đòi đời rồi.

- Di Tám còn nói nữa, đừng trách sao con hỗn.

- Mảy làm gì tao, mảy thử coi.

- Thôi, tui xin hai người. Chị Tám à, để tui đi bán thêm, rồi trả gốc lẫn lãi cho chị. Nhi, con không được hỗn, vô nhà, mau!

Nhi vùng vằng vô nhà, mượn bà ta ba triệu, trả hoài không hết. Bà Tám tính chửi thêm, nhưng nghĩ lại nó nói cũng đúng, mẹ con nó mượn nhưng đóng đủ không thiếu tháng nào. Mình ép quá, nó bỏ xứ đi là mất toi mỗi tháng 600 ngàn. Bà nhìn bà Năm, xí một hơi dài rồi cấp goi đi về.

- Nhớ đó, tháng sau trả gốc lẫn lãi là 1 triệu tui trừ dần cho. Theo người ta là cộng dồn. Lãi mẹ đẻ lãi con, tui là tui thương Năm nên tui trừ dần cho mau hết, chứ vô nhà Năm xa xôi, tui ngán tận cổ rồi. Tui đi, khi nào đổi ý, cứ gọi điện cho tui.

Bà Năm lui thui vô nhà, ngồi phịch xuống ghế, ngó xa xăm. Sạp cá của bà gom góp vừa đủ trả lãi, không mua nổi cho con nhỏ bộ đồ mới, giờ phải trả thêm tiền gốc, bà biết làm sao đây?

- Má! Sao má không nói đi tiền lời má đóng trong 3 năm, hơn tiền gốc rồi.

- Nhi! Mình mượn tiền của họ, trả lãi là dĩ nhiên. Đầu phải vì mình nghèo mà nói ngang được. Họ làm nghề cho vay có luật riêng, mình chấp nhận thì mượn, họ đâu có ép.

- Con thấy má cực quá, 3 triệu trả hoài không hết. Hay là má lên Sài Gòn đi má, lên đó con vừa đi học, vừa đi làm nuôi má được mà.

- Khờ quá! Mỏ má ông bà ở đây. Má đi sao đặng. Con cứ lo học cho xong, thỉnh thoảng về thăm là má vui rồi, ham làm rồi sinh bệnh không ai hay là khổ.

- Nhưng tiền của di Tám, má tính sao?

- Ờ, thì má lấy thêm cá bán là có thêm tiền đóng tiền gốc rồi. Má thấy vậy cũng hay, không bao lâu là má hết nợ, khỏe ru.

Nhi nhìn má, gương mặt già nua khác khổ không khỏi đau lòng. Cô càng dằn lòng phải làm giàu, làm giàu bằng mọi giá. Hai mẹ con vô nhà ăn cơm, di Năm cười nói rất vui vẻ vì sắp hết nợ, Nhi biết, ẩn sâu bên trong là trần trờ, lo âu.

Hôm sau, cô trở lên thành phố. Nhi học Sân khấu điện ảnh, vì chỉ có ngành đó là làm giàu nhanh nhất. Sáng, Nhi đi học. Tối thì cô tham gia vũ đoàn múa mình họa cho ca sĩ. Thời buổi giờ, ca sĩ cũng không cần nhiều đến vũ đoàn, nên cô cũng ít việc. Cô chạy sô thêm làm nghề vỗ tay thuê. Máy ca sĩ khi hát ở tụ điểm, luôn có đội ngũ vỗ tay thuê, còn mỗi khán giả vỗ tay theo. Ba năm trước, hồi mới lên, mấy nghề này thịnh hành lắm, Nhi chạy sô liên tục, giờ mấy web nhạc free nhan nhản, ca sĩ họ cũng ít ca ở tụ điểm hơn. Nhi làm thêm cascadeur, rồi diễn vai quần chúng, lấy kinh nghiệm. Phần là Nhi có thêm thu nhập, gửi tiền về phụ mẹ trả nợ. Làm cascadeur, Nhi phải học võ, nên cô học thêm Karate, phục vụ công việc, vừa phòng

thân.

Đang trên đường từ chỗ học võ về nhà trọ, Nhi thấy một nhóm người đang trêu ghẹo một cô gái, cô gái chống đối, nhóm thanh niên kia càng hăng máu, một tên tát hai cái vô mặt cô gái rướm máu, mấy tên khác đứng xung quanh cười man rợ. Nhi biết sắp có chuyện không hay, cô trốn vô một góc, ngó xung quanh, kiếm khúc cây, rồi đeo khẩu trang la lên " công an, công an". Cứ tưởng bọn chúng sợ bỏ chạy, không ngờ tên đầu đàn chỉ ngó xung quanh rồi cười khẩy, mấy tên còn lại cười còn man rợ hơn, chúng đi về hướng phát ra tiếng ra, tóm lấy Nhi. Biết kể không thành, Nhi thủ chặt cây trong tay, cố nhớ mấy thế võ đã học, đây là lúc cần đến nó.

Một tên tiến gần cô, nhanh chóng Nhi đứng lên, dùng cây tấn công hắn. Mấy tên còn lại thấy biến, cũng xông tới vây quanh Nhi. Nhi cố trấn tĩnh, bằng vài chiêu sơ đẳng, thêm khúc cây nên cũng bảo vệ được mình. Nhi vừa đánh, vừa lùi về phía cô gái kia, tên đại ca thấy Nhi, nhếch mép nhìn đàn em, bọn chúng ngưng tấn công, khinh khinh nhường con mồi cho đại ca vòn. Tên đại ca lắc lắc cái đầu, bẻ tay rôm rốp, chỉ vài chiêu đã nắm gọn được Nhi, hắn ép cô vô cột điện, nhìn cô điên dại. Vừa tính đưa tay mở khẩu trang của Nhi, đã bị cô nhanh chóng lên gối ngay hạ bộ của hắn, hắn khụy xuống đau đớn. Nhi vội bỏ chạy, không quên nắm tay cô gái kia kéo theo. Chạy ra tới đường lớn, rồi ngoắt nghèo qua mấy hẻm nhỏ, cuối cùng cũng về được chỗ trọ. Vô phòng, Nhi tựa cửa thở phì phò, vừa tháo khẩu trang thấy qua một bên, cô ho ra một búng máu. Cô gái được Nhi cứu hoảng hốt, chạy lại đỡ Nhi.

- Em có sao không, em gái? Chị đưa em đi bệnh viện.

- Em, em không sao, hồi nãy bị đập trúng bụng, hơi đau xịu thôi. Nghỉ chút khỏe.

Nhi ôm bụng đứng lên vô nhà vệ sinh. Lát sau, cô cầm khăn ra lau chỗ máu vừa phun, nhìn cô gái lạ nhoeo miệng cười

- Chị ngồi đi, xịu em lấy đồ cho chị thay. Em làm cascadeur mà, chuyện vừa rồi như cơm bữa, em quen rồi, không sao đâu. Mà chị tên gì, để em dễ gọi.

- Chị tên Thanh Mỹ. Còn em?

- Em tên Tinh Nhi, em 21 tuổi. Hihi

- Vậy là nhỏ hơn chị 10 tuổi lận đó.

- Há! Chị hơn 30, vậy mà em cứ tưởng chị chừng 25 tuổi à. Chị đẹp và trẻ quá chừng.

- Con bé này!!!!

Nhi lau xong chỗ máu, lại tù vại lấy ra bộ đồ đưa cho Mỹ. Mỹ vô nhà tắm thay đồ. Ngoài đây, Nhi mở tủ thấy còn đứng hai gói mì, cô nấu nước nấu mì, đập thêm quả trứng gà cho khách. Trong lúc chờ mì nở, cô ngồi xem lại tài liệu ở trường. Mỹ đi ra thì Nhi đã ngủ gục trên bàn. Cô phì cười, lại lay Nhi dậy.

- Nhi à! Dậy đi em, mì nở hết rồi.

Nhi mơ màng, đang ở quê với má, cô chu mỏ nũng nịu.

- Còn sớm mà má, cho con ngủ xịu nữa đi.

- Trời, con bé này, kêu chị trẻ mà giờ cho lên làm má luôn.

Nhi nghe Mỹ nói mới giật mình, đập vào mắt cô là gương mặt trẻ trung xinh đẹp, không phải gương mặt của mẹ, Nhi ái ngại, cười hề hề.

- Xin lỗi chị, em ngủ xấu tính quá.

- không, em ngủ đáng yêu lắm. Nói nhỏ nè, em mà thấy chị ngủ là ói không kịp hốt đó. Hahaha

- hahaha

Hai chị em cùng cười, họ ngồi ăn mì rất vui vẻ, Nhi nhường cho Mỹ tô có trứng, cô ăn mì không.

- Em ăn trứng đi, em vừa bị thương mà.

- Em đang giảm cân, mà mua rồi không ăn sợ hư, chị ăn giùm em là mừng quá trời.

- Tương như con nhái còn đòi giảm cân. Tính làm diễn viên người mẫu há.

- hihi. Chị làm nghề xem bói sao hay thế. Em tính làm diễn viên thật đó.

- Thiệt vậy há?

- Dạ!

- Vậy ráng ăn nhiều vô mới có sức làm diễn viên. Nghề đó cự và bạc lắm nha em.

- Em biết mà, nghề bạc tỷ lẫn bạc bèo. Mà kệ, phấn đấu làm giàu, trả hết nợ, cho mà em cuộc sống sung túc hơn. Chi có nghề này giàu nhanh nhất, nếu không được, mình tính cái khác. Hihi. Mà chị làm nghề gì?

- À, chị làm nhân viên kinh doanh.

- Công ty chị bán gì? Nếu được, khi nào em đi làm, em nhờ mấy anh chị trong đoàn ủng hộ chị.

- Kinh doanh bất động sản.

- Hí hí, vậy để em kiếm diễn viên nổi tiếng mua, rồi chị chia hoa hồng cho em

- Ủa, có lý đó.

- Chị em mình nhất trí nha.

- Ok em.

Họ ăn xong mì, rồi cùng nằm ngủ. Vì trời cũng tối, sợ nhóm kia vẫn đang lũng lục nên Mỹ đành phải ngủ lại. Ở chung cô bé này cũng vui, thực tế và đáng yêu. Không sống ảo như giới trẻ hiện giờ. Ngọc Nhi, chị tin, em sẽ đạt được ước mơ của mình.

Nửa đêm, Nhi lên con sốt. Mỹ hoảng hốt lay cô, lay hoài Nhi không tỉnh, Mỹ vội lấy điện thoại của Nhi, bấm số điện cho ai đó. 30p sau, có người gõ cửa căn phòng trọ của Nhi. Mỹ ra mở cửa, một thanh niên đáng người dong dong cao, ngũ quan thanh tú bước vào nhìn Mỹ.

- Em đưa cô gái này đi bệnh viện giúp chị, hình như cô ấy bị thương khá nặng, đang mê sảng.

Thanh Phong nhìn Nhi, sờ vào gương mặt tái nhợt, đầy mồ hôi của cô, anh cũng phải giật mình vì Nhi nóng như lửa. Nhanh chóng, anh bỗng cô đi nhanh ra chiếc BMW, phóng xe đến bệnh viện.

Nhi mơ cô đi trên sa mạc khô cằn, đột nhiên, Nhi thấy ốc đảo xanh tươi, mang hương thơm của bạc hà thật thoải mái. Giữa ốc đảo là ao nước trong vắt, cô vui mình trong nước, hít hà hương thơm ngây căng gần ngay mũi. Thật dễ chịu, cô nắm lấy cành cây đang sà xuống sau lưng cô, hít hà. "Cây gì thơm quá, thơm quá đi". Phong cau mày bức bối vì cô gái này không biết có già vô không mà cứ ôm chầm lấy anh hứ hứ, nhưng chị hai nhờ phải làm thôi. Vô tới bệnh viện, Nhi được đẩy vô phòng cấp cứu, sau khi thăm khám, bác sĩ thông báo

- Xin hỏi người nhà bệnh nhân

- À, tôi. Tôi là bạn cô ấy.

- Bệnh nhân bị chấn thương phần mềm, dẫn đến xuất huyết trong, phải phẫu thuật. Khi bệnh nhân bị thương, người nhà nên đưa đến bệnh viện liền. Để lâu như vậy rất nguy hiểm.

- Sao? Lâu là bao lâu? Có cứu được không?

- Theo lượng máu đọng trong ổ bụng, ít nhất cũng 5 giờ. Để lâu hơn 15p nữa, máu tràn vô cơ quan khác là bác sĩ bó tay.

Vị bác sĩ nhìn Phong, xem xét cũng là dân đẳng hoàng, sang chảnh, có thể biến thái đến nỗi đánh bạn gái ra thế kia không? Có thể cô bé sợ hãi nên không đi bệnh viện. Mình phải tìm cách giữ chân hắn để báo công an, nếu không, chắc sẽ có án mạng.

Thanh Phong bức mình vì tự nhiên rước cục nợ, anh tính giao lại cho bác sĩ, mình ra đóng viện phí rồi ra về. Nhưng chưa kịp nói thì Thanh Mỹ đã vô tới nơi. Chị cầm tay bác sĩ khẩn thiết:

- Con bé là em tôi, trên đường đi học về bị nhóm cướp hành hung mà không dám nói với gia đình, nên chúng tôi...mong anh thông cảm, cố gắng cứu em ấy.

Kèm theo cái nắm tay là phong bì khá nặng, vị bác sĩ trầm ngâm, rồi trả lại cho Mỹ.

- Cứu người là trách nhiệm của chúng tôi. Chị cầm cái này bồi bổ cho em chị. Vì ngoài vết thương, cô bé bị suy kiệt cũng khá nặng, không đủ đề kháng gây sốt.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ.

Vị bác sĩ nhìn Mỹ, rồi nhìn Phong lắc đầu ngán ngẫm, quay trở vô phòng. Bên ngoài, Mỹ chưa kịp lên tiếng kêu Phong đi về, Phong đã nói trước

- Em về! Chị liệu về nhà trước trời sáng, đừng để mẹ làm bìa đỡ đạn hoài.

- Ủ, chị biết rồi. Em về trước đi. Con bé là ân nhân của chị. Khi nào biết em ấy an toàn, chị sẽ về.

- Chị! Chị chống đối ba vì người đứng?

- Người đứng ấy vì cứu chị của em, nên ra nông nổi đó. Còn ba, ba muốn dồn chị vào đường chết.

- Chị đừng nói bậy.

- Em nhắn với ba, lần sau nên mướn giang hồ chuyên nghiệp chút. Vì lần sau, vệ sĩ của chị là Huyền Long

- Chị nghĩ không có thể lực của ba, chị có thể thuê được Huyền Long sao? Với lại, họ chỉ chuyên lấy thông tin bằng công nghệ tối tân, không có làm vệ sĩ.

- Em quên là chị quen Gia Khiêm?!!!!

Phong nhìn xoáy vào chị mình, để xem lời chị nói tin được bao nhiêu phần trăm. Rồi lừ mắt, ra về.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gặp gỡ

Sáng hôm sau Nhi tỉnh lại với cơ thể rệu rã, mỏi mệt. Cô mở mắt nhìn xung quanh, khung cảnh lạ hoắc. Nhi bàng hoàng, tính ngồi dậy thì một giọng nói êm dịu, dễ nghe vang lên:

- Tỉnh rồi hả em? Có còn đau lắm không?

- Em! Em đang ở bệnh viện hả chị?

- Ủ! Em bị nội thương nghiêm trọng đó, vậy mà ráng chịu vậy à, sao không nói chị?

- Hìhì! Em đâu ngờ nặng vậy. Mà giờ em khỏe rồi. Chị cho em xuất viện đi.

- Cái đó là bác sĩ cho, chị không có quyền đó. Em cứ yên tâm tĩnh dưỡng, viện phí chị lo được. Dù sao cũng tại chị mà em bị thương.
- Chị làm nhân viên thôi, chuyện xảy ra chị cũng đâu muốn. Ai lại ăn vạ như vậy. Với lại mai em phải đi quay, không có em làm lỡ việc của nhiều người khác nữa. Hehe
- Con bé này! Còn hehe. Không có gì quan trọng bằng sức khỏe hết. Em cứ nằm đây ăn ngủ. Còn về phía đoàn phim, chị nói giùm cho. Không có mợ chợ vẫn đông. Yên tâm!
- Nhưng mà....
- Em còn nhưng là chị gọi về quê cho mẹ em lên chăm nhé!
- Hí hí! Chị biết em ở đâu sao. Hí hí.
- Lê Hoàng Tinh Nhi, quê Long An, có mẹ là Lê Hoàng Thanh Vy, bán cá ở chợ, hay còn gọi là Dì Năm.

Nhi há hốc miệng nhìn Mỹ, mặt chảy ra, lẳng lặng nằm xuống giường. Chị ấy biết rõ mình vậy, không lẽ lúc mê man, mình sợ chết nên trăn trối. Hey ya, thôi đành nghỉ vài ngày, kệ, mất ít ngày công, nhưng đề má lo càng tội hơn. Mỹ thấy Nhi ngoan ngoãn, không nói gì nữa, thở dài đi ra ngoài. Trước khi đi còn dặn lại:

- Chị phải đi công tác ít ngày, em cứ ở đây, khi nào bác sĩ cho về thì về. Viện phí của em chị đã trả đủ. Khi nào rảnh, chị ghé thăm em. Đừng nghỉ trốn viện, uống tiền chị đã đóng. Nghe không?

- Dạ! Em nghe rồi, cảm ơn chị.

- Ủ! Chị cũng cảm ơn em đã cứu chị. Huệ nhé!

Nói xong thì Mỹ đi thẳng. Nhi nằm viện một tuần được xuất viện, trong thời gian đó cũng không thấy Mỹ ghé thăm cô lần nào nữa. "Chị ấy đâu có thân với mình, chắc lo viện phí cho mình nên phải chạy đôn chạy đáo tăng ca rồi. Cũng mong cho chị bán được nhiều nhà. Ở cuộc sống vậy mà có nhiều người tốt hơn mình nghĩ, cứ chân thành thì chắc chắn sẽ được bù đắp, mẹ dạy quả là không sai." Nhi về phòng trọ, vội vàng cắm sạc điện thoại, báo tin cho mẹ. Cả tuần nay, cô không gọi về chắc mẹ lo lắm.

- Alo! má ơi, con nè!
- Cha! Dữ hen, hôm nay mới gọi cho tui đó. Chắc thành ngôi sao rồi bạn dữ.
- Hìhì! Tại con bận quay thiệt mờ. Mà má khỏe hôn? Dì Năm có quậy nhà mình nữa hông má?
- Không có, dì Năm không qua nhà mình nữa. Má khỏe ru à. Con ở trên đó làm vừa vừa thôi, giữ sức khỏe còn địa thăm tui nữa nha cô nương- dì Năm nói có vẻ mệt, còn húng hắng ho, đi lấy tay che điện thoại để Nhi không nghe, nhưng cô vẫn nghe được.
- Má! Má bệnh hả má? Má có sao không má! Má! Má ơi!
- Làm gì la bài hải vậy, má bị sặc ớt thôi mà. Tui đang ăn cơm cô nương ơi.
- Vậy mà con tưởng....hìhì...làm hết hồn.
- Thôi, cúp máy, má ăn cơm cho xong.
- Dạ! Con cúp máy. Con tranh thủ lễ này con về chơi với má ghen!
- Ủ.

Dì Năm cúp máy, ho nhiều hơn, ho sặc sụa, đỏ mặt tía tai. Bà dựa vô ghế thở mệt nhọc, ngó ra mấy chậu cúc vàng tươi đang rung rinh trong gió. Hoa của sự hiếu thảo, sắp sửa héo tàn.

Nhi điện thoại cho chị Phượng, hỏi xem có phim mới cần cascadeur hay diễn viên quần chúng không. May sao đoàn đang quay cảnh phim ở công trường xây dựng, cần cascadeur nữ. Nhi ok, lập tức đến phim trường.

Tại công trường xây dựng cho công ty Trần Gia làm chủ đầu tư, công ty An Phong làm thầu xây dựng. Khiêm cùng Thanh Phong đang đi thị sát. Qua chỗ công nhân đang trộn hồ, một anh công nhân chạy xe trộn bê tông, chạy qua vũng sinh không chú ý làm sinh bắn cả lên áo của Khiêm, anh tài xế vội vàng xuống xe khom lưng xin lỗi rồi rút. Thanh phong nhìn người quản lý bằng ánh mắt rét lạnh, anh ta run sợ, vội lỗi anh tài xế kia đi "anh bị sa thải". Anh tài xế vội van xin, "vợ em đang chuyển dạ, chờ em trong bệnh viện, nên em nhất thời nóng giận xe không chú ý. Xin mấy anh nhẹ tay, trừ lương, đừng đuổi việc em lúc này. Em hứa không tái phạm."

Khiêm nhìn anh tài xế, vợ chuyển dạ...anh nhớ lúc Nghi sinh con, anh đã bồn chồn, lóng ngóng ra sao, chợt Khiêm lên tiếng:

- Anh tìm cho tôi cái áo sạch sẽ, rồi vô với vợ đi.
- Dạ! Em cảm ơn anh, cảm ơn anh. Em đi lấy áo cho anh ngay đây.

Thanh Phong nhìn Khiêm, đắm chiêu suy nghĩ, không nói gì, tiếp tục dắt Khiêm đi vô mái hiên ngồi tránh nắng. Kỹ sư công trình vội lấy bản vẽ, để lên bàn chỉ cho hai người đàn ông như ma vương này xem, rồi so sánh lên công trình thực tế. Họ đang bàn bạc thì anh tài xế kia đi vào, đứng khom người, đưa cho Khiêm áo sơ mi bằng hai tay rất thành khẩn.

- Anh thông cảm, ở đây không có trung tâm thương mại, siêu thị cũng không, nên em chỉ có thể mua tạm áo này.

Khiêm cầm áo sơ mi bọc trong giấy kiếng rất lịch sự, nhưng nhìn qua cũng biết là áo si đa, được giặt sạch, bán cho công nhân. Anh lại nhìn tới anh tài xế, thấy thái độ thành khẩn của anh ta, cũng phì cười.

- Không sao! Sạch là được. Anh về đi. À khoan!

Khiêm xoay qua nói với giám sát công trình: "anh đưa anh ấy 50 triệu, xem như trợ cấp thai sản"

- Sao? Anh ta là nam, mới vô làm chưa được 1 năm, làm gì có trợ cấp đó.
- Anh cứ đưa, tôi sẽ kêu Lực chuyển trả lại cho anh. Coi như Trần Gia hỗ trợ nhân viên.

- Vâng! Tôi hiểu rồi.

Anh tài xế một lần nữa bắt ngờ vì cách cư xử của Khiêm, anh ta cảm ơn rồi rít, cầm phong bì của giám sát đưa, nhanh chóng đến bệnh viện.

Khiêm cầm cái áo, xoay lại nói với mọi người " tôi đi ra xe thay đồ, mọi người chờ chút".

Phía bên rìa công trường là bãi đất trống, dùng làm nơi đổ ô tô. Do đất khá rộng, nên đoàn làm phim của Nhi chọn làm phim trường, đang quay cảnh đánh nhau, mượn công trường phía sau làm nền. Trong phân cảnh này, một người đàn ông bị nhóm giang hồ tập kích, và Nhi sẽ lao ra đỡ một gậy cho người đó. Đang quay, đột nhiên nam chính bị đau bụng, anh ta đi tìm chỗ xả mà không thông báo cho đoàn. Khiêm từ trong xe đi ra, thấy bên kia có đám đông tụ tập, nên đi qua xem. Do thần thái và dáng anh quá đẹp, nổi bật khác người nên mấy diễn viên giang hồ tưởng nam chính, họ nhào tới đánh tới tấp. Khiêm bắt ngờ, vội phản đòn. Hai bên giao đấu, một bên dùng kỹ xảo phim trường, một bên dùng võ thật, mấy anh "giang hồ" bị quần tới tã, không dám la vì đang quay. Đạo diễn được màn trăm trở vì diễn y như thật. Sau cùng, một tên cầm cây rút, đứng trên giàn giáo nhảy xuống, đập vô đầu Khiêm. Nhi vội lao ra đỡ một gậy. Xui rủi anh giang hồ nhảy mạnh quá, tiếng gỗ kêu rắc rắc, tiếng nứt vỡ vang lên. Biết có biến, Nhi vội xô Khiêm ra, còn cô bị trượt chân té sông xoài, toàn bộ thanh gỗ rơi xuống đè lên chân Nhi. Khiêm quay lại, chứng hùng, nhào lại đỡ Nhi. Cô đau đến mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra bết hết vào tóc, nhìn Khiêm nhoeo miệng cười "anh không sao chứ?" cả đoàn phim hoảng hốt, xúm lại khiêng mấy thanh gỗ ra, đưa cô ra ngoài.

- Em đang bị thương, còn hỏi tôi có sao?

- Anh làm nam chính, anh có chuyện gì thì đoàn tổn thất nhiều lắm, phim không quay được là thất nghiệp cả đám. Hihi

- Nam chính????

Chị Phụng vội chen vào: "Con bé này, thân mình không lo, lo người khác thất nghiệp à?" Nói rồi chị xoay qua nhìn Khiêm, "Ồ! Anh ta là ai, lạ hoắc, mặc áo rê tiền vậy không lẽ là công nhân xây dựng đi lạc vô đây. Đã dặn không cho dân vào chỗ quay phim, bao nguy hiểm mà tổ công tác làm ăn gì kì vậy hả?" Phụng tròn mắt, thờ phư: "anh là ai, biết chỗ người ta quay phim không mà đi vô đây? Hại em gái tôi rồi đây này."Nhi ngạc nhiên, nhìn Khiêm. Người này đẹp trai, phong thái nhìn sáng hơn người, không phải diễn viên thì uống quá. Chắc anh cũng vô tình lọt vô chỗ này, Nhi lắc lắc tay chị Phụng

- Em không sao mà, đau chút thôi. Chị đừng la anh ấy, tội nghiệp. Anh về đi làm đi, không họ tưởng anh trốn việc, lại bị trừ lương.

Nhi nhích, lết người qua bên chị Phụng, cố rặn nụ cười gượng. Chị Phụng thấy mình cũng hơi quá, nên đỡ Nhi, nhìn Khiêm hất mặt ra ngoài, ý bảo anh đi đi. Khiêm nhìn hai người họ, mới mong hơi nhếch lên, cũng đứng dậy đi về phía công trường. Lúc này, mọi người đã dọn xong đóng gỗ, cũng may gỗ đạo cụ, nên không cứng lắm, mà hai bàn chân Nhi cũng bị bầm đen. Phụng đỡ Nhi lại chỗ bóng cây đằng xa, gần bãi đỗ xe ngồi chờ chị thu xếp, đưa cô vào bệnh viện.

Thanh Phong ra lấy xe, thấy Nhi ngồi thu lu dưới gốc cây, hai chân duỗi thẳng, đỏ bầm. Mặt mày tái nhợt như ngày đầu anh gặp đưa cô vô viện. "cô gái này, con gái con lúta gì mà suốt ngày đánh dấm để bị thương thế hả?". Nhi ngược lên nhìn người đàn ông đang làm bầm kia. "Minh gặp nhau rồi à? ". Mùi nước hoa nhàn nhạt từ người anh tỏa ra quen lắm. Mùi thơm sang trọng dễ ngủ. Đang trong buổi trưa nắng, xung quanh toàn bụi và mùi khói xe, anh ta xuất hiện đem theo mùi hương thanh mát, thật dễ chịu. Nhi lại hít hà.

- Cô có phải chó không mà lần nào gặp tôi cũng hít hửi thế hả?

Nhi bị đơ mặt, cố nhớ xem mình gặp qua tên điên này chưa, mùi thơm này quen lắm, nó làm cô thích người thôi, làm gì nặng lời vậy chứ. Nhi càng nghĩ càng tức, ngược nhìn hân:

- Anh chích ngứa chưa? Trời nắng quá lên con đại à. Hừ

- Cô...cô dám trả treo với tôi.

- Anh có đủ lớn để được tôi không mà muốn làm bố thiên hạ?

- Cô hay lắm. Ăn nói hùng hồ vậy là khỏe rồi nhì. Đứng là gà quẹt mỏ.

Nhi tức nỏ dom đóm mắt. Cô sống rất biết trước, biết sau. Ai cũng yêu mến, chưa ai chửi cô như thế cả, nhất là đàn ông. Hân ta khoác lên mình bộ đồ đắt tiền, nhưng tư cách rẻ mạt. Nhi vội đứng lên, không muốn dòi co với tên điên này. Chân vẫn đang đau, thế là Nhi loạng choạng, ngã về phía Thanh Phong. Do bất ngờ, Phong cũng trụ không vững nên theo đà ngã ngửa ra sau. Một con gió thoảng qua, kéo theo lá cây trúng cả roi xào xạc. Nhi đang nằm trên ngực Thanh Phong, dưới tán lá bay thật nên thơ, lãng mạn. Chị Phụng quay lại, thấy cảnh đó cũng há hốc ngạc nhiên. Mọi người xung quanh thì xì xào, có người lấy điện thoại ra chụp lại cảnh,"phim" đẹp không cần dàn dựng này.

Dưới ánh nắng, mặt Thanh Phong trắng xanh, giập dừ. Còn Tinh Nhi đỏ như cà chua chín.

- Còn không mau ngồi dậy? Người cô bần, đừng vấy qua tôi.

Nhi lồm cồm bò dậy, chị Phụng chạy tới đỡ. Quay qua xin lỗi Phong rồi rít.

- Xin lỗi anh! Con bé bị thương ở chân, đứng không vững thôi. Bộ đồ của anh, cứ tính phí giặt ủi cho tôi, đừng trách nó, tội nghiệp.

Phong: Đồ dơ có thể giặt, nhưng bị thử hám trai, không sạch sẽ đựng vào, chỉ có thể bỏ.

Nhi: Có giới thì bỏ cả người đi. Tôi đựng cả vào người anh đấy, không riêng bộ đồ đâu.

Phong: Cô

Phụng: thôi đi Nhi - Phụng trừng mắt nhìn Nhi. Cô dù tức nhưng vẫn phải im.

Thanh Phong nhận được điện thoại, của ai đó, liếc Nhi, rồi chui vô xe lái đi, để lại sau xe bụi tung mù mịt. Anh nhìn vô gương chiếu hậu, thấy Nhi đang bịt miệng, ho sù sù, nhếch mép cười, tăng tốc rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 3: Làm quen

Nhi hít một bụng đầy bụi, ôm cục tức nhìn theo chiếc BMW dần mất dạng. Chị Phụng vỗ vỗ vai Nhi:

- Thôi em, hẳn là tổng giám đốc công ty An Phong, chủ thầu dự án này đó. Cổ nhìn đi, vì đoàn phim còn thuê đất ở đây dài dài mà.

Nhi thở hắt ra, nhìn chị Phụng, nhe răng hihi

- Nhịn, em sẽ nhịn. Quân tử không chấp tiểu nhân. Hehe.

- Ủ! Cười lên cho vui, giờ chị đưa em đi khám.

Hai chị em khám xong, Nhi cầm một bọc thuốc to tướng về nhà sắc uống vì bong gân. Nghe bảo ông thầy hay lắm, chị Phụng tốn công, tốn tiền đưa Nhi đi, hốt rồi không uống cũng kì. Cô chỉ biết nhìn bọc thuốc ngán ngẩm. Chân đau, chị Phụng không cho Nhi làm cascadeur nữa, chị tìm vài show ca nhạc cho Nhi vỗ tay thuê. Mà ca sĩ giờ cũng ít làm show, nên Nhi ở nhà ế chồng chờ. Đang ngồi ở nhà đọc bài, điện thoại reo:

- Alo! Nhi, em rảnh không?

- Dạ rảnh, rảnh đến mức meo luôn, chị có show hả chị?

- Ủ! Vỗ tay thuê cho buổi tuyên dương doanh nghiệp, hơi chán đó. Em làm không?

- Làm, làm chứ. Vỗ tay thôi mà, vỗ tay cho ca sĩ hay doanh nhân cũng là vỗ thôi. Hihi.

- Ủ. Vậy 7 giờ, em có mặt ở hội trường đài truyền hình nhé. Mà chân em ổn chưa?

- Ổn! Em chạy Việt dã còn được đó.

- Ok em. Tối gặp.

- Dạ chị.

Nhi mừng hóm, cô mở tủ vải, lấy ra đầm trắng kiểu Vintage, tay ngắn, cổ vuông. Uớm lên người, Nhi thầm nghĩ "hợp báo doanh nhân, dù vỗ tay thuê cũng phải ăn mặc cho lịch sự". Nhi gạt gù, hài lòng. Tô thêm tí son, dặm ít má hồng, Nhi thấy mình đỡ nhợt nhạt hơn, cô kêu Grap tới đài truyền hình.

Xe grap thả Nhi ngay cổng, không phận sự nên không được vô trong. Nhi phải tập tễnh đi vô hội trường. Khiêm và Minh ngồi trong chiếc xe Lexus, trông thấy cô nàng áo đầm trắng đang cà nhắc bước vô, lòng anh bỗng thấy xao xuyến nhẹ. "Cô nàng hôm bữa đây mà, chân em bị nặng vậy à? Đã 1 tuần vẫn còn phải đi tập tễnh, tôi có lỗi quá, xin lỗi em". Khiêm nói với Minh:

- Em điều tra có gái kia giúp anh.

- Cô gái nào?

Khiêm chỉ ra cửa sổ xe, thì Nhi đã đi đâu mất tiêu. "Mới đây mà đi đâu nhanh vậy, chân đau thế cơ mà. Không sao, có duyên ắt sẽ gặp lại".

- Anh đang nói ai vậy?

- Không có gì, chắc anh nhầm.

Đến buổi tuyên dương, từ trong cánh gà, Khiêm thấy Nhi ngồi bên dưới khán đài, đang vỗ tay chào mừng đại biểu, ở cô toát lên nét đẹp hồn nhiên, trong trẻo, Khiêm xoa xoa mi tâm phì cười "chúng ta đúng là có duyên". Khiêm xoay qua nói Minh lên phát biểu, nhận bằng thay anh. Minh khó hiểu nhìn Khiêm, sợ anh còn chấp chuyện cũ, Khiêm phì cười, kể tai em nói nhỏ gì đó, rồi chỉ chỉ xuống khán đài. Minh nhìn theo, thấy cô gái dường như tách biệt với những người xung quanh, không phải dị biệt, mà ở cô toát lên nét thanh thuần, cô điển đáng yêu. Minh nhìn anh, gạt gù "anh lo đại sự, việc khác để em". Khiêm phá lên cười, một tay vỗ vỗ vai Minh, tay kia ra dấu number one. Lâu lắm rồi, hai anh em mới cười vui vẻ với nhau như thế, Minh nhìn xuống khán đài, rồi nháy mắt với anh và đi lên sân khấu. Khiêm nhìn theo, mỉm cười triu mến, anh hỏi Lực:

- Cậu kiếm cho tôi áo sơ mi, loại thường, càng rẻ càng tốt.

- Hà! Áo anh có vấn đề?

- Không! Tôi muốn xem bộ phim do mình đạo diễn thôi.

- Phim???

- Sau này cậu sẽ hiểu. Đi đi.

- Vâng!

Lực lui ra ngoài, chạy vô siêu thị kiếm áo sơ mi trắng, loại rẻ nhất đưa cho Khiêm, anh cũng thắc mắc lắm, nhưng chỉ áo sơ mi, chắc không có gì nghiêm trọng. Khiêm cầm áo, hiệu VT, anh hơi suy nghĩ:

- Áo này phải áo hiệu không?

- Áo hiệu này rẻ nhất rồi.

- Sao cậu không kiếm áo không có hiệu, áo si đa cũng được.

- Hà????

- Thôi, lỡ rồi không sao. Khiêm mở áo, giũ tem, giũ luôn logo trên cổ áo, rồi đem vô toilet thay. Lực mặt đơ như cây cơ nhìn theo. Thay xong, anh đưa cho Lực đồ của mình, dặn mang về căn hộ quận 2. Lúc tỉnh đi xuống khán đài, sức nhớ gì đó, Khiêm quay lại mượn Lực ít tiền lẻ. Anh toàn xài thẻ, không tiện cho lắm. Lực đưa cho Khiêm vài tờ 500 ngàn, trong lòng là một bụng thắc mắc. Khiêm cầm nhét bóp, đưa lại cho Lực tấm thẻ bạch kim.

- Cậu đi rút đi, bao nhiêu tùy, mai đưa lại tôi.

- Dạ! Không cần đâu. Khi nào anh có tiền trả cũng được. Lương Trần Gia, tôi xài không hết.

Khiêm nhếch môi, nhét tấm thẻ vào tay Lực:

- Tôi không muốn nợ người khác, cho ra cho, mượn ra mượn. Sòng phẳng là tốt nhất.

Anh vỗ vỗ vai Lực, rồi bước về phía khán đài. Lực lắc đầu nhìn theo.

Khiêm ngồi cạnh Nhi, giả vờ đẳng hắng cho Nhi chú ý. Cô xoay qua, tính hỏi người bên cạnh có lạnh không, vì máy lạnh phà phà mà anh ta ho quá, cô có mang kẹo gừng, thì gặp người quen:

- Ủa, anh cũng đi vỗ tay thuê hả? Nhớ em không? Người xem chút làm anh bị thương nè.

- À! Là em sao? Trùng hợp thật. Chân em còn đau không?

- Hìhì! Đờ nhiều rồi. Mà hôm đó anh có bị khiển trách không? Em thay mặt đoàn phim xin lỗi anh. Tại anh đẹp trai quá, nên họ tưởng anh là diễn viên, đạo diễn chỉ thấy sau lưng, nên cũng nhầm. Hìhì

Khiêm hơi đỏ mặt, khi có cô gái khen mình đẹp trai, mà tự nhiên như thế, anh xoa xoa chân mảy, môi hơi cong lên hài lòng.

- Không sao! Mà em tên gì?

- Em tên Tinh Nhi, là ngôi sao nhỏ í. Còn anh?

- Anh tên Gia Khiêm, hân hạnh được biết ngôi sao nhỏ.

- Hìhì! Tưởng hôm nay chán phèo, ai ngờ gặp người quen tám sô cũng được. Anh Khiêm làm phụ hồ, sao da anh trắng quá, trắng hơn em luôn. Chỉ em bí quyết đi. Hì hì.

Khiêm lại mắc cỡ, đưa tay lên miệng đẳng hắng, đang suy nghĩ trả lời sao thì đột nhiên có viên kẹo nhét vô miệng. Anh ngậm, xoay qua nhìn cánh tay khẳng khiu, đang dứt kẹo cho anh. Ánh mắt Khiêm chưng hững, có vài phản thích thú và ảm áp.

- Anh ho quá, nên ngậm kẹo gừng cho thông cổ. Cũng phải thôi, thợ hồ suốt ngày ở công trường toàn nắng và bụi, nghĩ lại thấy em cũng còn sướng hơn nhiều người. Hìhì. Mà anh làm nghề vỗ tay này lâu chưa? Sao trước giờ mình không gặp nhau nhỉ?

- À, anh làm ở nhóm khác. Do hôm nay thiếu người nên anh chạy sô qua đây.

- À...ra là vậy. Nghĩ mới thấy mình đúng là có duyên thật.

Trên sân khấu, đến phần phát biểu công ty Trần Gia, nói về hoài bão, bí quyết thành công... Nhi nhìn lên sân khấu, rồi lại xoay nhìn Gia Khiêm, cô trầm trồ:

- Anh với anh trên kia trông giống nhau nhỉ? Cưng như sinh đôi í. Mà giống khuôn mặt, số mạng khác nhau quá. Người thì kiếm từng đồng 50 ngàn, người phát tay có 50 tỷ. Hey ya!

Cô tự suy diễn tự nói, bên kia nghe lúc đầu hồi hộp sợ bị phát hiện, càng nghe càng mắc cười, nhưng cố làm mặt tỉnh. Sau buổi tuyên dương, Nhi chào Khiêm rồi lại cạ nhắc ra về. Tới bậc tam cấp khá cao dưới sân, Nhi nhìn mà ngăn ngậm, đang xoay sở bước xuống, chợt vòng tay rắn chắc phía sau nhắc bổng Nhi lên, bỗng cô đi xuống những bậc thang. Trong cơn gió nhẹ buổi tối, thoảng ra mùi lavender dịu nhẹ. Nhi hơi hoảng, nên choàng tay lên cổ Khiêm theo bản năng, cô ngây người, thẹn thùng vì nhìn gương mặt anh ở góc nghiêng đẹp hoàn hảo. Sóng mũi cao, mí dài, mày rậm, sườn mặt nam tính, làm tâm hồn Nhi lơ lửng chín tầng mây. Đến khi xuống hết bậc tam cấp, mà Nhi vẫn ngây người. Khiêm cúi nhìn Nhi, ánh nhìn triu mến, cưng chiều:

- Anh đưa em về nhé!

Lúc này, cô mới sực tỉnh thẹn thùng, cúi mặt:

- Anh thả em xuống đã.

Khiêm thả Nhi xuống, nhìn cô nàng mắc cỡ thật đáng yêu. Những cô gái làm trong ngành này, phải dạng dĩ lắm, sao em lại thẹn thùng, nhút nhát thế kia? Nét mặt như vậy dễ khiến người khác phạm tội mà. Nhi lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Khiêm

- Anh gửi xe ở bãi nào?

- À, anh...anh không có xe máy, vì anh cũng không biết chạy.

- Há???

Không lẽ anh nghèo đến mức không mua nổi chiếc xe cà tàng. Trông anh thư sinh, hơi ốm, chắc làm không đủ ăn. Thời buổi này còn có phận người không đủ tiền mua nổi chiếc xe. So với anh, mình vẫn giàu hơn, ít ra mình có em Wave đi lại. Nhi nhìn Khiêm, trong cô dâng lên nỗi thương cảm.

- Anh đi làm bằng gì? Đừng nói anh đi bộ nha.

- Không! Anh đi taxi.

- Trời! Sang vậy? Anh làm bao nhiêu chắc đồ vô taxi ăn hết quá. Thôi, anh nghe em cài phần mềmgrap, hoặc Go Việt, đặt xe ôm cho rẻ. Số tiền đi taxi thì để dành mua em xe máy chạy đi làm, đỡ tốn kém. Mình còn để dành phòng thân chứ.

- Em nói đúng, để anh về tảigrap.

- Hìhì, phải vậy thôi. Mình kiếm tiền khó khăn, nên suy tính và tiết kiệm, mới dư phòng khi cần. Hìhì. Hôm nay, cảm ơn anh ẵm em xuống bậc thang, em sẽ bao anh chiều xe ôm. Hìhì!

- Không cần, ai để con gái trả tiền cho mình

- Anh giúp em, em giúp lại là sòng phẳng. Em không muốn nợ ai. Hehe

Khiêm nhìn Nhi, cô gái nhỏ nhắn có cùng suy nghĩ với mình, khá thú vị đây.

- Thôi được, vậy để dịp khác, anh học chạy xe máy rồi đưa em về, nhé!

- Nhất trí!

Nhi đặt graphbike, lát sau hai chiếc xe đến, Nhi và Khiêm đi hai hướng khác nhau. Trước khi đi, Nhi đã thanh toán luôn cho hai xe. Nhi chạy thẳng về phòng trọ. Khiêm đi tới ngã tư dừng lại, đi lên chiếc Lexus. Anh vẫn đang suy nghĩ về Nhi, cười một mình. Lực và Minh nhìn nhau, Minh nhún vai, ra điều không biết. Còn Lực cứ vậy lái xe đi. Nghĩ một hồi, Khiêm nhớ chưa hồi số điện thoại Nhi, anh tính kêu Minh điều tra, nhưng rồi lại thôi. Khiêm tin số phận, nếu thật sự có duyên gặp lại lần 3, nhất định anh sẽ không để em thoát, ngôi sao nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thử vai

Nhi về đến phòng trọ, cứ nhớ mãi lúc Khiêm bông cô, lãng mạn hết như truyện ngôn tình, Nhi đóng cửa phòng, nằm ngủ mà cứ tím tím cười suốt, đến cả trong mơ vẫn cười.

Một tuần sau, chân của Nhi lành hẳn, cô vẫn đi học bình thường, tối đi học thêm karate, chờ điện thoại của chị Phụng gọi đi làm. Chiều thứ bảy cuối tuần, vừa về đến nhà, chị Phụng đã gọi:

- Nhi hả? Chân em hết đau chưa?

- Em hết đau lâu rồi, em thành "hòn vọng Phụng" luôn, chị mau cứu em đi. Hihi

- Con bé này, 22 tuổi mà cứ như con nít. Chị có thông tin này cho em, nắm được hay không tùy vào em.

- Chuyện gì nghiêm trọng vậy chị.

- À, năm ngoái công ty có tổ chức casting cho Phim Em gái à! Anh yêu em, chọn được nữ chính rồi, là một cô bé sinh viên năm nhất trường Nhân Văn. Đùng cái cô Thiên An đó hủy kèo, làm cả đoàn bị bê sở. Nghe đâu cô bé đó còn trẻ lắm, nhưng được ông chồng giàu có, bỏ tiền ra đền hợp đồng tới mấy tỉ lận. Năm nay, công ty tổ chức casting lại từ đầu, em nên đi thử.

- Rồi, em hiểu, em sẽ cố hết sức để vào vai. Chắc em sẽ không thua cô bé nghiệp dư đâu chị hen.

- Cô mang tự tin đó vào buổi casting đi. Em thân cô thế cô đó. À, 9 giờ tối nay, mấy ông trong đoàn tổ chức liên hoan ở quán bar. Em có muốn đi không? Đi giao tiếp, làm quen, lấy lòng anh em trong đoàn. Có cả đạo diễn và nhà đầu tư, biết đâu, họ nhìn em hợp vai rồi chọn em luôn.

- Quán bar hả chị? Em...em ngại lắm.

- Em đừng nghĩ quán bar là xấu, họ là dân có máu mặt, không ai tự làm xấu mình hết. Chị có mấy em non tay nghề, muốn đi đường tắt, tự dẫn thân thôi. Như em Thiên An đó, không thân thể mà casting một lần là được nhận vai luôn, vậy mà lại lặt kèo.

- Ok! Em tin chị. Tối nay, em sẽ có mặt đúng giờ.

- Ủ, tối nay chị bận. Em cứ tới, nói là em chị, sẽ có người dẫn em vào. Yên tâm, nếu có biến, cứ điện thoại cho chị.

- Dạ, em cảm ơn chị.

Tối đó, Nhi chọn cho mình bộ quần tây, áo sơ mi tay phồng. Đi mấy chỗ nguy hiểm, ăn mặc kín đáo vẫn tốt hơn. Nhi tới điểm hẹn, lần đầu tới một nơi ăn chơi nổi tiếng bậc nhất Sài Thành, Nhi khá hồi hộp. Anh bồi dẫn Nhi vào phòng vip trên tầng lửng, view xuống sân khấu xem múa cột. Nhi gõ cửa bước vào, cúi chào mọi người, giới thiệu là em của chị Phụng. Trong phòng khá đông, toàn mấy ông xôm xôm, chỉ có vài người Nhi biết. Nhi tới ngồi kế bên một chị thư kí hậu trường tên Thư, cười xã giao. Chị Thư biết Nhi, nên cũng đơn giản, giới thiệu từng người trong đoàn. Sau đó, mọi người lại hồ hởi cụng ly, ăn mừng dự án phim sắp ra lò. Giám đốc Thịnh này giờ vẫn quan sát Nhi bằng ánh mắt thêm thưởng, ông ta là một trong những nhà đầu tư phim. Ông ngoác anh bồi nói nhỏ gì đó, thấy anh bồi gật gù, anh ta đi ra ngoài, rồi quay lại với ly cocktail màu xanh dương đẹp mắt. Lão Thịnh gật gù, cảm ly đưa về phía Nhi.

- Chào em, anh là Vĩnh Thịnh, hi vọng có cơ hội hợp tác. Con gái không nên uống rượu, nên uống cocktail thôi.

Nhi nhìn ông bụng phệ, mặt dâm dề mà ngán ngẩm, nhưng vẫn phải cầm cái ly, không thể làm mất lòng nhà đầu tư. Nghĩ cũng tốt, cocktail đỡ hơn bia rượu. Hắn nhìn Nhi bằng ánh mắt dâm mê, thúc giục cô uống. Mọi người xung quanh cũng nhìn cô, hiếm có diễn viên quần chúng nào được đích thân chủ đầu tư ưu ái như vậy. Nhi ái ngại, đành nhấp môi cho ông ấy vui lòng.

- Ày, uống hết đi em, uống vậy là khinh thường anh đấy, cocktail ngọt chứ có đắng như rượu bia đâu.

Nhi gượng cười, nhìn một lượt, rồi cũng uống sạch. Lão ta nhìn theo cần cổ đang nuốt nước của Nhi, mà yết hầu lão muốn giật theo. Lão cười đều giả khi Nhi đã uống hết, mới về chỗ ngồi. Từ lúc đó, lão không uống gì nữa, chỉ lặng lẽ quan sát Nhi và chờ đợi...

Một lát sau, cửa phòng lại bật mở. Thanh Phong đi vào. Lão Thịnh, đạo diễn, tổng biên tập vội đứng lên, bắt tay chào đón anh. Anh cũng gật đầu xã giao, rồi ngồi xuống ghế. Quét một lượt khắp phòng, anh thấy Nhi đang ngồi dựa vào thành ghế, nhắm mắt rất an tĩnh. Ngồi ở phòng máy lạnh mà trán cô rịn mồ hôi, gương mặt đỏ ửng như sốt. Lão Thịnh ngồi kế bên Phong, quan sát biết Nhi đang ngấm thuốc, lão cười khoái trá, qua ngồi sát bên cô. Một tay lão cầm ly bia đưa lên mời mọi người, tay kia lão thông qua sau lưng Nhi, luồn vào lưng, mon tròn, muốn tháo nút áo ngực cô đang mặc. Nhi bị nặng đầu, văng vất, nhưng cô vẫn biết có người đang xâm sở mình, cô hơi vùng vẩy, ngoắc tay ra sau, kéo cánh tay dâm dề kia ra. Tất cả đều lọt vào tầm quan sát của Thanh Phong. Anh nhếch mép cười, thì ra, em cũng dùng chiêu trò để tiến thân, đồ rề tiền! Anh cầm ly rượu lắc lư, cố không muốn thấy một màn bản trước mặt, nhưng có điều gì thôi thúc anh cứ len lén quan sát. Càng ngày, lão Thịnh càng quá đáng, lão để ly bia trên bàn, nhân lúc mọi người không chú ý, lão sờ soạn khắp người cô, Nhi vừa hất tay lão ra chỗ này, lão lập tức sờ chỗ khác. Càng chạm, càng hăng máu bởi cơ thể mon mơn của cô, lão bạo dạn dứt khoát cởi hẳn nút áo ngực của Nhi. Cô mở trừng mắt, dồn hết sức lực tát lão hai bạt tai đau điếng. Cô cố đứng lên xiêu vẹo, muốn đi ra khỏi phòng. Lão Thịnh tức nổ đom đóm, hung hăng nắm tay Nhi giật ngược, hất cả người cô ngã lại lên ghế. Lão chấn trước cô, nhìn Nhi gằm gừ.

- Con đi thôi tha, ông nhắm đến mày là phước của mày, có ý tốt không cho mày uống rượu, còn dám tát ông. Được, ông sẽ chơi mày tại đây, cho mọi người thấy mày rên rĩ cầu xin ông thế nào, đồ đi tha.

Lão nghiêng răng ken két, khiến ai trong phòng dù bất bình cũng không dám lên tiếng, họ không biết lão coi áo lót của cô, chỉ thấy lão ngồi gằn, tự nhiên Nhi tát lão, thì rõ là Nhi sai. Đầu Nhi rất đau, cơ thể nóng bức, khó chịu, người là đi không có sức, ngay cả mở mắt cũng không nổi, chứ đừng nói thanh minh. Lão thấy Nhi nhắm nghiền mắt, lão điên máu đưa tay muốn tát cô, ép cô mở mắt nhìn lão. Khi cánh tay lão vừa giơ lên, đã bị cánh to khỏe như gong kiềm giữ lại. Lão Thịnh xoay đầu tính chửi kẻ nào dám xen vào chuyện của lão, thấy người đó là Thanh Phong, nên dịu giọng:

- Cậu Phong! Không phải cũng thích con điểm này chứ. Để tôi dạy dỗ nó thuần thuật, rồi sẽ mang nó qua phục vụ cậu.

- Ông nghĩ Thanh Phong tôi đây chỉ đáng ăn đồ thừa của ông? Hừm?

- Ấy, không phải đâu. Chỉ là....con này mắt dạy quá, tôi sợ nó sẽ làm phật ý cậu thôi.

- Nếu ông thả cô ấy ra, dự án quảng cáo trà thanh nhiệt sẽ là của ông. Còn nếu không? Tôi cũng không ngại giành hết những dự án Vĩnh Thịnh đang đầu tư.

Cả phòng ngạc nhiên, tổng giám đốc Thanh Phong, sát thủ dự án trên thương trường, chưa bao giờ anh ta đầu thầu thất bại, nay vì cô gái mà dăng cho kẻ khác. Khắc tính con gái, sao lại vì cô diễn viên cascadeur không tên tuổi mà đối đầu với cộng ty Vĩnh Thịnh. Tức nhất vẫn là lão Thịnh, phải nhường con mồi cho thằng ranh con, mặt lão ta đỏ bừng, nghiêng răng ken két. Thanh Phong vẫn rất bình thản, tay dùng lực hơn, ánh mắt anh tối đi màu lạnh lẽo. Lão Thịnh cảm thấy đau ở tay, thêm phần gương mặt lạnh như tiền của Thanh Phong khiến lão nhún. Quay qua nhìn Nhi, tuy tức rě, nhưng cũng phải buông tay. Có được dự án cả trăm tỷ, lão muốn hoa hậu còn được, nói chỉ con oắt con này. Lão cười hề hề, hạ tay xuống:

- Chỉ là con diễn viên quần chúng, không cần căng thẳng vậy. Nào, chúng ta ngồi xuống bàn họp đồng, quân tử nhất ngôn.

Thanh Phong liếc lão, môi nhếch lên, đẩy lão qua một bên, khom người xuống bế Nhi đi ra ngoài. Lão Thịnh nhìn theo tức tối. Nằm trong vòng tay vững chãi, hương thơm quen thuộc, cô lại đưa mũi hít hà, không hiểu sao cô rất thích mùi hương này, nó như là một phần nào đó sâu thẳm trong kí ức tuổi thơ của Nhi. Phong cúi xuống nhìn gương mặt đỏ bừng, đang đưa mũi hít hà người anh, không thềm nhìn nữa tiếp tục đi ra ngoài.

- Đứng lại chỗ mà, đi đâu cũng người được.

Nghe giọng nói đáng ghét, Nhi có nhuróng mắt, chỉ nhìn thấy chiếc cằm của tên thanh niên đang bế mình. Cô vùng vẫy, đòi xuống. Phong bực bội, thờ hất ra, thả cô xuống. Nhi đứng dựa vào tường, ánh mắt mờ đục, người nóng ran, toàn thân run rẩy. Cô tự tát mặt mình đau rát cho tỉnh, vẫn không tỉnh được. Nhi lại xiêu vẹo đi tìm nhà vệ sinh. Thanh Phong chán ghét nhìn theo "không biết uống thì đừng uống, say như vậy bị ăn thịt là phải, ngốc!". Anh nói với theo:

- Này! Cô đi đâu đó?

- Tôi tìm nhà vệ sinh.

Thanh Phong lại thờ hất ra, đi tới diu Nhi tới nhà vệ sinh, anh để cô đứng ngay bồn rửa mặt, kiểm tra mấy phòng có người, đuổi hết ra ngoài. Đi nặng, đi nhẹ bị đuổi tuốt. Biết không còn ai, anh ra ngoài đóng cửa nhà vệ sinh, điện thoại cho Tiệp (chủ quán bar).

- Cậu cho nhân viên tới nhà vệ sinh nữ tầng trệt, đưa cô gái trong đó về tận nhà. Nhớ, kêu nhân viên nữ. Cô gái mà bị mất cọng tóc, cậu chuẩn bị đẹp quá bar luôn là vừa.

- Thanh Phong của tôi hôm nay biết dọa tôi nữa cơ đấy. Yên tâm, tôi cũng tò mò cô gái nào làm anh trọng sắc khinh bạn thế kia. Hahaha

- Biến thái, ai của cậu hả?

Phong cúp máy, đứng chờ, nghe trong nhà vệ sinh tiếng nôn thốc, nôn tháo của Nhi, anh lắc đầu ngán ngẫm. Điện thoại của anh reo.

- Này, anh yêu, anh hứa kí hợp đồng với lão Thịnh, sao trốn mất tiêu hả? Lão ta đang cuồng si kiếm anh kia. Đi đi kéo người ta trông, tội nghiệp. hahaha. Tôi phong tỏa hết khu vực tầng lửng rồi, thư kí của tôi đang tới, anh yên tâm đi đi, tôi không muốn lão Thịnh phá nát quán tôi đâu nhé.

Phong hứ một tiếng rồi cúp máy. Có tiếng guốc đi về phía nhà vệ sinh, một cô gái mặc vest, vẩy ôm đi lại gần chào Phong. Phong biết là ai nên gật đầu chào lại và rời đi. Bên trong, Nhi đang cố mọc họng để ới chất cocktail kia ra, nhưng cô không ới được, người căng vật vờ, run rẩy. Thư kí đỡ Nhi xuống tầng trệt, ra ngoài, vừa đi vừa hỏi địa chỉ nhà cô, nhưng Nhi cứ như xin quắc cần câu, không trả lời được gì.

Khiêm vừa tới quán bar của Tiệp bàn chuyện làm ăn, thấy Nhi đang dật dựa, tựa vào cô gái bên cạnh. Anh phì cười vui vẻ "Ngôi sao nhỏ, bắt được em rồi". Anh kêu Lực dừng xe, mở cửa bước lại chỗ Nhi. Chị quản lý thấy Khiêm là khách vip quen thuộc, vội cúi chào. Khiêm cũng cười, chào xã giao

- Cô ấy say à?

- Dạ, nên em đưa cô ấy về, mà hỏi mãi, cô không nói nhà ở đâu.

Khiêm nhìn qua Nhi, dùng tay ngăn mặt cô lên:

- Nhi! Nhi! Nhớ anh không?

- Anh...anh là... Anh Khiêm!

- Ủ! Em say rồi, anh đưa em về nhé?

- Cũng được, em mệt quá.

Khiêm nhìn chị quản lý, rất tự nhiên kéo Nhi, ôm cô vào ngực mình. Chị quản lý biết Khiêm, lại thấy Nhi cũng chịu để anh đưa về, nên cũng không giữ cô. Chị cúi chào Khiêm "đành nhờ anh vậy", rồi đi vô trong.

Khiêm bỗng cô lên xe, kêu Lực lái xe đi. Ngồi dựa vào cơ thể mát lạnh của Khiêm, Nhi cảm thấy dễ chịu, vô thức rúc sâu vào người anh. Anh cứ tưởng Nhi say, phì cười, vuốt vuốt tóc cô đầy cung chiu.

Thuốc ngấm vô máu, hạ thể Nhi co rút, máu trong người phùng phùng. Hai bàn tay cô bấu chặt lưng áo Khiêm, móng tay đâm vào xương thịt đau rát, mà dòng ham muốn kia không dịu đi. Nó làm Nhi muốn....muốn nhiều hơn ở một cái ôm. Vô thức, Nhi ngược đôi mắt mờ đục nhìn Khiêm, tay sờ lên mặt anh, phác họa từng đường nét cương nghị, đẹp như soái ca ngôn

ình, nở nụ cười dịu dàng thật, đẹp đến say lòng. Phút chốc, anh như đắm chìm trong nụ cười ấy, nhưng tay cô ấy nóng quá, mặt đỏ bừng, trán rịn mồ hôi, không lẽ bị ngộ độc rượu.

- Lực! Mau chạy tới bệnh viện

Lực nhìn quá kính chiều hậu, thấy Nhi bị y chang tình trạng của Nghi ngày trước, bèn nói với Khiêm:

- Tôi nghĩ cô ấy bị trúng thuốc kích dục.

- Sao???

- Tôi đã từng gặp qua trường hợp tương tự. Bác sĩ cũng phó tay.

- Thật vậy à? Làm sao hết. Không lẽ...phải....

Lực nhìn gương chiếu hậu gật đầu. Khiêm nhìn Nhi, ánh mắt anh đắm chiều suy nghĩ. Đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa, bết mồ hôi, gương mặt thanh thuần hiện ra, ửng đỏ màu hồng dục vọng. Anh thờ dãi:

- Chạy tới căn hộ ở Sunrise city.

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hàn Nhiệt

Khiêm bỗng Nhi lên căn hộ ngày trước của Nghi ở khu Sunrise city. Đặt Nhi lên giường, người cô càng lúc càng bứt rứt, phản hạ thân cơ bóp, cả người đã chuyển sang màu hồng phấn. Mồ hôi rịn ra, môi cô khô khốc, Nhi vô thức liếm môi, tay lần mò từng nút áo sơ mi của mình. Khiêm vội nắm tay cô ngăn lại, anh đầu phải thấy tu, anh càng không muốn có lỗi với Nhi. Khiêm mở máy lạnh, chỉnh 16 độ, mang hết mền đi ra ngoài, đóng kín cửa, hi vọng Nhi tự vượt qua được. Ngồi bên ngoài một lúc, không nghe động tĩnh, Khiêm lại mở cửa vô xem xét, căn phòng trống không. Anh hốt hoảng, vô phòng tắm xem, hình ảnh trước mắt làm Khiêm bị đứng hình, yết hầu giật lên xuống mấy lần. Nhi nằm trong bồn tắm đang xả nước, quần áo vút lung tung trên sàn nhà. Hai tay Nhi ôm lấy thân người, bầu ngực tươm máu, trên cánh tay chi chít dấu răng sâu, người run lay bầy, đôi mắt mờ đục. Ý chí phải mạnh mẽ thế nào mới tự làm đau mình thế kia. Khiêm tắt nước bồn Nhi ra ngoài, cô ôm cổ anh, tựa vào lồng ngực mát lạnh thật dễ chịu. Anh vừa đặt cô lên giường, Nhi đã rướn người, nắm cổ áo Khiêm kéo xuống, đặt lên môi anh nụ hôn đầu vụn dại. Người Khiêm cứng đờ, sự tiếp xúc trực tiếp làm đại não của người đàn ông sản sinh loại chiếm hữu mãnh liệt. Thoáng chốc, Khiêm buông xuôi, hôn đáp lại Nhi, môi lưỡi vẫn vút, tham lam. Bàn tay anh vịn vai, rồi trượt xuống phần mềm mại, nhô cao. Ừ! Thật mềm, thật vừa tay. Khiêm đỡ gáy cô, đặt Nhi nằm xuống giường, ngắm nhìn cô với đôi mắt trầm tư. Ngôi sao nhỏ của anh! Lỡ nếm vị của em rồi, làm sao buông bỏ được đây. Nói rồi, Khiêm lại nhẹ nhàng hôn lên trán, xuống đôi mắt nhắm hờ run run, đến chiếc mũi thẳng, và dừng lại nơi cánh môi hé mở. Anh hôn nhẹ nhàng, từ tốn, dùng lưỡi đi sâu vào miệng của Nhi, hút đi những gì ngọt ngào thơm mát của đời con gái, tràn trề yêu thương. Nụ hôn trượt xuống cổ, đến xương quai xanh xinh đẹp. Anh vui mặt vào đôi gò bồng vun cao, hai tay Nhi theo bản năng nắm lấy tóc Khiêm, miệng Uhm...ah dụ hoặc. Khiêm tiếp tục hôn xuống vùng phụng phẫy li thon nhỏ, khám phá nụ hoa e ấp, tay anh phác họa dáng người Nhi, trượt từ vai xuống dần theo. Chợt, anh nắm được vật gì nhỏ nhỏ, giống như kẹo. Khiêm dừng lại, nhìn vật trong tay mình, là cục kẹo gừng, viên kẹo Nhi đã cho Khiêm ăn hôm trước. Có lẽ, lúc cô coi đồ đã rớt trên giường. Nhìn viên kẹo, rồi lại nhìn người không mảnh vải nằm trên giường, anh cười khổ. Súng đã lên đạn, không được bắn, Ngôi sao nhỏ, em hại anh thế lắm rồi. Khiêm dứt khoát đứng lên, đi vô nhà tắm tự xử. Ngôi sao nhỏ của anh trong sáng là thế, lương thiện là thế, sao anh nở vẩy bẩn em đây. Sau khi hạ hỏa, Khiêm quần khăn đi ra ngoài, chỉnh lại nhiệt độ phòng, vì anh không chịu được lạnh, nằm lên giường, đánh mạnh lên gáy cho Nhi bất tỉnh. Sau đó, nằm xuống từ phía sau ôm cô. Anh dùng thân hàn nhiệt của mình, trung hòa độ nóng cơ thể Nhi. Sợ cô cự quạ làm mình bốc hỏa, Khiêm đành đánh cô bất tỉnh. Anh còn cẩn thận cài giờ điện thoại, thức trước Nhi để mặc quần áo chỉnh tề cho cô, mặc công cô nhỏ hiều lắm, lại hết toáng lên. Sau khi xong xuôi, Khiêm lại cười, ôm Nhi từ phía sau, nhắm mắt ngủ.

Điện thoại reng lúc 4 giờ sáng. Khiêm giật mình mở mắt, bên cạnh, người con gái vẫn đang ngủ ngon lành. Khiêm bật dậy, mặc quần áo cho mình, nhặt quần áo Nhi đem sấy khô, giặt sạch sẽ bị cô nghĩ ngờ. Xong lại mặc vào cho Nhi, hoàn hảo như từng có gì xảy ra. Khiêm ngồi bên giường, ngắm gương mặt baby đang ngủ, trong anh thấy bình yên lạ. Chợt Khiêm thấy choáng váng, anh mệt mỏi nằm xuống bên cạnh Nhi, bệnh cũ tái phát làm Khiêm nhanh chóng rơi vào hôn mê.

Nhi tỉnh lại cũng hơn bảy giờ. Cô mơ màng nhìn quanh, một nơi lạ hoắc. Tưởng mình vẫn đang mơ, cô dụi mắt mấy lần, tỉnh táo nhìn rõ quang cảnh "á, đây không phải phòng trọ của mình". Nhi kiểm tra quần áo, may quá còn nguyên, Nhi thờ phào, bước xuống giường, bắt gặp ai kia đang ngủ như chết. Nhi tiếp tục há hốc miệng, cố nhớ những gì đã xảy ra. "Mình tới quán bar, bị lão Thịnh coi áo lót. Á, Nhi vội rờ sau lưng, chắc mình tự gài lại rồi. Sau đó, hình như ai đó bế mình tới nhà vệ sinh, còn loáng thoáng hơi nhận ra anh không, rồi...., Á, không lẽ anh ấy đi làm bồi bàn, thấy mình say nên đưa mình về? Ừ, chắc vậy. Xem ra anh cũng là quân tử nhì, không thừa cơ mà ăn em. Hihi."

Nhi lay lay Khiêm không thức, cô sờ trán anh lạnh ngắt, Á, anh lạnh quá, làm sao đây?

- Anh Khiêm! anh Khiêm! Anh sao vậy?

Khiêm mệt mỏi, cổ nhướng mắt nhìn Nhi, thều thào.

- Anh mệt, gọi Lực giúp anh.

- Lực? Ai là Lực? Anh đọc số đi em gọi cho.

Nhưng Khiêm lại ngắt, chưa kịp đọc số điện thoại của Lực. Nhi hoảng hốt, leo xuống giường, kiểm quanh phòng không thấy, cô chạy ra ngoài, thấy chiếc Xs max để trên bàn, Nhi cầm chạy vô phòng, dùng vân tay Khiêm mở khóa, tìm trong danh bạ tên Lực.

- Alo! Lực nghe.

- Chào anh Lực! Em là bạn anh Khiêm, anh ấy đang bị lạnh, lạnh như nước đá, mê man, anh Khiêm nhờ em gọi cho anh.

- Cảm ơn em, tôi tới ngay. Hãy làm ấm cơ thể anh ấy, giữ đừng bị lạnh.

- Em hiểu rồi.

- Ừ!

Cúp máy xong, Nhi tắt máy lạnh, trùm mền kín cho Khiêm, cơ thể Khiêm lạnh dần, mặt mày tái nhợt. Lần đầu tiên, Nhi thấy một người bị hạ thân nhiệt, giờ nhìn Khiêm như xác chết. Cô sợ, sợ anh chết thật, Nhi đi nấu nước, đặt chậu nước nóng lên giường, trùm mền, xông hơi cho anh. Hai tay cô nắm bàn tay anh xoa xoa, tạo ma sát, cô liên tục thổi hơi cho tay anh ấm lại. Nhìn Khiêm cứ nhợt nhạt, không động đậy, bất giác cô òa khóc...như đứa trẻ. Nhờ được xông hơi, Khiêm dần tỉnh, nhưng vẫn rất yếu, xoa xoa đầu cô đang gục trên ngực anh

- Anh có chết đâu mà khóc?

- Anh Khiêm! Anh bị sao vậy? Em sợ quá, huhuhu!

- Anh bị hàn nhiệt, không sao đâu.

Đúng lúc đó, cửa phòng bật mở. Bác sĩ và Lực đi vào. Lực gật đầu chào Nhi. Nhi nhìn hai người, hiểu ý đi ra phòng khách ngồi chờ. Ngồi ngoài đây, cô mới có dịp quan sát ngôi nhà, căn hộ trang trí đơn giản, dành cho một người sống. Nhi đi tham quan phòng bếp, tủ lạnh trống trơn, chỉ có vài chai nước, đúng là nhà của dân ông. Và vật dụng trong nhà cũng thường. Nhưng thuê được khu này, phải cày bao nhiêu việc đây. Nhi thở dài, ngồi xuống ghế sofa chờ tin tức của Khiêm. Lực tiễn bác sĩ ra về, quay vào nói chuyện với Nhi.

- Chào em! Anh là Lực, người em đã gọi điện thoại. Tình trạng anh Khiêm giờ đã ổn, cảm ơn em đã làm ấm cơ thể anh ấy.

- Anh Khiêm bị sao vậy anh? Thường em thấy bệnh thì sốt, nhưng anh ấy lại lạnh, rất lạnh như....

- Xác chết???? Không sao, anh ấy bị hàn nhiệt từ nhỏ, cơ thể không chịu được lạnh. Lần sau đi với anh ấy chú ý là được.

Nhi ái ngại, nhìn Lực cười hi hi.

- Em cũng không biết sao anh ấy bị lạnh nữa. Chắc hôm qua ngủ say quá giành mền của anh. Hihi

Lực biết việc hôm qua, chỉ nhìn Nhi, hơi cười, cũng không đi sâu vào vấn đề. Còn Nhi biết lờ lờ, cũng may Lực không bắt bẻ "ngủ say". Không chắc cô cần lưỡi. Nhi lại nhe răng, nhìn Lực.

- Anh Khiêm không sao, em xin phép về ạ.

- Ủ! Có cần anh đưa về không?

- Dạ thôi, em đi xe ôm quen rồi, anh ở lại trông chừng anh Khiêm đi, chớ lúc sáng em sợ quá.

- Ủ. Em đi cẩn thận.

Lực tiễn Nhi ra tận cổng, bấm thang máy cho Nhi xuống sảnh trệt. Nhi giờ tay chào xã giao. "Người gì lịch thiệp quá trời, ngay cả bạn bè cũng dễ mến, đúng là để đánh giá một người, hãy quan sát những người bạn anh ta quen, quả không sai". Nhi xuống sảnh, mới biết mình không có túi xách, điện thoại trong giỏ. Cô vồ vồ trán mình, chắc quên ở quán bar, khi sáng kiểm điện thoại cho Khiêm, cô cũng không thấy túi đồ của mình. Lực trong túi quần được mấy chục lẻ, Nhi vô buru điện gọi cho Chị Phương, nhờ chị đặt grabbike, và lấy lại giỏ xách giùm. Rồi Nhi gọi vô điện thoại của mình, xem có ai đang cất giùm không. Vì trong quán bar của Tiệp, nhân viên nào lấy đồ của khách sẽ bị phạt rất nặng, bằng cách phẩy đi cánh tay, nên đồ của khách để quên dù lâu hay mau, đều được trả đầy đủ. Tiếng chuông reng thì có giọng nam bắt máy.

- Alo!

- Alo, dạ xin hỏi có phải anh đang giữ một túi xách của khách hàng để quên không ạ? Anh vui lòng cho em nhận lại.

Thanh Phong nghe điện thoại, nhếch mép, sáng sớm, anh đã chạy qua phòng trọ kiểm cô, kết quả cô đi cả đêm không về. Đột nhiên trong lòng anh cảm thấy lo lắng. Lập tức điều động cả An Phong kiểm cô. Giờ cô tự điện thoại về, "cô nhóc này đúng là biết giấu mặt"

- À, anh mang về phòng trọ cho em rồi, em cứ về nhà đi nhé.

- Vậy hả, cảm ơn anh. Đờ mắc công đi lấy. Hihi. À, trong giỏ có bóp tiền, anh lấy ít đi grabbike về nhé. Một lần nữa cảm ơn anh ạ.

- Ủ.

Thanh Phong cúp máy, ngồi xuống ghế, đồ túi đồ của Nhi lên bàn học của cô, ngoài điện thoại và bóp tiền có giá trị, toàn những thứ linh tinh như đồng rác. Anh mở bóp, thấy hình ngó tàu trong chứng minh thư của Nhi phì cười, lấy điện thoại ra chụp lại, tiếp tục lục, cả cái bóp to đùng, có đúng 1 tờ năm trăm ngàn và mấy ngàn tiền lẻ, vậy mà còn dám kêu anh lấy trả tiền xe ôm." Đúng là nhóc con, đầu cần sông phẳng ngu thế. Nợ người ta không đòi mà em vẫn muốn trả. " Lực không còn gì, Phong cất mọi thứ lại vô bóp, nhét vô giỏ xách, đặt lại lên bàn, ngồi gác chân chờ ngủ chờ Nhi về

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giúp đỡ

Nhi về đến phòng trọ, thấy Thanh Phong đang ngồi gác chân lên bàn học của mình, cô bức mình, chạy vô, hất chân anh xuống đất.

- Sao anh ở nhà tôi? Đừng nói tới đây để bắt đền bộ đồ nha.

- Hahaha! Tôi có bắt, em cũng đền không nổi.

- Vậy anh tới làm gì?

- Em ăn nói với người on như vậy à?

- Người on?

Nhi cau mày nhìn Thanh Phong, nhìn tới tay hắn đang cầm túi xách của mình. Nhi ngạc nhiên, cố nhớ diễn biến sự việc hôm qua "không lẽ hắn cứu mình? Hình như hôm qua...hắn cũng có mặt ở đó thì phải, vậy còn Khiêm?" Nhi đi đi trăn trăn của mình suy nghĩ. Thanh Phong nhìn biểu hiện của cô phì cười, đứng lên, tiến chậm chậm về phía Nhi. Đột nhiên thấy bóng người chắn trước mặt, Nhi hoảng hốt thụt lùi, lắp bắp:

- Ban ngày ban mặt, anh muốn làm gì hả?
- Muốn nhắc em nhớ vài việc. Chẳng phải em thích mùi hương cơ thể tôi. Nếu không lại gần, sao em ngủi được.
- Vô sĩ? Biến thái? Tôi thích hồi nào, hả?
- Gương mặt đẹp, phải đi chung lời nói đẹp. Muốn làm diễn viên, em nên học cách ăn nói trước. Em nói tôi biến thái, nếu tôi còn đang hoang, vậy uống công em nhi?

Vừa nói, Phong vừa ép sát Nhi đến vách tường. Một tay anh chống lên tường, tay kia anh vuốt ve gương mặt đang đỏ hồng của cô, không biết do mắc cỡ hay giận nữa. Nhưng anh thấy rất vui về khi chọc tức cô. Trong cuộc đời của Thanh Phong, trên thương trường anh chủ động bao nhiêu, thì trong tình trường, anh thụ động bấy nhiêu. Anh ngồi đó, cho các cô gái chủ động vây quanh anh, xin anh ban bố chút tình, dù chỉ là cái liếc mắt. Họ cũng sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để được trèo lên giường của anh. Riêng cô gái nhỏ này lại khác, cứ tưởng cô cũng mê anh, nhưng cô chỉ mê hương nước hoa của anh. Cô chống đối anh gay gắt, thậm chí chửi thẳng anh, không kiêng dè. Từ buổi trưa ấy, tim anh lên lòi cảm xúc lạ, lâu rồi anh không cười vui vẻ như vậy. Lần đầu tiên, có một cô gái bước qua cánh cửa anh đã dựng lên chỉ bằng một đường thẳng. Duyên phận cho anh gặp lại cô trong quán bar, chứng kiến cô bị sàm sỡ, trong anh là cổ tức giận khó giải thích. Anh cố kiềm chế, anh muốn phủ nhận cô đã mở được cánh cửa tim mình. Khi hai tiếng chát chát vang lên, hứng thú của anh với cô đã tăng theo cấp số nhân. Theo bản năng, trái tim anh bắt anh đứng lên bảo vệ cô gái quyền lực đó. Sáng nay, anh đã không về nhà mà qua thẳng đây, vì sợ cô gặp chuyện. Kết quả, chủ phòng trọ báo cô cả đêm không về. Tâm tình anh bốc hỏa, huy động cả tập đoàn tìm cô. Giờ cô đứng đây, nghênh mặt thách thức anh, sao mà đáng yêu lạ. Anh rất muốn hôn lên đôi môi mềm, đang cong lên chửi rủa anh, chắc mùi vị sẽ ngọt lắm.

Phong trầm ngâm suy nghĩ, dùng hai ngón tay từ gò má của Nhi, di chuyển xuống đôi môi, miết nhẹ dịu dàng, dứt khoát nắm chặt cằm cô, ngẩng lên. Anh khom người, cúi xuống...khi chỉ còn khoảng cách nhỏ, điện thoại của Nhi reo làm Thanh Phong sực tỉnh, hơi đứng hình. Còn Nhi đang trở mặt nhìn anh. Phong nhìn cô, đôi môi cong lên nụ cười nhạt, rồi liếc nhìn gói xách trên bàn. Phong bỏ tay xuống, lùi ra sau nhìn Nhi, hất mặt về phía túi xách. Nhi hoàn hồn, vội mở giờ lấy điện thoại nghe máy:

- Alo!
- Nhi phải không? Di Tám nè. Bây lo thu xếp về quê trả tiền cho tao đi. Má bây đang nằm cấp cứu trong bệnh viện rồi, chắc không qua khỏi.
- Sao? Di Tám nói má con bị gì?
- Sáng nay, di Tám qua nhà bây lấy tiền, thấy má mày nằm sái lai dưới đất. Di tốt bụng đưa chi vô bệnh viện, bác sĩ báo chắc không qua khỏi. Bây lo thu xếp về trả nợ cho Tám. Không là má bây qua bên kia vẫn bị mắc nợ á.

Nước mắt Nhi tuôn rơi, buông thông điện thoại. Cô thất thần, ngồi phịch xuống đất. Thanh Phong thấy vậy, chụp ngay điện thoại đang rơi xuống đất đưa lên nghe. Đầu dây bên kia, di Tám vẫn oang oang đòi nợ, Thanh Phong nhìn Nhi, rồi từ tốn cầm điện thoại lên trả lời.

- Tôi sẽ trả đủ.
- Anh cúp máy, nhanh chóng nắm tay Nhi kéo ra ngoài. Nhi ngược đôi mắt vô thần nhìn anh. Anh nhìn cô, nói:
- Yên tâm, mẹ sẽ không sao. Tôi sẽ lo cho em.

Anh nhét cô vô ghế phụ chiếc BMW, lái thẳng ra cao tốc. Phong điện thoại cho Mỹ, hỏi địa chỉ nhà của Nhi ở quê. Thanh Mỹ rất vui về trả lời:

- Em hỏi chi vậy?
- Đó là việc của em.
- Nhi là em gái chị. Em không nói lý do, thì tự điều tra đi.

Thanh Phong liếc qua Nhi, thấy cô dựa vào kính xe, mắt dờ dẩn, ai không biết điều tra chứ, nhưng anh đang rất gấp. Phong đành thỏa hiệp với chị mình.

- Mẹ Nhi hấp hối, em đang chờ cô nhóc về quê.
- Thật sao? Nhi ở tỉnh A, địa chỉ ở xxx. Hai đứa chạy cấn thận.
- Em biết rồi! Chị Hai....cảm ơn chị

Mỹ cúp máy, mừng thầm "thắng em mình cuối cùng cũng biết quan tâm đến người khác".

Phong phóng xe bạt mạng, gặp người khác chắc là ó chí chóc. Thế mà Nhi vẫn rất tỉnh, gương mặt không cảm xúc ngó ra cửa sổ. Thình thoàng, Phong nhìn thấy cô như thế, mày anh cau lại, một nỗi chua xót len nhẹ trong tim anh. Phong tự giận bản thân, không biết làm sao an ủi cô, thế là anh lại tăng tốc, lao xe đi nhanh hơn. Về tới nơi, trời cũng khá nhem tối, họ chạy thẳng vô bệnh viện. Phong thắng xe, chồm qua ghế lái phụ, tháo đai an toàn cho Nhi, cầm đôi bàn tay lạnh ngắt đang run rẩy của cô, vỗ nhẹ an ủi:

- Chúng ta tới nơi rồi. Đi vào thôi.
- Nghe hai chữ tới nơi, Nhi mới hoàn hồn, nhìn lên trước mặt là dòng chữ to tướng "BỆNH VIỆN ĐA KHOA TỈNH A". Nhi gấp gấp mở cửa xuống xe. Chợt Thanh Phong ôm chặt lấy Nhi, siết nhẹ cô trong ngực, giọng nói dịu dàng, nhưng cương quyết:
- Nếu em còn không bình tĩnh, tôi sẽ nhốt em trong xe, chờ về lại thành phố.

Phong cúi xuống nhìn cô, cô cũng ngạc nhiên ngược lên. Hai người nhìn nhau, một người vô lực, một người cương quyết. Nhi định thần, hiểu nên gạt đầu. Thanh Phong nhếch môi cười hài lòng, buông cô ra, đi xuống mở cửa xe, nắm tay Nhi đi thẳng vô sảnh bệnh viện.

Bệnh viện tỉnh buổi chiều nên khá vắng, vậy mà cặp đôi vẫn thu hút ánh nhìn của nhiều người chỉ trỏ, xì xào. Sao lại có cặp đôi đẹp như thế, người con trai cao ráo lạnh lùng, nắm tay cô gái nhỏ nhắn một cách đầy yêu thương, và bảo vệ. Ngay cả đến y tá trực tiếp tản, nhìn thấy Thanh Phong cũng bị hớp hồn vì vẻ đẹp ngạo mạn của anh. Nhi không chú ý đến mọi người, cô vùng khỏi tay anh, hơi cô tiếp tản:

- Xin hỏi bệnh nhân Lê Hoàng Thanh Vy nằm ở phòng nào?

Phong nghe Nhi đọc cái tên đột nhiên chấn động, anh cau mày nhìn cô, nhưng rất nhanh xua đi, lạnh lùng nhìn nữ y tá đang nhiều nước miếng ngấm anh.

- Cô!.. muốn làm tiếp tân hay đi ra ngoài làm ăn xin? Hừm?

Mặt Phong đành lại, gần từng tiếng rất đáng sợ, nữ y tá gạt mình, vội né ánh mắt đang muốn giết người của anh, nhìn qua Nhi trả lời:

- Cô ấy nằm phòng cấp cứu, hai người đi cuối hành lang sẽ gặp.

Nhi cảm ơn, lật đật chạy đi. Thanh Phong lờm cô y tá, rồi nhanh chóng sai bước theo Nhi.

Nhi thấy mẹ đang trên giường bệnh, gương mặt trắng bệch, trên người cảm vô số ống. Lúc này, bao nhiêu cố gắng để bình tĩnh của cô bị phá vỡ, Nhi gục xuống, ôm chầm lấy mẹ khóc rất thê thảm. Vị bác sĩ trực đi lại, vỗ vỗ vai Nhi, nhìn ra ngoài. Cô hiểu ý nên đi ra:

- Em là người nhà bệnh nhân Thanh Vy?

- Dạ! Em là con ruột. Mẹ em sao rồi bác sĩ?

- Bác ấy bị ung thư từ cung giai đoạn 3, lại ăn uống không đủ dinh dưỡng, nôm bị kiệt sức quá xui. Đưa vào bệnh viện đã chuyển sang nhiễm trùng máu. Hiện tại, chúng tôi đang tiến hành chạy thận, lọc máu để ổn định sức khỏe cho bác trước. Khi bác khỏe rồi sẽ phẫu thuật cắt bỏ tử cung. Người nhà có thể cho bệnh nhân chạy thận ở đây hoặc đưa lên tuyến trên đều được. Nhưng chi phí khá đắt, tầm 100 triệu một ngày. Tình hình rất xấu, người nhà nên chuẩn bị tâm lý.

Nhi nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi qua đôi mắt ngấn nước. Cô ngồi phịch xuống sàn gạch, ôm mặt khóc òa. Nỗi bất lực khi nhìn người thân của mình nằm đó, chịu đau đớn vẫn có thể cứu được, mà mình lại không có khả năng, nó như ai dùng kim, bóp nghẹt tim cô vậy, đau đến nghẹt thở. Đột nhiên, có chiếc áo vest choàng lên đôi vai nhỏ xíu đang run rẩy của Nhi, theo sau là tiếng nói trầm thấp, hữu lực.

- Phiên em làm thủ tục cho bệnh nhân chuyển viện, chi phí không thành vấn đề, càng sớm càng tốt.

Vị bác sĩ nhìn Thanh Phong: "anh là?"

- Tôi là ai có ảnh hưởng tới việc điều trị?

- À không, nhưng chỉ người nhà mới có quyền yêu cầu chuyển viện.

- Chẳng phải đây là con gái ruột của bệnh nhân sao? Có đủ quyền không?

Vị bác sĩ nhìn hai người họ, á khẩu, gật đầu.

- Đêm nay cứ để bệnh nhân ở đây, sáng mai sẽ chuyển viện sớm. Bệnh nhân đang yếu, chuyển đi trong đêm e không tốt.

- Ủ.

Bác sĩ về lại phòng trực. Phong dìu Nhi đứng lên, đi ra xe. Nhi thì mờ to mắt, nhìn anh ngạc nhiên, trong bụng một loạt câu hỏi. Sau khi nhét cô vào xe, anh mới nhàn nhạt mở miệng:

- Em không định chỉ nhà cho tôi à, hay muốn ngủ trong xe?

- À, anh đi ra đường lớn, rồi chạy thẳng tới địa chỉ xxx

- Ok!

Ngồi trên xe, cô cứ nhìn Thanh Phong, muốn mở lời rồi lại im. Trước cô toàn chửi hán, giờ hán lại giúp cô. Thật ra, hán là người thế nào? Có đâu có gì cho hán lợi dụng. Mà anh chàng này, không ngờ cũng có lúc dịu dàng vậy. Nhi nhớ tới lúc Phong nắm tay cô, dặt dỏi, cô cảm thấy ấm áp và an tâm. Dường như bên cạnh người đàn ông này, cô sẽ không phải lo sợ gì nữa.

- Em mê trai không cần lộ như vậy. Để tôi còn lái xe chứ.

- Vì sao anh giúp tôi? Chẳng phải anh ghét tôi lắm sao?

- Tôi thích. Tình Nhi! Bắt đầu từ hôm nay, em chính thức nợ tôi...món nợ ân tình. Tôi xem em làm sao trả. Hahaha.

Nhi nhìn anh cười, hoang mang tột độ. Hán giàu có, đẹp trai mà bị khùng à? Nhưng kệ, hán đang cứu mẹ mình, cho hán muốn nói gì nói. Nhi chảnh miệng, nở nụ cười gượng nhìn Thanh Phong, rồi lại xoay đầu nhìn ra cửa sổ xe.

Ở thành phố, lão Thịnh bị ăn hai cái tát của Nhi rất tức tối. Lão lập tức cho người điều tra cô. "Con nhãi ranh, tao xem mày còn lão nữa không? Chọc tới ông, tao sẽ cho mày sống không bằng chết "

- Thưa ông chủ. Cô gái đó quê tại tỉnh A. Hiện cô ta đang ở quê, nghe đâu mẹ cô ta bệnh rất nặng.

- Hahaha! Tốt! Chuẩn bị sẵn lưới, tóm con mồi thôi. Lâu rồi, tôi cũng muốn đi nghỉ mát. Chuẩn bị xe tôi đi thành phố A.

- Dạ! Thưa ông chủ.

Lão nhìn tấm hình Nhi đang tươi cười, mặt sa sầm, vô tâm nhìn nhẩn nhúm, biến dạng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Gặp nạn

Họ về đến nhà Nhi, trời cũng tối hẳn. Cả đoạn đường xa xa mới thấy căn nhà, còn đa số là ruộng lúa. Được cái nông thôn giờ đổi mới, đường xá mở rộng, trải nhựa nên chiếc BMW của Phong chạy vô sân nhà Nhi cũng dễ dàng. Căn nhà trông hoắc, ầu ầu. Cửa nhà cũng không khóa, chỉ khép hờ. Nhi vô nhà, bật đèn. Trên chiếc bàn đặt giữa nhà, vẫn còn mâm cơm, đồ ăn mà bà Vy ăn dở, giờ nó đã mốc meo. Nhi thờ dài, để giò xách xuống ghế, xắn tay áo dọn dẹp, lau nhà. Nhìn nhà cửa sạch sẽ, tươm tất, cô ngồi xuống ghế, mỉm cười hài lòng. Nhi đang ngồi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ mệt, chợt nhớ ra hình như còn quên ai đó. Nhi mở mắt, đứng lên ngó ra sân. Thanh Phong đang rít thuốc, đứng dựa vào thân xe, ngó xa xăm. Không còn bộ áo vest chỉnh tề, chỉ mặc áo sơ mi trắng, tay dài kéo tùy ý đến khuỷu tay, cổ áo mở ra hai nút, thấp thoáng bên trong là cơ ngực, săn chắc, mê người. Nhìn Phong rất lãng tử, phong trần, và cũng rất cô đơn. Nhi đi ra, khều vai nhanh, theo phản xạ, anh chụp tay cô, xoay người, chặn cổ, ép Nhi vào thân xe. Nhi tròn mắt, nhìn anh, mặt đỏ lên, không thờ được. Nhìn ra Nhi, Phong buông cô ra, dụi tắt điếu thuốc. Nhi ôm cổ mình, ho sặc sụa. Phong không nói gì, chỉ cau mày, khoanh tay, dựa vào xe, kể bên Nhi.

- Lần sau muốn đến gần tôi, phải lên tiếng.
- Hừ, ai biết anh ác dữ vậy. Chỉ vô vai thôi mà anh siết cổ tôi xém chết.
- Nếu vừa rồi, trong cái vô vai kèm theo kim tiêm thuốc độc, thì sao?
- Anh tưởng tượng còn ghê hơn phim nữa.
- Em không ở trong giới của tôi, em không hiểu, và cũng không nên hiểu. Em ra đây có chuyện gì?
- Thì mời anh vô nhà. Sương bắt đầu xuống rồi, nhiễm sương sẽ bị cảm lạnh.

Phong nghiêng mặt, khinh khỉnh nhìn Nhi, đi thẳng vô nhà.

- Tôi đói rồi, nhà em có gì ăn không?
- Có mì gói, anh ăn được không?
- Em nấu được thì tôi ăn được.

Nhi lờm lỏn, đi ra sau bếp nấu mì. Phong đi vòng quanh, quan sát ngôi nhà. Nhà trệt, bày trí đơn giản. Những bức ảnh gia đình được đóng lên tường. Toàn ảnh của Nhi, thì ra, cô nhóc lúc bé dễ thương vậy. Tiện tay, anh lấy một tấm ảnh từ khung, nhét vô bóp. Nhi bụng hai tô mì bốc khói đặt lên bàn, thấy mặt Phong thoáng biến sắc, nghi ngờ hỏi:

- Anh sao vậy? Sợ tôi bỏ độc vô mì hả?
- Hahaha!
- Sao lại cười.
- Em xưng hô với người on như vậy à? Xét về khía cạnh nào, tôi cũng hơn em.

Nhi lờm lỏn, cảm thấy hơi quê quê, vì hẳn nói đúng. Thôi kệ, cũng chỉ là xưng hô thôi mà, quan trọng hẳn chịu bỏ số tiền lớn cứu mẹ. Nhi nhìn hẳn ngọt nhạt, nhe răng cười.

- Anh ăn mì đi, nguội không ngon. Hìhì
- Được! Ngoan.

Lần đầu tiên ăn mì gói. Phong đã nghĩ sẽ có nuốt cho qua bữa, nhưng khi vừa gấp đũa đầu tiên, Phong cảm thấy rất ngon, và vừa miệng. Kiểu này, phải về kêu Vũ nấu mì cho ăn mới được. Thấy Phong cầm củi ăn ngon lành, húp sạch nước, Nhi bụm miệng cười. "Không ngờ đường đường là tổng giám đốc tập đoàn An Phong, lại tham ăn như vậy. " Thấy cô cười mình, Phong chỉ nhếch mép, dũa tô đã sạch mì qua một đêm, thần nhiên kéo tô của Nhi lại, gấp ăn tiếp. Nhi há hốc miệng:

- Này anh! Tô đó tui đang ăn dở á!
- Thì sao! Em chê dở, tôi thấy ngon, tôi ăn giùm em
- Á.....anh.....hhhh.

Nhi hậm hực đứng lên, ra sau nấu gói mì khác. Tham gì tham dữ, ghét!

Phong nhìn theo cô, lắc đầu phì cười. Sau khi ăn no, Nhi dọn cái giường duy nhất trong nhà, nhường cho Phong, còn cô ôm mền gối ra tắm phàn nằm ngủ, Phong cũng không có ý kiến. Cả ngày ngồi xe, chỉ ăn có gói mì nên Nhi khá mệt, cô chìm vào giấc ngủ khá nhanh, và ngủ rất say. Nửa đêm, Nhi lại ngủ thấy mùi thơm quen thuộc, mặt cô giãn ra hít hà. Thanh Phong bỗng Nhi vô phòng, thấy cô chứng nào tật nấy, chợt thấy cô sao đáng yêu lạ. Đặt Nhi xuống giường, Phong đắp mền cho cô, đặt lên trán cô nụ hôn cung chiêu, rồi đóng cửa phòng. Anh ra bộ phàn nằm nghỉ.

Sau một đêm ngon giấc, Nhi ngủ dậy, tinh thần thoải mái hơn rất nhiều. "Ngủ ở nhà là sướng nhất". Rồi như nhớ có gì sai sai, "Ừ, tên kia đâu?". Nhi xuống giường, mở cửa phòng ra ngoài, trống không. Cô ngó ra sân, chiếc xe vẫn đậu ở đó, hẳn ta đi đâu rồi. Nhi vội vã chạy vô nhà sau, đánh răng, rửa mặt còn đi tìm hẳn. Sợ hẳn bị mộng du té sông, hay là ngủ không được, đi dạo bị cướp không chừng. Trường hợp nào xảy ra, thì cô cũng là người có tội, tội nặng nữa là khác. Đang súc miệng, đột nhiên bị thân ảnh chắn trước mặt, Nhi giật mình, phun hết bọt kem đánh răng, hòa lẫn nước ra hỗn hợp sền sệt lên mặt Phong, bọt kem thì trắng, nhưng mặt anh đen xì. Nhi vội lấy khăn mặt đang quàng trên cổ, kéo xuống lau mặt cho anh. Khăn mặt sạch sẽ, thoang thoang thơm mùi hoa hồng, chủ nhân chiếc khăn then thùng, đưa bàn tay mềm mại lau mặt cho anh. Đột nhiên Phong thấy thích thú, cô với anh như cặp vợ chồng mới cưới, đang hưởng tuần trăng mật vậy. Nhi thấy Phong thất thần, sợ anh giận nên sau khi lau xong, vội cúi đầu xin lỗi rồi rút.

- Xin lỗi anh! Em đang mải nghĩ anh ở đâu, anh đột nhiên xuất hiện làm em giật mình. Em không cố ý.

Phong từ trên cao, nhìn điệu bộ của Nhi không khỏi phì cười. Anh xoa xoa đầu cô "tôi tha lỗi cho em", rồi đi vô nhà. Nhi nhìn theo bóng lưng cao ngạo lắc đầu, anh ta khùng khùng, nhưng cũng dễ tính. Không là mẹ mình tiêu.

Họ đi bộ ra chợ ăn sáng. Chợ quê buổi sáng khá đông. Thanh Phong vừa bước vô chợ, y như nam thần xuất hiện, cả chợ đứng hình nhìn anh. Từ mấy chị bán tạp phở, bán tôm, cá,

thậm chí bà bán thịt cũng há hốc nhìn anh với cặp mắt sáng rực. Họ ghé vào hàng bún bò của chị ba. Chị ba cũng gần 40 tuổi, có hai mặt con, khá thân với bà Vy. Chị thấy Nhi liền don đả:

- Nhi! Ăn bún bò đi em, hôm nay có thịt tái tươi lắm

Nhi ngồi xuống ghế súp ngay bàn, kéo tay Thanh Phong ngồi theo. Thân hình anh cao 1m85, ngồi vô quán bún cứ như người khổng lồ, tay chân dài quá nên lỏng lẻo. Nhi phải bùm miệng, quay chỗ khác cười, sợ anh què. Phong lườm Nhi, mặt lạnh băng, Nhi im bật. Chị ba múc ra 2 tô bún đặc biệt, Phong nhìn tô bún cau mày. Rau bắp chuối, rau muống luộc đen thui, giá cũng không nhặt dặt, nhìn bẩn quá. Anh xoay mặt nhìn ra đường, không thèm đụng đũa. Nhi hiểu ý, kéo tô của anh lại, gấp hết rau ra ngoài, xin đĩa giá sống, nhặt sạch, rồi đưa chị ba trưng lại. Sau khi nhìn tô bún trắng sạch, Nhi ngắt lá quế xếp hình bông hoa, bỏ sa tế ở giữa làm nhụy, đẩy về phía Phong.

- Anh ăn đi, người ta ăn để sống, không phải sống để ăn.

- Nhưng...

Đang tính nói gì đó, nhìn lại tô bún sạch sẽ, có bông hoa bằng rau quế trên mặt, Phong nhìn Nhi, rồi từ tốn gấp ăn. Cô nhìn Phong cười hi hi, gấp ăn phần của mình. Chị ba nhìn Thanh Phong, thấy ngơ ngợ, suy nghĩ gì đó rồi thở dài "mong con bé không khổ như dì Năm".

Ăn sáng xong, họ tới bệnh viện. Bác sĩ trưởng khoa cấp cứu mời Nhi vào phòng riêng:

- Chào cháu! Tôi là bác sĩ trưởng khoa cấp cứu, sáng nay tôi có nghe báo lại cháu muốn chuyển viện cho mẹ?

- Dạ!

- Chuyển viện cũng được, nhưng hiện tại bệnh nhân hôn mê sâu, tiền lượng xấu, e đi đường xa không tiện, chỉ bằng cháu để mẹ nằm ở đây vài ngày. Thứ nhất, không gian vắng vẻ, yên tĩnh, không khí trong lành. Thứ 2, cũng là bệnh viện cấp tỉnh, nên lọc máu, chạy thận không phải là việc khó, nên bác sĩ ở đây vẫn thực hiện được. Thứ 3, bệnh nhân ít nên mẹ cháu sẽ được chăm sóc kĩ hơn. Hôm nay, tôi sẽ chuyển bệnh nhân vào phòng chống độc. Khi nào bệnh nhân ổn định, sẽ chuyển lên tuyến trên, vì lúc ấy cần có chuyên môn cao hơn. Cháu thấy thế nào?

Nhi nhìn vị bác sĩ, suy nghĩ chút cũng gật đầu. Cô đi ra ngoài, gặp Thanh Phong đang điện thoại cho ai đó, Nhi lẳng lặng ngồi xuống ghế đá chờ. Phong cúp máy, ngồi kế bên cô:

- Sao ngồi ở đây, không đi làm thủ tục?

- Anh Phong! Anh chờ em ra biển nha.

- Được!

Phong lái xe chờ Nhi ra biển, biển Tây tuy không đẹp bằng biển Đông, nhưng nhờ vắng vẻ, nên thiên nhiên vẫn giữ được nét đẹp hoang sơ của nó. Họ ngồi hóng biển:

- Anh Phong! Vì sao anh giúp em, hết lần này đến lần khác.

- Nhớ ra rồi à?

- Chị Mỹ và chị Phượng đều đã điện thoại cho em. Người đưa em đi bệnh viện trong đêm là anh, người cứu em trong quán bar cũng là anh. Lần này là cứu mẹ em. Ơn anh lớn quá, làm sao em trả đây.

- Thì dùng cả đời để trả. Em có lòng trả, tôi cũng có lòng nhận.

- Sao lại là em? Thương nhân như anh, sao lại bỏ ra số tiền lớn cho người xa lạ, dù biết không thể hoàn vốn?

- Nếu tôi biết nguyên nhân, thì chắc chắn sẽ không có kết quả như bây giờ.

- ????

- Ngốc! Gặp người khác, cô ta đã vui mừng, nhảy cẫng lên ôm chầm lấy tôi, "ăn tươi nuốt sống" luôn rồi. Ai như em suy nghĩ tìm cách trả ơn chứ hả?

- Hahaha! em sợ sinh bụng... Anh yên tâm đi, mai mốt em thành diễn viên nổi tiếng, em sẽ trả đủ cho anh. Em PA cho công ty anh miễn phí luôn

Hihhi.

Phong bật cười ha hả, chưa bao giờ anh được cười sảng khoái như vậy. Nhi trở mặt nhìn anh;

- Anh không thích đợi...việc vừa lâu vừa khó, chỉ bằng làm em sinh bụng trước, vừa nhanh vừa dễ.

Mặt Phong nổi lên con gián, nhìn Nhi cười nham nhở. Nhi sợ, thật lùi, lết ra phía sau. Phong cao ráo, rướn nhẹ đã chồm lên Nhi, đè cô dưới bãi cát mịn. Ánh mặt trời soi hồng gương mặt cô, mặt Phong bùng sáng, đẹp như nam thần. Hai người gần nhau, có thể nghe rõ tiếng tím đập của đối phương, bên tai là tiếng sóng rì rào, như khúc nhạc dịu êm, tô màu lãng mạn cho tình yêu đôi lứa. Phong nhắm mắt, cúi xuống hôn Nhi, cô lấy tay che lại môi mình, Phong chống thẳng tay, cau mày nhìn cô:

- hihhi! Hình như qua từ hôm qua tới giờ anh chưa thay đồ.

Phong hơi què què, ngồi dậy hừ hừ người mình, đã ba ngày anh chưa thay đồ mới đúng, từ ngày ở quán bar, anh vẫn chưa về nhà, làm sao thay đồ. Nhi nhìn anh, lè lưỡi hú hồn. "Muốn chiếm tiện nghi của chị, không dễ đâu". Cô lại nghiêm mặt, nói với anh:

- Em dẫn anh đi mua đồ. Gần biển có nhiều tiệm bán đồ cho du khách lắm

Phong xệ mặt, "được". Sau khi tắm nước ngọt, thay bộ đồ đùi màu trắng, tóc không chải keo, để tùy ý tung bay trong gió. Nhi cũng thảnh thơi về làng từ của Phong.

- Hôm nay cũng chưa về vội, em là thổ địa ở đây. Có phải nên giới thiệu vài chỗ cho anh không nhỉ?

- Ok! Anh thích thư giãn, hay chơi trò cảm giác mạnh.

- Cảm giác mạnh đi

- Được.

Nhi dắt Phong ra bãi du lịch, thuê dù lượn cho anh chơi. Người ta cột dù vào người anh, một dây cột vào ca nô, chạy ra biển kéo căng dây, bọc gió dù bay lên cao. Nhi ngồi trên ca nô quan sát, cô không dám chơi vì sợ độ cao. Thấy Nhi ngồi không, Phong thuê hẳn chiếc cano, tự tay lái chờ cô đi ngắm biển. Dù là dân biển, nhưng chưa bao giờ cô thử ngồi trên cano, cảm giác lướt trên biển, hòa cùng gió và nước thật tự do, tự tại. Thanh Phong đeo kính mát màu đen, tóc anh chuyển động theo gió biển đang thổi mạnh mẽ, càng làm tôn lên vẻ phóng khoáng, kết hợp bộ quần áo màu trắng, càng làm nổi bật sự ngạo mạn cùng bất kham. Nhi nhìn qua người đàn ông đang cầm vô lăng, sườn mặt nam tính, nhìn nghiêng dưới ánh mặt trời, đã làm tim cô lỡ nhịp. Cô cười rặng ngồi, đầu óc chưa từng sáng khoái như lúc này.

- Muốn là cứ là, không ai nghe đâu! Phong tăng tốc ngày một nhanh, Nhi cảm giác thân thể nhẹ tênh, giống như đang bay trên nước vậy. Hai tay cô nắm chặt thanh chắn bảo hộ, cười thành tiếng. Trong ánh mắt hai người không giấu được sự thích thú với đối phương. Đột nhiên cano bị sóng đánh nghiêng, xung quanh không biết từ khi nào có thêm vài chiếc ca nô chạy ngược chiều, tạo nên sóng nước kèp ca nô của Phong ở giữa chao đảo. Nhi đang thả lỏng người, nên ngã xuống sàn ca nô.

Phong nhận ra có nguy hiểm, anh giảm tốc độ ca nô, quan sát xung quanh. Nhi không biết chuyện gì, vừa muốn đứng dậy, đã nghe Phong quát “Nằm sát xuống!”.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Hoang đảo

Nhi theo phản xạ nằm sấp xuống. Cùng lúc, hai chiếc ca nô ngược chiều vừa tới nơi, trên cano, hai tên giang hồ vung lên mã tấu sáng loáng. Phong né qua né lại, ca nô chòng chành làm cô cá kinh, cả cơ thể lặn qua lặn lại, say sẩm mặt mày.

- Nép sát vào tôi.

Phong biết tình thế lúc này rất bất lợi. Đối phương rất đông, xem ra có sự chuẩn bị, theo dõi anh suốt đường đi. Anh khom lưng, cố gắng tránh né lưỡi dao vô tình, một tay lặn mò thắt lưng. Nhi chưa từng rơi vào tình huống này, đối phương tấn công tàn ác, còn hơn những cảnh quay trên phim hành động. Chợt thấy tay áo Phong bị nhuộm đỏ cả mảng lớn, Nhi ngừng đầu, mới biết tay của anh bị chém một đường dài, máu đang chảy ra utor ắm, cô hoảng hốt cực độ,

- Anh bị thương, anh bị thương rồi, làm sao đây?

Phong tháo mắt kính, bẻ gãy hai gọng kim loại nhét vào tay Nhi, hai mắt duy trì vẻ sắc bén, bình tĩnh. Tình cảnh ngặt nghèo cũng không khiến anh hoang mang. Chính vẻ mặt của anh khiến Nhi bình tĩnh hơn. Thường trong phim ngôn tình, mấy soái ca thường IQ rất cao, lúc nào cũng sẽ tìm ra cách, cô tin Phong cũng thế. Phong tháo được thắt lưng, quấn lên tay mình, ngồi thụp xuống quan sát. Phía ca nô bên kia nghe tiếng hét rất lớn của tên giang hồ:

- Giết chết Thanh Phong! Con bé kia bắt sống lãnh thưởng.

Cả hai người nghe đều ngạc nhiên. Ai là người đứng sau, đủ giàu có thuê bọn "cắm tử" này, còn muốn bắt sống Nhi. "Xem ra không chỉ có anh, mà em cũng đắc tội không ít nhỉ." Nhi lờm anh, nhìn tới cánh tay anh lo lắng thật sự. Dù Phong cột nhà cô, nhưng mặt anh bắt đầu tái đi, trán rịn mồ hôi. Anh kể tai cô nói gì đó, cô trở mặt nhìn anh, Phong nháy mắt tình nghịch nhìn cô, rồi anh chồm lên vịn vào vô lăng, tăng tốc lao về hướng hai ca nô kia. Khi gần áp sát, Phong nhìn cô kêu "chuẩn bị", cô gật đầu.

Hai ca nô giao nhau, tên bên kia vừa vung mã tấu lên, đã bị Phong quơ dây nịt, quấn tay hắn, quật qua một bên. Lúc này, Nhi đứng lên, cầm gọng kính đâm vào một bên mắt tên đó, nhanh chóng chồm qua cano của chúng, dùng đòn karate chạt vào gáy của tên cầm lái, hắn ngã xiù, Phong kéo sợi dây nịt, lôi tên cầm mã tấu rớt xuống nước, dùng chân làm đạp ca nô đối phương, theo phản lực, hai ca nô văng xa nhau, khi Nhi đã nhảy về lại cano của mình, cô bị mất thăng bằng nên té, Phong vội đưa tay đỡ, tiếp tục nháy mắt trêu cô. Chưa kịp định thần, chiếc cano thứ hai vọt tới, Phong hí hóp mắt, đỡ Nhi qua một bên, chờ chúng áp sát, sử dụng lại chiêu vừa rồi. Bọn chúng thấy chiếc kia bị nạn đã rút kinh nghiệm, nên khi Phong vừa quăng thắt lưng quấn tay một tên, tên còn lại thay vì cầm lái, hắn buông thông, cầm dao nhọn tấn công ngực anh, hướng ngay tim. Ngay lúc ấy, Nhi không chần chừ, dùng cú đá Karate toàn lực, đá rớt con dao. Cô nhảy hấn sang thuyền của chúng, tên đó đang lao đao đứng dậy, đã bị Nhi dùng hai chân kẹp cổ tên đó vật xuống, một tay dút khoát chặt vào cổ, hạ gục đối phương tuyệt đối. Phong bên này cũng nhanh lôi tên cầm mã tấu qua thuyền bên mình, dùng thắt lưng đang quấn tay hắn, tiếp tục quấn qua cổ hắn, anh xoay người, dùng lưng làm điểm tựa, siết chặt và mạnh. Tên kia gầy gầy rồi cũng đi theo đồng bọn. Chưa kịp vui mừng, xa xa, anh lại nghe có tiếng xuống máy, hình như tới 4, 5 chiếc. Phong nắm tay Nhi, kéo cô về ca nô của mình. Anh quan sát xung quanh toàn đảo, cano tiếng máy to, tạo sóng nhiều, chắc chắn chúng sẽ biết dấu. Anh nhìn Nhi:

- Tin anh không?

Nhi gật đầu, ánh mắt kiên quyết.

- Ôm chặt anh!

Lúc này, Nhi chỉ có thể tin tưởng anh, nên không ngần ngại, cô vội vàng ôm ngang eo anh, ôm thật chặt.

Mồ hôi từ trên mặt người đàn ông từng giọt chảy xuống nhiều hơn, rơi cả trên tóc Nhi. Phong tăng tốc cho ca nô lao thẳng đến hòn đảo gần nhất. Khi gần tới đất liền, cách khoảng 10m, Phong thấy có mỏm đá nhô cao, anh bẻ lái thẳng vào đó, liền cúi người ôm Nhi nhảy ồm xuống biển. Cano theo quán tính lao thẳng vào đá, tạo ra tiếng nổ lớn, vỡ tan tành. Xa xa trên những chiếc ghe lớn, tiếng người đàn ông trung niên quát lên:

- Mau đuổi theo, không được để bọn chúng chạy thoát, chúng mà thoát thì tao sẽ chết.

Lão Thịnh toát mồ hôi, ngồi phịch xuống mạn ghe. Rồi lão nghe tiếng nổ ầm ầm, nhìn ra đằng trước thấy cột khói đen bốc lên. Lúc này, lão mới nhếch mép cười.

- Thanh Phong à Thanh Phong, uống công mầy thông minh cả đời, hôm nay cũng phải chết dưới tay tao. Nếu mầy không bênh nó, không đi chung với nó, đâu đến nỗi. Hahaha! Rồi Thanh Mỹ sẽ thuộc về tao, cả An Phong nữa. Hahaha!

Nhi chỉ cảm thấy toàn thân như bị quăng đi, chưa kịp kêu, cả cơ thể liền bị ôm xuống mặt biển. Cô chơi vơi, uống vài ngụm nước, rồi lại nổi lên vì trên người cô có mặc áo phao cứu sinh. Khi mở mắt ra, xung quanh là nước biển lạnh lẽo. Nhi hốt hoảng tìm kiếm Phong

- Phong! Anh ở đâu? Thanh Phong?

Ánh mặt trời soi rọi mặt biển mênh mông, một mình cô độc, khiến cô sợ hãi, toàn thân run rẩy, giọng nói run run "Thanh Phong". Lúc này, cô muốn nghe thấy giọng nói của anh hơn bất cứ điều gì, hơn bất cứ thứ gì. Dường như chạm phải gì đó, Nhi vội lặn xuống kiểm anh, nhưng vướng áo phao không lặn được, thế là cô quăng áo phao lên mồm đá, hụp đầu lặn xuống. Cô thấy Thanh Phong đang chìm dần với đôi mắt nhắm nghiền, Nhi bơi tới, kéo anh lại mồm đá, mặc áo phao cho anh, lôi anh vào bờ. Lôi được anh lên bờ, Nhi thở hồng hộc, vội cởi áo phao, hồ hấp nhân tạo cho Phong. Nhi ấn, thổi lại ấn, một lúc Phong ọc ra ngụm nước, cô mới thở phào, nằm xuống bên cạnh.

- Anh Phong! Anh làm em sợ quá

Cô nói được tới đó, đột nhiên người đàn ông xoay người, chồm lên cô, hai bàn tay to lớn, áp sát chế trụ gương mặt của Nhi, áp xuống môi cô đôi môi lạnh lẽo của mình. Nụ hôn bá đạo khiến Nhi ngẩn ngơ, mắt mờ to ngạc nhiên không hiểu chuyện gì. Mãi cho đến khi, sóng biển xung quanh đó ngấu, Nhi mới phản ứng, đẩy anh ra, giọng nói lạc đi vì lo lắng "cánh tay của anh?"

- Bị chém 1 nhát, không chết đâu.

- Bây giờ mình làm gì? Anh có đem điện thoại không?

- Có! Điện thoại ngâm nước biển.

Nhi chưa bao giờ đi lạc, nên trong tình huống này, cô chỉ biết dựa cả vào Phong. Nhi diu Phong lên chỗ cao ráo hơn, ngồi dưới gốc cây dừa. Thấy tay anh vẫn chảy máu, Nhi tính xé vạt áo của mình, băng đỡ cho anh. Nhưng dù cố dùng lực, vẫn không xé được. Phong phì cười:

- Em đóng phim nhiều bị nhiễm à. Nếu áo mà dễ xé, thì mấy công ty may mặc đẹp tiệm sớm. Hahaha

Nhi liếc Phong, không thêm nói, cô đi lại đằng sau gốc dừa."cắm anh đi theo". Một lúc sau quay lại với hai ống tay áo.

- Sự liên kết một tấm vải thì chắc, nhưng mối nối sẽ lỏng hơn. Em chỉ giựt nhẹ là bung hết chỉ. Hehehe.

Phong nhìn Nhi, cô nàng thông minh nhỉ. Tự động đưa cánh tay bị thương về phía cô. Nhi dùng vải tay áo, nhúng nước biển rửa vết thương, sau đó xả sạch, phơi khô mới băng lại. Trên đảo cũng toàn nắng, thoáng chút vải đã khô, Nhi cột hai ống tay thành miếng vải dài, rồi băng bó cho Phong. Họ cùng ngồi dưới tán dừa chờ đợi. Nhi nghĩ chắc người của Phong sẽ đi tìm, dùng lực lượng hùng hậu của An Phong, chắc chắn tìm ra họ sớm. Chờ hoài, chờ tới ráng chiều, rồi tối, mặt biển vẫn phẳng lặng, không một bóng thuyền. Nhi xoay qua nhìn Phong:

- Sao người của anh chưa tới?

- Người của tôi biết tôi ở đâu mà tới?

- Anh không có định vị, hay phát tín hiệu vệ tinh gì à?

- Hahaha! Cô nhỏ ơi, tôi đang bị thương, mệt lắm. Đừng chọc tôi cười. Em xem tôi là đại ca hắc bang trong truyện ngôn tình à?

- Em hỏi vậy thôi, anh nghĩ gì xa vậy?

- Tinh Nhi, đây là thực tế, không có ngôn tình như những bộ phim em đóng đâu. Tôi đâu phải trùm hắc đạo, mà vừa mất tích là có đám đàn em nhón nháo đi tìm. Trong tình huống nguy hiểm, cũng nhờ em góp sức, chúng ta mới thoát. Tôi đâu thể một chọi mười. Tôi càng không phải vua một cõi, khiến đi đâu cũng phải mang theo định vị, để phòng ám sát. Tôi cũng như em, hi vọng ngư dân đánh cá đi qua thấy cá nò bị bẻ sẽ tìm ra mình, hoặc ít ra chủ cano xốt của đi thưa công an, họ sẽ lần ra chúng ta.

Nhi tiu ngui, ừ nhỉ. Thực tế làm sao có chuyện phi lý được. Đành ngồi chờ thôi.

Ở chung cư Sunrise city, Khiêm tỉnh lại, liền ngó xung quanh, tìm kiếm.

- Anh không cần tìm. Cô ấy đi về rồi

- Vậy à.

Khiêm an tâm, tựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần.

- Lực! Cậu điều tra cô gái đó cho tôi. Tôi muốn biết tất cả mọi thông tin trong 30 phút.

- Vâng!

30 phút sau, Lực cầm xấp hồ sơ đưa cho Khiêm. Trong đó có quê quán, lý lịch cá nhân của Nhi thời gian gần đây, hoàn toàn không nói gì về tuổi thơ của Nhi, hay ba của Nhi là ai?

- Anh Khiêm! Tôi vừa nhận được tin hôm qua cô ấy cùng Thanh Phong thuê ca nô ra biển chơi, nhưng tới nay vẫn chưa thấy về. Người dân quanh đó nghe tiếng nổ rất lớn, nên túa ra đi tìm, chỉ nhặt được vài mảnh ca nô vỡ. Xung quanh đó có cả trăm đảo lớn nhỏ, rất khó biết họ trôi dạt ở đảo nào, hoặc có thể đã mất xác.

Khiêm ngược mắt nhìn Lực, ánh mắt anh tối đi, hai tay nắm thành nắm.

- Đã điều tra được ai làm? Dám đụng đến Ngôi sao nhỏ của tôi, tên ấy muốn đến thế giới khác rồi.

- Là lão Thịnh - cty Vĩnh Thịnh.

- Công ty Vĩnh Thịnh! Tên này cũng cũ quá rồi, đã đến lúc đào thải khỏi thương trường.

- Vâng! Tôi hiểu!

- Chuẩn bị vé máy bay tới thành phố A.

- Vâng!

Khiêm điện thoại cho Minh:

- Giúp anh mở định vị vệ tinh, xem các đảo quanh tỉnh A, có thấy đôi nam nữ nào không?

- Đồi nam nữ?

- À! Cô gái lần trước em gặp, tìm cô bé ấy giúp anh.

- À, em hiểu rồi. Anh chờ chút.

Mình mở hệ thống thu thập hình ảnh qua vệ tinh, truy tìm từng đảo ở thành phố A, cuối cùng thấy trên một hoang đảo, dưới tán dừa có hai cái bóng bé xíu, phóng to lên thì đúng là người Khiêm cần tìm, Mình lập tức gửi tọa độ cho Khiêm.

Buổi tối trên hoang đảo khá lạnh, Nhi đi bê lá chuối làm mền đắp cho Phong, đắp luôn cho mình. Cả ngày không ăn, trời nắng nên họ bị mất nước, khá mệt mỏi. Cũng hên là cây chuối có buồng chuối đang hòm hòm. Nhi bê xuống chia đôi cho Phong và cô. Chuối rừng, vừa chín tới nên ăn sật sật, chất nhẹ nhưng đối với họ lúc này, đó là đặc sản. Phong bắt đầu lên cơn sốt vì vết thương nhiễm trùng, người anh là dần đi. Nhi lo lắng, cũng không dám ngủ. Cô dùng lá chuối, tước thành sợi mỏng, rồi đan nong một (thủ công lớp ba), cứ đan miết mãi đến khi tay cô phồng rộp, Nhi đã đan được tấm mền lá chuối đắp cho Phong. Phong nằm trên cát, đắp lá chuối, mặt mày tái nhợt. Cô không còn tay áo để xé, nên Nhi cầm vạt áo sơ mi của Phong, dùng hai ngón tay kẹp cổ định hai đầu, căng vải ra, tiếp tục dùng móng tay, cố gắng chọc chọc, tạo độ sòn để xuyên qua. Sau một hồi, vải cũng tưa chỗ bé xíu, Nhi từ chỗ đó xé vải "rẹt,rẹt". Áo sơ mi đứt tiền, nên vải khá chắc, Nhi cứ cố xuyên thủng vải đến gây cả móng tay, rướm máu, cô mới xé được miếng vải bé xíu. Nhi nhặt gáo dừa khô, hứng nước sương, rồi lấy miếng vải bé kia chườm mát cho Phong. Cứ vậy cho đến hết đêm. Khi mặt trời dần ló dạng trên biển, Nhi ngồi gục gặc, buồn ngủ riu cả mắt, sờ trán thấy Phong hết sốt, Nhi thở phào, cơ thể kiệt sức cực hạn, Nhi ngã ngay lên ngực Thanh Phong mà khò khò. Thấy ngực nặng nề, có cái gì nhột nhột cứ phát phơ vào mặt anh. Phong mở mắt, thấy ai kia lấy thân anh làm gối ngủ ngon lành. Phong nhích người ngồi dậy, tay quơ trúng gáo dừa còn đọng sương, bên trong là miếng vải sơ mi. Phong ngạc nhiên, nhìn lại người con gái kia, nờ nự cười thần phục. Anh sờ nhẹ vào gò má non nặn, nhìn Nhi rất lâu, trong lòng là cảm xúc âm áp và hạnh phúc. Anh đặt Nhi nằm lên lá chuối, đắp mền lá chuối đan cho cô, cầm điện thoại ra biển bắt sóng, xui xẻo không có tí sóng nào dù là một cột. Phong quyết định đi sâu vào đảo, lên chỗ cao bắt sóng. Tranh thủ tìm thêm trái cây, cho cô nhỏ thức giấc là có cái ăn. May mắn là có được ít sóng, Phong gọi nhanh tin nhắn SOS định vị cho Mỹ. Mỹ nhận được tin SOS, lập tức về An Phong, điều động người đến thành phố A.

Nhi thức giấc lúc gần trưa, bên cạnh là Phong đang ngồi với hai trái dừa khô đã bóc vỏ. Anh nhìn cô, nhếch mép khinh khinh:

- Không ngờ cô gái nhỏ như em, lại có kĩ năng sinh tồn đáng ngạc nhiên như vậy. Hôm qua em hái chuối cho tôi, hôm nay, tôi nhặt dừa cho em, chúng ta huề.

- Em có tính toán gì đâu mà huề với nợ. Anh khỏe là em mừng rồi. Hìhì. Mà anh lột vỏ dừa hay thế.

Phong vội giấu hai bàn tay trắng tróc của mình ra sau lưng, anh nhìn Nhi, hất hàm về phía hai trái dừa đã bóc vỏ, còn trơ sọ.

- Em lấy được nước từ hai sọ dừa đó, anh mới nể em.

- Hừ! Dừa tươi thì khó, chứ dừa khô, mà đã bóc vỏ rồi thì dễ lắm. Đừng quên, em là dân biển, chặt dừa là chuyện nhỏ. Hì hì

Nhi dùng lại gáo dừa đựng nước sương hôm qua đổ đi, rửa lại bằng nước biển. Sau đó cầm sọ dừa, đập mạnh xuống nền đá. Sọ dừa nứt ra, Nhi dùng tay tách từ khe hở, cho nước dừa chảy vào gáo dừa. Phong thấy Nhi gồng lên cố tách sọ dừa, anh vội giật lấy, xoay lưng không cho Nhi nhìn, tự mình tách dừa. Vì dù sao, đàn ông cũng khỏe hơn phụ nữ. Anh đưa cô gáo nước dừa, kêu cô uống.

- Anh uống trước đi, anh bị thương, hôm qua còn sốt nữa, nên chắc chắn bị mất nước nhiều, anh nên uống đi.

- Vớ vẩn, cơ thể tôi, tôi tự biết. Em không uống, tôi đồ nhé.

- Em uống, công trình anh tách, đau tay thấy mồ, bỏ phí lắm.

Nhi tu một hơi cạn sạch, còn gât gù vì nước dừa ngọt.

- Nước dừa biển sao có vị tanh tanh, như mùi máu nhì.

Nhi nếm nếm môi mình, Thanh Phong hơi chột dạ, đứng lên đi ra biển.

- Tôi xem có ghe nào qua lại không? Em mệt ngủ đi, tôi canh chừng cho em.

Nhi nhìn bóng lưng Phong mỉm cười, cô cũng tỉnh chộp mắt, vừa cảm đến lá chuối, Nhi thấy trên đó dính ít máu còn mới. Cô ngược lên, nhìn theo bóng dáng Phong, phần băng gạc chỗ cánh tay vẫn khô, cô nhìn xuống bàn tay nghi hoặc. Nhi tìm lại sọ dừa được tách khi nãy, trên phần nứt ra đúng là có dính ít máu. Nhi chọc thò dài, nhìn theo bóng lưng chàng trai cô độc bằng ánh nhìn xa xăm, cảm mến. Còn lại một sọ dừa, Nhi lại đập vào đá, dùng tay tách hai nửa sọ dừa, cho nước chảy vào gáo. Lần này, nhất định phải dụ được anh!

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ấm áp

Sau khi nhận được tin SOS của Phong, Thanh Mỹ nhanh chóng về tập đoàn An Phong, xin viện trợ của ông Trịnh Khâm cứu em:

- Con chịu về rồi à? Có phải đã suy nghĩ lại, từ bỏ Gia Khiêm về phụ ba?

- Ba! Con tới báo cho ba biết, Thanh Phong bị truy sát, hiện đang mắc kẹt trên một đảo hoang ở tỉnh A.

- Sao! Nó làm gì xuống tỉnh A? Còn bị truy sát?

- Chuyện này con không rõ. Con nhận được tin SOS của em sáng nay, con đã thử gọi lại nhưng không được.

Tỉnh ra cũng 2 ngày 1 đêm trên hoang đảo, ba nên cho người cứu em ấy gấp.

- Được! Ba làm ngay đây.

Ông Khâm điện thoại cho Quan:

- Cậu lập tức cho người xuống tỉnh A, tìm xung quanh đảo, đưa tổng giám đốc về đây an toàn.

- Vâng! Thưa chủ tịch.

Ông Khâm nhìn Mỹ, rồi lại ngồi bên bàn trà tiếp khách.

- Con không có gì để nói với ba sao? Đã hơn một năm rồi, thằng Khiêm nó đâu đó! hoài đến con, sao con không về An Phong phụ ba. Con gái buôn chài ở ngoài chi cực thân vậy.

- Ba! Con muốn tự lập, chừng nào anh Khiêm chưa kết hôn, con sẽ không từ bỏ. Ở đây có Thanh Phong là đủ.

- Con!!!!

- Ba! Con xin ba đừng cho người bắt ép con về, tội giang hồ nó không thương tiếc con gái ba đâu. Nếu lần đó, không nhờ con bé người lạ cứu con, chắc giờ con của ba chắc tới cái xác cũng không còn.

- Tội nó dám làm tổn thương con?

- Tội nó không những dám, mà còn....còn chà đạp con, xem con như món hàng để cho chúng nó chơi nữa.....

Mỹ nghĩ tới ngày bị tội giang hồ do ba mình thuê làm nhục, cô không khỏi đau lòng, rơi nước mắt. Cô nhìn ông Khâm, cha cô đã già lắm, suy cho cùng, chỉ vì cô quá giống tính cứng rắn của ba, cũng dấu dương(+), nên bị đẩy xa nhau. Ông ngạc nhiên nhìn con gái, chưa bao giờ ông thấy nó khóc cả. Tay ông nắm thành nắm đấm vì giận, ông bỏ tiền ra thuê chúng để níu kéo con gái, không phải cho chúng làm nhục nó. Con gái ông, cảnh vàng lá ngọc sao vì ông phải chịu uất ức như vậy. Ông ngược đời mất già nua, đang đồ lên nhìn Mỹ, rất nhanh lấy tay tháo kính, chùi chùi mắt, đeo lại kính, đi đến bên bàn làm việc, hai tay đút túi quần, nhìn xuống cửa sổ sát đất.

- Con về đi, việc này ta sẽ xử lý. Yên tâm! Không ai được xúc phạm đến con cái của Trịnh Gia, dù là sợi tóc.

Mỹ nhìn bóng lưng cha, trong cô là nỗi chua xót, cô hít thật sâu, chào ba rồi dứt khoát đi ra ngoài. Để lại sau lưng ông già đang rơi giọt nước mắt đau lòng.

5 tiếng sau, từ lúc nhận được định vị của Minh đưa, Khiêm đã có mặt tại thành phố A. Từ HCM về đây nhanh cũng 6 tiếng, mà anh dùng chiếc Mayback của Minh, nên chỉ mất 5 tiếng. Tới nơi cũng 12 giờ trưa. Đứng trên bãi biển quan sát, mở bản đồ vệ tinh lên xem, Khiêm tính nhắm khoảng cách ra đảo cũng mất hơn 2 giờ đi ghe. Nếu anh đi cano, chắc chắn Tinh Nhi sẽ nghi ngờ thân phận của anh. Khiêm đành thuê 5 chiếc ghe chạy hướng về đảo đó, anh mua đồ bán vỉa hè thay, dặn chủ ghe không được nói anh thuê, làm như vô tình chở khách tham qua rồi thấy và cứu. Hai chiếc kia giả vờ đi thu hoạch tổ yến. Họ được trả tiền hậu hĩnh, với lại nói dối cũng đâu có phạm pháp, nên đồng ý ngay.

Năm chiếc ghe trống khởi hành đi ra đảo. Khiêm nhìn vẫn thấy không ổn, bèn kêu thêm khách du lịch lên đầy 3 ghe, cho đi tham quan đảo free luôn. 3 chiếc ghe đầy người, hai chiếc thu hoạch yến bắt đầu lên đường, hướng về hoang đảo.

Trên đảo, sau khi rút đầy gàu nước dừa, Nhi để trên lá chuối, rồi đi ra bãi biển, trông tàu thuyền qua lại. Cô đứng kể bên Phong!

- Anh Phong! Em bị no bụng, đói con mắt, nên đập luôn cái sọ dừa còn lại rồi, mà uống bụng nước dừa, giờ khó chịu quá. Anh vô xử lý trái kia đi, để lâu nó thiu phí lắm.

- Em vô mà uống, tôi không khát!

- Hừ! Em mà không no, thì tới lượt anh à. Công trình em tách sọ dừa lấy nước, đau tay lắm biết không? Giờ cho lũ kiến được bữa no nê à, em không cam tâm. Oa...oa...oa

Phong trở mặt nhìn Nhi ăn vạ, anh phì cười, đi vô chỗ để gàu nước dừa.

- Thế ra tôi chỉ hơn mấy con kiến thôi đấy.

Biết dụ được anh, Nhi che miệng tùm tùm cười, rồi tiếp tục ngóng ra biển. Xa xa, hình như có tiếng ghe máy. Nhi mừng rỡ, nhảy cẫng lên la hét:

- Cứu tôi với, chúng tôi ở đây, bên đây!

Nhi vừa nhảy, vừa chạy dọc bờ biển la hét. Nhìn vào màn hình điện thoại, Khiêm biết mình tới đúng chỗ, loáng thoáng nghe tiếng của Nhi, anh vội dùng ống nhòm quan sát, thấy Nhi đang nhảy nhảy, mặt Khiêm cũng giãn ra, nở nụ cười hài lòng, nhưng nhìn phía sau, bóng dáng Thanh Phong đang tiến về phía Nhi, mặt anh lại tối xầm, Khiêm xoay qua nói với lái Tàu gỗ đó, anh lái gặt gặt. Chiếc ghe chở đầy khách tập vô trước. Nhi vui mừng vội chạy ra, thờ hồn hên nói:

- Anh làm ơn cho em quá giang về đất liền

Anh lái tàu nhìn Nhi, rồi nhìn tới Thanh Phong phía sau, cất giọng nói:

- Ráng dón lắm chi có thể chứa thêm một người, em hay anh ta lên trước đi, lát sau có thuyền khác ra đón người còn lại.

- Há!

Nhi nhìn trên ghe, quả thật rất đông người, cô nhìn anh lái thuyền:

- Anh chờ chút, em kêu bạn em lên. Anh ấy bị thương, cần đi bệnh viện.

Nhi bị bơm đi vô bãi cát, nói gì đó với Phong, thấy mặt anh hầm hầm, hình như còn cãi nhau. Cuối cùng, thấy Nhi nhặt vỏ sò trên cát, tính cất tay mình, Thanh Phong vội ngăn cản kịp thời. Anh nhìn cô rất lâu, khiến tim của người đàn ông ngồi trên ghe ở góc khuất bức bối. Chợt Phong cúi xuống, hôn lên môi Nhi lưu luyến khiến cô bị đơ, rồi nhanh chóng bị bơm đi ra ghe. Nhi cứ ngẩn ngơ nhìn theo đến khi ghe khuất dạng. Lúc này, cô ngồi trên cát mịn, nhìn xa xăm, chờ chiếc ghe tiếp theo. Thấy ghe chở Thanh Phong đã hướng vô bờ, ghe thu thập Yến của Khiêm tiến vô đảo. Nhi lại nghe tiếng xuống máy, vội đứng lên trông. Trên ghe, ngay mũi có thân ảnh cao ráo, nước da trắng đứng trông về phía cô. Ghe tới gần, nhìn kĩ là Khiêm. Lần này, Nhi còn mừng hơn lần trước, không ngờ ở đây cũng gặp được anh. Cô hươ hươ cánh tay, vẫy vẫy người đang đứng trên ghe. Khiêm nhìn Nhi, môi nhẹ cong lên. Chờ ghe neo gần nổi đá, anh nhảy xuống, lội vô bãi cát. Nhi tính chạy ra, nhưng Khiêm đã la lên:

- Em đứng đó đi, để anh đến với em.

Chỉ câu nói đơn giản, Nhi bỗng thấy xao xuyến, cô gật gật, nhìn theo anh chàng đang ỉ ạch lợi nước vô. Như chết đuối gặp được phao, ở chốn cô thế gặp được người quen, Nhi nhào tới, ôm chầm lấy Khiêm, mừng mừng tủi tủi. Khiêm vuốt vuốt mái tóc đang tung bay rồi bù của Nhi, nở nụ cười trìu mến!

- Chúng ta giống cặp tình nhân lâu ngày xa cách nhỉ?

Nhi chợt tỉnh, biết mình hổ hăng, què quà nên cười nhe răng cười gượng:

- Anh khỏe chưa? Hôm trước bị hạ thân nhiệt ?

- Không sao, anh khỏe rồi.

- Mà sao anh có mặt ở đây?

- Công ty tổ chức đi chơi. Mấy người kia đi tham quan đảo, còn anh theo ngư dân đi coi cách khai thác tổ yến.

- À! Nhờ anh có sở thích khác người, nên em được cứu. Hihi

- Cứu em?

- Em bị lạc trên đảo này hai ngày rồi. May mà có ghe của anh đi ngang qua đây.

- Ghe du lịch bỏ mặc khách ở đây à?

- Không phải đâu, chuyện dài lắm, mình về đất liền, em kể anh nghe.

- Được.

Nhi tỉnh lại ra nước, chợt Khiêm từ phía sau đã bồng cô lên, như cái ngày bồng cô xuống bậc tam cấp. Nhi bất ngờ, theo phản xạ liền choàng hai tay qua cổ Khiêm. Ngược lên nhìn đường nét gương mặt đẹp như người như mẫu dưới ánh mặt trời, bất giác, tìm Nhi lại đập thành thịch, mặt cô hồng hồng, đỏ bừng. Khiêm đặt cô lên ghe, nói với lái thuyền:

- Cô gái này bị lạc đã hai ngày, phiền anh chở cô ấy về đất liền. Chắc cô ấy đang hoảng sợ lắm.

- Được! Có nước ngọt trên ghe, anh đưa cô nhóc uống đi, hai ngày chắc mất nước lắm rồi.

Khiêm vẫn ngồi ôm Nhi trong lòng, với tay lấy chai nước suối đưa cho Nhi. Mùi hương lavender hòa cùng gió biển thoang thoảng, Nhi cầm chai nước thẹn thùng, tâm trí lơ lửng đâu đây, đến nỗi quên ngồi nhích ra. Khiêm nhìn thấy áo sơ mi voan của cô bị xé mất hai tay áo, nách áo rộng khoe da thịt cả khoảng rộng. Phần cổ áo vì gió lộng cũng phồng lên, ẩn hiện "đôi núm" nhấp nhô tròn mơn vụn đầy. Hình ảnh Nhi khóa thân trên giường lại ủa về khiến yết hầu Khiêm khô khốc, trong anh xuất hiện phản ứng xấu xa. Khiêm đẩy Nhi xích ra, cởi áo đùi dài tay đang mặc chồng vào cổ, mặc vào người cô, cúi nhìn cô rất thâm tình:

- Ở đây gió lớn, coi chừng bệnh, rồi lại ôm Nhi thật chặt.

Không ngờ nhìn Khiêm ôm, nhưng lại có body đẹp như vậy, săn chắc, không bụng bia như mấy ông làm kinh doanh. Anh cũng có cơ bắp vừa phải, hợp với dáng người, không cuộn cuộn như lực sĩ, cũng không phải ốm nhom như mấy anh thợ xây dựng. Chỉ biết rất, rất vừa người, đẹp mắt. Lần đầu tiên được tiếp xúc gần gũi với cơ thể phái nam, Nhi có chút choáng váng, cô cũng không dám nhìn lâu vào khuôn ngực vuông kia, sợ mình nuốt nước miếng, nên ngồi qua mạn thuyền đối diện, nhìn ra biển. Khiêm không giữ, chỉ nhìn Nhi, môi nhếch lên độ cong nhẹ.

Do sợ lên bờ sẽ đụng mặt Thanh Phong, nên Khiêm đã kêu lái tàu neo ở bến khác, đi xa hơn nên về lâu hơn 30 phút. Khiêm đỡ Nhi xuống bến thuyền, không quên cảm ơn lái thuyền, Nhi móc túi lấy tiền phụ tiền xăng, nhưng anh lái tàu không lấy "giúp người làm phúc thôi". Anh cho ghe lùi lại, chạy ra biển.

Nhi nhìn Khiêm, cười hi hi:

- Làm lỡ chuyến xem yến của anh, em xin lỗi. Cảm ơn đã cứu em

Khiêm ôm chầm lấy Nhi, ti cầm lên đầu cô:"em bình an là tốt rồi". Nhi hơi ngẩn ngơ, sự tỉnh dậy Khiêm ra:

- Áo này để em giặt sạch trả anh. Anh ở khu Sunrise đúng không?

- Ừ.

- Vậy giờ anh về công ty đi. Em về nhà đây, hẹn gặp anh ở thành phố nhé. À quên! Minh trao đổi số điện thoại đi, để có gì liên lạc cho dễ.

- Ừ.

Khiêm lấy ra con XSmax, lưu số của Nhi. Anh gọi cho cô nhưng không được. Nhi mới nhớ điện thoại bị ngấm nước. Cô móc điện thoại trong túi ra, nhìn Khiêm le lưỡi.

- Anh yên tâm, anh có số em cứ gọi. Em sẽ trả áo cho anh mà. Hihi.

- Ừ. Không sao đâu, giữ áo làm tin cũng được.

- Há????

- Thôi, em đi về đi, kéo cảm lạnh.

- Dạ! Bye anh.

Nhi ra ngoắc xe ôm, chạy về nhà mình. Chiếc Mayback trở tới, Lực bước xuống khom người đưa áo sơ mi còn bọc trong bao nilon đưa Khiêm!

- Tôi mua ở chợ. Bảo đảm hàng rẻ nhất.

- Ừ.

Hai người vô xe, đi về khách sạn.

Chương 10: Ngủ với con ta

Nhi vừa về nhà, chị ba đã lật đặt nắm tay Nhi:

- Nhi! Em mau vô bệnh viện xem, hình như dì Năm bị sốc phản ứng gì đó. Bệnh viện họ điện thoại cho em không được.

- Dạ, em đi liền. Em cảm ơn chị.

Chị ba dúi vào tay Nhi ít tiền, 200, 100, có cả 50 ngàn. Chị cầm tay Nhi, mắt rơm rớm.

- Em cho chị gửi phụ lo cho dì. Chị gom được nhiều đưa nhiều. Thương dì như mẹ, thấy mẹ bệnh mà không lo được, chị bứt rứt lắm. Hic...hic

- Chị cảm lo cho xấp nhỏ. Mẹ em được anh đại gia hôm qua lo rồi. Anh mà ăn bún bò của chị đó, nên chị yên tâm nha.

- Vậy hả em, mừng quá. Nhưng em cứ cầm mua trái cây cho dì khi nào dì tỉnh, cầm dùm chị, cho chị khỏi ray rứt, nha em!

Nhìn chị ba năn nỉ, Nhi cũng đành cầm ít tiền của chị nhét túi. Nhi hít hà, nắm bàn tay gầy guộc của chị vỗ vỗ.

- Cảm ơn chị nhiều lắm. Chị an tâm, có tin gì em sẽ báo cho chị bớt lo.

- Ủ! Đi đi em, để mẹ trông.

- Dạ!

Nhi lại bắt xe ôm đi vô bệnh viện, không kịp thay đồ, cũng không để ý chiếc BMW đã không còn đậu trong sân.

Cô vô tới bệnh viện, vẫn đang mặc áo dài tay dài của Khiêm, rộng thùng thình, và quần jean, nhìn rất bụi đời. Tới chỗ tiếp tân, Nhi đang hỏi tình hình bệnh nhân Lê Hoàng Thanh Vy, thì đột nhiên, một phụ nữ trung niên, ăn mặc sang trọng lại tặng cô hai bạt tai, "chát...chát" trước cặp mắt ngạc nhiên của bao người có mặt ở đó. Nhi xoay qua nhìn người đã đánh mình, trố mắt kinh ngạc, người này mình không quen, không lẽ đánh ghen lắm. Bà Phan Mỹ An trừng mắt nhìn Nhi, mặt đầy tức giận. Quan vội chạy lại, kéo tay bà chủ:

- Bà chủ! Đây là bệnh viện, có gì về thành phố giải quyết.

- Về thành phố, đợi về đó thì nó đã ăn của thằng Phong bao nhiêu tiền rồi. Cậu đã cắt chuyển khoản theo lời tôi chưa?

- Dạ! Tôi đã cắt rồi.

- Tốt.

Bà An nhìn trừng trừng vào Nhi, môi bà trề ra, liếc Nhi rồi từ tốn lại ghé chòe ngồi.

- Mẹ không ra gì, con cũng dơ bẩn.

- Bác! Cháu với bác không quen, xin bác nhẹ lời.

- Tôi thêm quen cô à. Nếu không phải cô mời chài thằng Phong, để nó mỗi ngày chuyển 100 triệu cho mẹ cô chữa bệnh, rồi hại nó bị thương, cô!!....đủ tư cách gặp tôi sao?

- À, ra bác là mẹ của anh Phong! Cháu chào bác!

- Không cần! Thái quá, nhận bản tai. Tôi đã khóa tài khoản, nhưng hôm qua đã chuyển trước 100 triệu, lo mà trả lại cho tôi đi. Không thì tôi kiện cô tội lừa đảo, chiếm đoạt tài sản, chỉ ít cũng cỡ 3 cuốn.

Nhi tức giận, tay nắm thành đám, nhưng vẫn cố nhịn. Mẹ mình cần tiền, không thể vì chút sĩ diện làm lớn chuyện, ảnh hưởng tới mẹ. Đây là vấn đề sống chết. Tính Nhi, nhịn, phải nhịn. Cô đi tới, nhìn thẳng vào bà An, khom người:

- Số tiền 100 triệu, cháu sẽ tìm cách trả đủ. Hôm nay, mẹ cháu đang bệnh, xin bác nói khẽ, ảnh hưởng đến bệnh nhân thì không hay.

- Cô....tôi thích nói lớn đó. Hết mẹ dụ dỗ chồng người khác, rồi giờ truyền nghề cho con gái. Tôi phải cho thiên hạ biết, để còn tránh xa mẹ con cô chứ.

- Bác! Là Thanh Phong tự ý chuyển khoản, cháu không xin, cũng không mời chài anh ấy. Vì Bác là mẹ anh Phong, nên bác đòi thì cháu trả. Nhưng nếu bác cứ chửi cháu, xúc phạm mẹ cháu, thì đừng trách cháu hỗn ạ!

- Hahaha! Mày đụng được tới cộng lòng chân tao không mà nói.

- Thưa bác! Con người ăn có nhai, nói có nghĩ. Nếu bác có bằng chứng cháu lừa gạt, chiếm đoạt tiền của bác, thì bác cứ thưa công an, cháu theo hầu. Bác ở đây nói lời vô căn cứ, vu khống, nhục mạ hai mẹ con cháu, cháu có quyền thưa ngược lại bác tội làm nhục người khác. Có thể bác giàu, chi phạt hành chánh không đáng bao nhiêu. Nhưng tiếng đời của mạng xã hội, chắc cỡ tuổi bác sẽ khó mà chịu được.

Ngoài cửa, tiếng vỗ tay "bộp...bộp" vang lên. Bà Phi Yến từ từ bước vào, liền nắm tay Nhi, kéo ra một góc nói chuyện.

Yến: Con dâu! À nhầm, con gái à. Con xinh quá, đẹp hơn mẹ tưởng tượng.

Nhi: Dạ, chắc bác nhầm người. Cháu không quen bác ạ.

An: coi chừng nhầm người đó bà chị. Con nhỏ đó trông vậy chứ là loại đi điểm, chuyên đi dụ dỗ đàn ông moi tiền. Con mẹ nó truyền nghề cho nó, cả nhà nó có truyền thống làm đi đó. Đúng là phường xướng ca vô loại.

Yến: con gái! Khi con lỡ đi ngang con chó điên, nó sủa, thậm chí cắn con. Con cứ tìm viên gạch chọi lỗ đầu nó. Minh là người, không thể sủa và cắn lại chó được.

An: bà....bà chị nói hay nhỉ? Bà biết tôi là ai không? Bà bênh con đi nhỏ đó, bà sẽ hối hận....cầu xin tôi à.

Nhi nhìn bà Yến, người phụ nữ hiền lương, phúc hậu, ăn mặc cũng bình dân, chắc thấy cô bị ức hiếp nên can dự. Với thân thế tập đoàn An Phong, bà An có thể hô mưa gọi gió. Nhi sợ ảnh hưởng không hay tới bà Yến, nên nắm tay bà, nhỏ nhẹ:

Nhì: Bác à! Con cảm ơn bác nói giúp cho con, nhưng con không quen bác. Bác đừng vì con mà chống đối bác ấy, không hay đâu ạ.

Yến: hay hay không hạ hồi phân giải.

Bà Yến đẩy Nhi đứng sau lưng mình, đi lại trước mặt bà An.

- Trương Phi Yến tôi không hèn đến nỗi đi lấy tiền không phải của mình. Con bé nhận của con bà 100 triệu, tôi sẽ thay nó chuyển trả lại cho con bà.

Cả Nhi và bà An đều há hốc kinh ngạc, bà Yến mở xách tay, lấy ra cọc tiền đô, đếm đếm chỉ có 1000 đô la. Bà nhăn mặt, lẩm nhẩm "văn hóa Mỹ toàn cả thế, về đây toàn xài tiền mặt, mà quên vụ này, đầu với óc". Bà An thấy bà Yến không đủ tiền mà bày đặt, bà trề môi, chân bắt chữ ngũ nhịp nhịp, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, liếc xéo bà Yến.

An: nghèo mà bày đặt gáy. Sao, cầm ít tiền đô liền tưởng mình là trưởng giả. Xì! Tôi khinh.

Bà Yến nhìn bà An, không thêm nói, rồi đi về phía Nhi, nắm tay cô vỗ vỗ "yên tâm". Bà lấy điện thoại, gọi cho Lực:

- Cậu lập tức mang 100 triệu tới bệnh viện tỉnh A. Tôi cho cậu 10 phút.

Bà cúp máy, đi lại nói với bà An:

- Chị chờ tôi 10 phút. Trong 10 phút này, nếu chị muốn "cán" thêm tiền lời, cứ nói, tôi kêu người mang tới luôn. À, tiền thuốc men cho con trai chị, chị lo không nổi cứ bắt chẹt con bé đi. Giúp người giúp cho trót, xem như tôi bố thí cho bớt bệnh đại lâm phước.

Bà An tức tím mặt, tay nắm thành nắm, đứng phất dậy, tính vung tay tát bà Yến, tay bà đưa lên không trung, đã bị Nhi giữ lại.

- Bác gái! Xin bác giữ tự trọng cho mình, đừng hành xử giang hồ, chọi búa ở đây. Không phải ý có tiền muốn đánh ai thì đánh. Để bác đánh lần đầu là lỗi do con bất ngờ nên không né. Nhưng nếu bác cứ cư xử lỗ mãng lần hai, thì lỗi của con sẽ là hỗn, không nề người già. Lầm lớn không phải làm lâu.

- Mày....được lắm. Để coi nó có trả hết nợ, rồi có giúp mẹ mày không? Hay mày sẽ lại quí lạy, để được leo lên giường con tao dụ dỗ nó.

Bà An dần tay xuống, hậm hực qua băng ghế khác ngồi. Còn bà Yến nhìn Nhi mỉm cười, nắm tay kéo cô ngồi xuống kế mình.

- Yên tâm! Nhà bác cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền. Hahaha

- Nhưng....con với bác mới biết, đâu có thân mà bác bỏ ra số tiền lớn vậy, con trả không nổi đâu ạ.

- Ai kêu con trả tiền, giờ mới quen thì sau này thân. Hahaha. Con chỉ cần nhớ, con nợ bác một ân tình là đủ.

Đang nói chuyện thì Lực vô tới nơi, anh đem theo bọc tiền mới rút của ngân hàng, trong đó có 2 cọc 500 ngàn đây, khom người đưa cho bà Yến bằng hai tay. Bà mỉm cười, mở bọc tiền, nhét vô thêm 1000 USD, đi lại phía bà An, đưa cho bà ấy. An liếc Yến, rồi nhìn qua Quan, cậu ta đưa tay cầm bao tiền, mở ra xem, rồi nhìn bà chủ của mình "dạ, dư 1000 đô"

Yến: cứ cầm lo thuốc men cho cậu chủ. Dặn nó lần sau muốn con gái tôi xài tiền, thì phải có thành ý, đưa bằng hai tay, không được để người khác đòi nợ mà con gái tôi không thiếu.

An: bà biết nó là ai không mà nhận con gái. Bà trả nợ cho nó thì sao, cũng không làm bà sang và có quyền hơn. Rồi bà sẽ hối hận. Còn 1000 đô, bà muốn chơi chọi cũng được. Tôi sẽ cầm mua thịt bò Mỹ cho mấy con chó nhà tôi, còn hơn cho hai mẹ con đi nhỏ đó xài.

Yến: Tôi cho con bà trị thương, bà lại cho chó. Thế con bà thua con chó hả.

Bà An trừng mắt, môi mím lại gợn run người. Quan lại nắm vai bà An, thì thầm gì đó, rồi kéo bà qua khoa ngoại. Bà ngược nhìn Quan, rồi lại nhìn Yến và Nhi, hai chúng nó như hai mẹ con đang bênh nhau vậy. Bà hậm hực, "được, được, thân lừa ư nặng, chờ đó", rồi đi theo Quan đầy bực tức.

Nhi nhìn bà Yến, cô quì sụp xuống chân bà, nước mắt chực trào ra.

- Con cảm ơn bác, ân tình này, con sẽ không quên. Bác chờ con ở đây chút, con đi vô hỏi tình hình của mẹ, chút con ra.

Bà Yến gật đầu, xua xua Nhi đi. Mắt bà cũng rơm rớm, thương đứa con hiếu thảo. "Sao hai đứa con đầu của bà, đứa nào cũng khổ vì chữ hiếu". Nhi chạy vô khoa chống độc, gặp ông trưởng khoa hôm trước:

- Chào bác sĩ, cháu nghe báo mẹ cháu bị phản ứng gì đó.

- Mẹ cháu không sao, do hôm nay quá 12 giờ mà bệnh viện không nhận được viện phí chuyển khoản, nên chúng tôi đã chạy thận miễn phí, vô thuốc của nhà nước. Không ngờ bệnh nhân quá yếu, không tiếp nhận gây sốc phản vệ. Tôi liên lạc cho cháu không được.

- Dạ, điện thoại cháu bị hư, vậy giờ mẹ cháu.....mẹ cháu sao rồi ạ?

- Cách đây một tiếng, đã có người chuyển hẳn 1 tỷ đóng viện phí cho mẹ cháu. Sau khi cấp cứu, tôi cho chạy thận, lọc máu bằng thuốc nhập liệu mạnh hơn, bệnh nhân có vẻ hợp thuốc, tình hình khả quan hơn.

- 1 tỷ, cách đây 1 tiếng ạ?

- Đúng! Viện phí đủ nằm hơn cả tháng, mẹ cháu sẽ được sử dụng thuốc tốt nhất.

- Dạ! Cháu cảm ơn bác.

- Ủ! Không có chi.

Nhi đi vô phòng, nhìn mẹ đang nhắm mắt yên bình sau lớp cửa kính, da mặt mẹ hồng hơn, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhi đi ra ngoài trong lòng ngổn ngang thắc mắc "ai lại tự nhiên chuyển khoản 1 tỷ cứu mẹ, hay là họ chuyển nhầm? Và cô Yến kia nữa, tự nhiên cho mình hẳn 124 triệu, chỉ muốn mình nợ một ân tình. Chuyện gì đây trời? Nhi thờ dài, nhìn lên bầu trời, trăng đã mọc, và vài vì sao xuất hiện lấp lánh. Chợt, cô ngồi thụp xuống, vùi mặt vào hai bàn tay khóc rung rức:

- Con làm sao đây, ngôi sao của mẹ vô dụng quá. Mẹ vừa đáp ứng thuốc, nếu họ chuyển nhầm, ngày mai đòi lại, thì mẹ con sẽ ra sao? Huhuhu, còn món nợ của bác gái xinh đẹp, con trả sao đây? Có ai, có ai chỉ cho con cách không? Người ta giàu, người ta hỏi tiền nhiều để làm gì? Chứ con, chỉ muốn biết làm gì để nhiều tiền. Huhuhu!

- Làm theo ta.

Nhi ngược lên nhìn người phụ nữ trước mặt, là bà Yến, cô vội quệt nước mắt, nhìn bà gượng cười:

- Cháu....cháu xin lỗi, không phải cháu muốn xin lòng thương hại của bác, chỉ là cháu muốn giải tỏa chút thôi.

- Thì ta có nói gì đâu, cháu muốn có nhiều tiền đúng không? Làm theo lời ta là được.

Nhi trở mặt nhìn bà Yến, "không phải muốn mình buồn hàng trắng chứ, nhìn mặt bà ấy hiền, phúc hậu lắm mà." Bà Yến nhìn Nhi, mỉm cười, nắm tay cô kéo đi.

- Không buồn mà tui đâu. Con chỉ cần sử dụng một liều tương tự, là 1 tỷ kia chuyển đúng tài khoản.

- 1 tỷ kia của bác?

- Gần như vậy.

Bà Yến kéo Nhi lên chiếc Lexus, đẩy cô ngồi băng ghế sau, rồi bà cũng ngồi vào.

- Lực! Cho tôi đi dạo xem thành phố.

Bà ấn nút, vách ngăn được kéo lên, ngăn tài xế với băng ghế sau, bà từ tốn nhìn ra cửa sổ, mở lời:

- Bác có hai thằng con trai, thằng em lấy vợ rồi, còn thằng anh hơn 30 mà vẫn ở vậy, không có mảnh tình vắt vai, nói ra hơi xấu hổ, nó vẫn là xử nam đó.

Bà Yến nói tới đó, mỉm cười lăm ráng nhìn, đưa tay lên che miệng, giả bộ đang xúc động. Còn Lực phía trên xem chút đăm vô cột điện. Nhi thì nhìn bà Yến thương cảm.

- Bác à, xã hội giờ phát triển. Gay không còn bị kì thị như trước, hay bác thử chấp nhận anh. Dù sao thì con trai thứ của bác cũng có vợ, thì chắc chắn có người nối dõi rồi ạ.

Nghe Nhi nói, xe lại xém lao xuống sông, còn bà Yến nhìn cô, mặt muốn cười, nhưng ráng kiềm chế thành mếu. Cũng may là trời tối, xe chạy nên thỉnh thoảng mới có ánh đèn đường hắt vô, nên bà không bị lộ mặt.

- Nhưng nó không gay, nó có yêu đó chứ, chỉ tại chúng nó không có nợ, con bé kia lấy người khác. Từ đó, nó không quen ai nữa.

Nhi nhìn nét đăm chiêu của bà Yến, cô cũng buồn cho bà. Không ngờ, trên đời này lại có người si tình như vậy. Đối với người yêu cũ là chung tình, nhưng đối với người yêu mới là tàn nhẫn. Cô chỉ biết thờ dài.

- Rồi bác tính sao ạ?

- Ta muốn con ngủ với con trai lớn của ta?

- Há????

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cô gái của tôi!

Sau khi nhận được đề nghị hơi khiếm nhã của bà Yến, Nhi chỉ còn cách cười trừ. Mắt bà Yến buồn buồn, bà đặt hai bàn tay mình lên đôi bàn tay của Nhi, như cái cách một người mẹ an ủi con gái:

- Bác biết yêu cầu này hơi quá với con, nên bác không ép. Bác chỉ nghĩ cho nó cơ hội thử mùi đời, làm đàn ông, biết đâu nó nghĩ lại, chịu mở lòng ra. Bác già rồi, còn bao nhiêu lâu để chờ nữa.

Bà Yến kéo tay áo chậm chậm mắt mình, rồi lại xoay nhìn ra cửa sổ. Nhi nhìn theo gương mặt buồn bã của bà, Nhi nhớ đến mẹ, "phải, những người mẹ có bao nhiêu năm để chờ con mình..." Chợt, có giọt mặn đắng rơi xuống từ khóe mắt cô. Nếu mẹ cô có cơ hội tỉnh lại, cô sẵn sàng làm mọi thứ vì mẹ, chỉ cầu xin thời gian đừng quá khắc nghiệt. Nhi nở nụ cười, nắm bàn tay gầy guộc của bà, vừa hít hà vừa nói:

- Bác cho con thời gian....con vẫn nợ bác một ân tình.

- Nhi! Dù con quyết ra sao, bác vẫn không đòi lại số tiền 100 triệu, vì đó là bác cho con. Việc này, là bác xin con với tư cách một người mẹ, mong muốn con trai mình mở lòng, mưu cầu hạnh phúc. Con hiểu cho bác, đừng ghét bác, hay nghĩ bác bỏ tiền ra mua thân xác con.

- Con hiểu mà bác. Con luôn kính trọng bác, làm sao con lại ghét một người mẹ thương con của mình, người bỏ ra số tiền lớn giúp người xa lạ là con, mà không cần hoàn trả. Con mà

ghét bác, thì con là loại không ra gì rồi. Hìhì.

- Con bé này, bác không có con gái, bác mê con gái lắm mà ra hai thằng đực rựa, nên bác xem con như con gái mình. Đừng bận tâm về số tiền đó, biết không?

- Dạ! Tuân lệnh mẹ, à, thưa bác!

- Hứ! Dễ giận, kêu mẹ hay thế mà. Kêu lần nữa mẹ nghe cái nà!

- Hìhì! Mẹ!

- Ủ! Ngoan.

Hai người lại cười vui vẻ, rì rầm tám đủ chuyện trên đời. Lực lái xe cũng ổn định hơn. Khi tới đầu ngõ nhà Nhi, Lực lấy điện thoại nhắn tin cho bà Yến " theo định vị, Cậu Khiêm đang ở gần nhà cô Nhi". Bà Yến đọc tin nhắn mà há hốc, bà xoay qua nói với Nhi:

- Nhi, bác thả con ở đầu đường được không? Đột nhiên, bác nhớ ra có cuộc hẹn quan trọng, người ta mới nhắn tin hỏi.

- Dạ được, nhà con cũng gần, đi bộ xiu vô tới nơi rồi. Bác đi công việc của bác đi, không lại trễ thì kì lắm ạ.

- Ủ.

Lực ngừng xe ở đầu một con đường nhỏ, Nhi mở cửa xuống xe, cúi chào bà Yến rồi đi vào con hẻm sâu. Bà Yến nhìn theo thờ phào, hồi Lực lái xe đi gấp. Nhi đang đi vô nhà mình, chợt thấy phía trước có bóng dáng quen thuộc, tay đang cầm bản đồ coi tìm kiếm gì đó. Cô chạy lại, vỗ vai người thanh niên:

- Anh Khiêm!

- Nhi!

- Anh/ em đi đâu đây? - cả hai cùng lên tiếng.

- Nhà em ở đây mà? Còn anh?

- Anh đi tìm chỗ ăn tối. Công ty bao cơm có hai buổi, mà buổi chiều anh ngủ quên nên giờ đói quá.

- Trời! Anh ở khách sạn nào mà lạc tới tận đây lận. Đi, đi vô nhà em nghỉ chút, chờ em thay đồ rồi em dẫn anh đi ăn. Dờ ghê, quen biết thổ địa ở đây mà không hỏi.

- Điện thoại em hư mà.

- Á! Em quên. Hìhì. Không sao, chắc em nợ anh nên gặp anh hoài nè. Yên tâm, con nợ này không trốn được rồi. Hìhì.

Nhi rất tự nhiên nắm tay Khiêm kéo đi. Đường dưới quê được trải bê tông, nhưng đèn đường không có, chỉ có vài bóng đèn người dân tự bắt nên khá tối. Nhi sợ Khiêm không quen đường, nên cứ cứ vô tư dắt người ta. Còn người thanh niên thì bình thản đi theo, mặt đậm ý cười. Vô tới sân, Nhi mở cửa nhà, bật đèn, ngồi phịch xuống ghế nghỉ mệt. Thấy Khiêm đứng tần ngần ngoài cửa, Nhi ngốc đầu dậy, ngoác anh vô.

- Anh vô nhà đi, ngồi đây nè. Em nghỉ mệt xiu, sáng giờ em cũng chưa ăn uống gì luôn, nên mệt quá.

- Vậy để anh đi tìm mua đồ ăn cho em nhé!

- Anh tìm được chắc em đói xiu rồi. Anh ngồi đây đi, em vô thay đồ rồi anh em mình đi ăn. Bảo đảm, ngon bổ rẻ. Hìhì

- Ủ.

Nhi đi vô phòng, lấy đồ ra nhà sau tắm. Nhà tắm xây riêng biệt ở sân sau, trong nhà tắm được bắt bóng đèn tiết kiệm điện 5w, nên cũng không được sáng lắm. Nhi ở đây từ nhỏ, nên cũng quen, nếu ở nơi khác chắc sợ ma mà ở dơ luôn. Trong nhà, Khiêm đi vòng vòng quan sát nhà, xem mấy tấm hình treo trên tường, toàn hình của Nhi từ nhỏ tới lúc Nhi 4, 5 tuổi. Còn hình lúc lớn rất ít, không có tấm nào chụp chung với ba mẹ. Khiêm đắm chiều nhìn vào cô nữ sinh tóc dài, đang cầm hoa Phượng, bức ảnh chụp nghiêng, lộ ra đường nét mê hồn của Nhi, đây là tấm duy nhất lúc trưởng thành của cô, có lẽ chụp lên nên thần thái của Nhi sống động tự nhiên, không phải kiểu dàn dựng. Khiêm rút tấm ảnh, bỏ vào tấm bản đồ, xếp gọn lại nhét vào túi áo sao mi. Đột nhiên, Khiêm nghe tiếng la thất thanh của Nhi, anh vội vàng chạy ra sân sau, chỉ thấy một khoảng tối thui, lại nghe tiếng la của cô, Khiêm mở đèn pin điện thoại, đi thẳng tới cái nhà tắm hình hộp be bé, bên trên là nóc xây hồng lên cao, trong đó phát ra tiếng la của Nhi nhưng tối thui. Anh chạy tới, dùng chân đạp vào cánh cửa bằng gỗ, cửa bung ra dễ dàng, Khiêm nhìn đèn pin vô trong, thấy Nhi đang ngồi sõng xoài dựa vào lu nước, chân cô duỗi ra, trên đó có con rắn nước đang bò, từ chân tiến lên gần tới đùi. Không kịp suy nghĩ, Khiêm nhanh chóng chụp ngay cổ con rắn, bóp chặt, đem ra ngoài, quăng xuống mương nước. Anh xoay vô, thấy công tắc mở đèn sát bên cửa, Khiêm đưa tay lên bật "tách!". Đèn bật lên, soi rõ không gian chật hẹp của buồng tắm. Một cô gái khóa thân, da trắng nõn mịn màng, còn đọng nhiều giọt nước bóng loáng mê người. Nhi đang vội vàng với tay lấy đồ mặc. Một người đàn ông bị đứng hình vì hình ảnh thực tế trước mắt. Đã từng thấy Nhi khóa thân nằm trong bồn tắm, giờ thấy cô ở góc độ nghiêng, bộ ngực no tròn vụn cao, eo thon nhỏ, làn da sáng mịn, mái tóc đen dài che phủ lưng càng tôn thêm nét đẹp mê hoặc. Yết hầu anh lại giật lên xuống khô khốc. Khiêm vội đi nhanh vô nhà trên. Nhi bị đơ, nhanh chóng mặc đồ. Con rắn nước tai hại, nó bò ngang công tắc đèn, bò lên chân làm cô không biết rắn độc hay không, Nhi theo phản xạ la lên, người kia một cú đạp văng cái bản lề, cửa xệ không đóng được. Hai cô đóng phim nude, "không biết anh ấy có nghĩ mình có tình cầu dẫn không nữa. Nhìn mặt anh đó tới trắng, chắc giận và xấu hổ. Thiệt là...."

Nhi vô nhà, cúi mặt, len lén nhìn Khiêm, thấy anh rất bình thường đang xem điện thoại, mặt không trắng đỏ, Nhi thờ phào. Cô lấy lược, ngồi xuống tắm phàn chải đầu, lâu lâu lên quan sát anh. Đột nhiên, Khiêm bỏ điện thoại lên bàn, đi đến bên tấm phản, kéo chiếc khăn mặt đang choàng trên vai Nhi, trùm lên đầu, lau tóc cho cô. Tay Nhi đang cầm lược, cũng được anh nhẹ nhàng gỡ ra, để lược qua một bên. Khiêm lau tóc rất từ tốn, tỉ mỉ. Nhi ngược lên, lại bắt gặp sườn mặt tuấn mỹ của anh. Ngoài mẹ ra, Khiêm là người duy nhất dịu dàng lau tóc cho cô. Trong Nhi chợt có cảm giác ấm áp, si mê. Tim cô rộn rã hơn, mặt cô chợt hồng hào, thẹn thùng rung động đầu đời. Lau tóc xong, Khiêm cầm lược chải, anh bình thản làm rất từ từ, thành thạo và chuyên nghiệp, cứ như việc đó là việc thường ngày.

- Lần sau, phải lau tóc thật khô. Tóc em dài, ướt ngấm vô phôi lâu sẽ bị hàn nhiệt.

Nhi ngớ người, "hình như Khiêm bị hàn nhiệt. Có lẽ vì vậy nên anh lo mình bị. Đây là tình cảm đơn thuần, Nhi à, mày đi xa quá rồi đó."

Nhi cười gượng, gạt cây lược từ tay anh, cười hề hề:

- Để em tự chải, lần sau em sẽ chú ý hơn.

Khiêm cúi nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, nở nụ cười trêu mến, xoa xoa đầu cô "được", rồi đi lại ghế ngồi.

Nhi dẫn Khiêm ra chợ đêm, họ đi bộ vì Khiêm không có xe, xe của Nhi để ở phòng trọ. Thời tiết xứ biển về đêm thoáng mát dễ chịu, phần nào xua đi không khí ngượng ngập khi này.

- Anh đang đói, không tính đi tản bộ đâu nha cô gái.

- À, tự nhiên quên. Mình ăn hải sản nướng nha, vừa ngon vừa rẻ.

- Được.

Họ tập vô quán nướng, mùi đồ nướng xông lên nức mũi, làm bụng Nhi réo ỉnh ỏi. Cô gọi mỗi thứ một ít, cho Khiêm thử đủ vị. Khi mọi thứ dọn lên bàn, Nhi hít hà, cảm chấm với nước muối tiêu chanh ăn ngon lành. Khiêm ăn rất ít, hầu như chỉ nhìn cô ăn. Cô đói nên ăn rất tự nhiên, thỉnh thoảng móc vài món đưa cho anh, anh mới ăn, ăn rất lâu, vừa ăn xong thì Nhi đã đưa miếng khác. Mọi người trong chợ đêm cứ nhìn Nhi và Khiêm, họ tìm tìm cười. Cô bé Ngôi sao nhỏ đã có bạn trai, rất đẹp trai nha. Lúc nhỏ, Nhi hay theo mẹ ra chợ sớm lấy cá đi bán, cô thường lằng xằng chạy phụ mấy cô bán hàng, nên ai cũng mến cô nhóc xinh xắn đáng yêu. Tiều thương chợ đêm thường bán từ 8 giờ tối tới 2 giờ sáng, họ dọn hàng tới tầm 3 giờ ra bến lấy hải sản về tối bán tiếp. Nhi theo mẹ, phụ mấy cô xem cân, đọc số kg, tính tiền cho mấy cô trả, vì Nhi được đi học. Dân ở đây đa số chỉ học hết lớp 2, lớp 3 biết được con chữ đã nghi. Nhi có trí nhớ tốt, tính nhanh nên họ nhờ cô xem cân, rồi tính giúp. Riết rồi Nhi được phong thành máy tính sống của làng.

Sau khi ăn no nê, đang kêu tính tiền thì nhóm Bảy Búa cùng mấy tên đàn em kéo đến. Bảy Búa là tên giang hồ báo kê mấy khu chợ trong vùng, hần mê Nhi, nhiều lần tán tỉnh đều bị cô từ chối. Hần ra tối hậu thư giết bất cứ ai dám bén mảng tới cô, nhờ vậy Nhi "ề" tới khi lên thành phố. Tên Bảy xam đầy mình, không nói không rằng đi tới nắm tay Nhi kéo đi. Nhi trợn mắt vùng vằng, người lùi về sau. Cô Sáu chủ quán vội lên tiếng:

- Bảy! bảy làm kì vậy, trời đánh tránh bữa ăn, bảy để con nhỏ ăn cho xong chó.

- Cô Sáu! Tui nể cô già cả kêu tiếng cô, rồi cô nghĩ cô là má của Bảy Búa này há. Há....há....há

Hần nường mắt nhìn Nhi, rồi nhìn cô Sáu cười há há trên người. Mấy tên đàn em cười hùa theo. Chợt noi cô tay đang nắm tay Nhi của hắn bị bóp chặt bởi bàn tay khác. Hắn ngược nhìn Khiêm, gương mặt anh đành lại, ánh mắt sâu phẳng lặng bình thản đến lạnh sống lưng. Trông anh không có gì là dùng sức, nhưng cổ tay Bảy Búa đã nổi gân, đồ tím vì bị dồn máu rất chặt, hần buông Nhi ra, trừng mắt, nghiến răng:

- Mày dám đụng đến tao, đừng mong còn mạng ra khỏi đây.

Một tay kia Khiêm nắm tay Nhi kéo ra sau lưng mình. Nhi nghe Bảy Búa nói vậy cũng sợ, nắm cánh tay anh giật giật, nhìn Khiêm lắc lắc đầu.

Nhi: Bỏ đi anh Khiêm, mình về.

Bảy Búa: Ai cho em về? Cả khu này ai không biết em là vợ của Bảy Búa. Em dám dắt nó vô chợ ăn, trên người tôi, hôm nay, tôi mà để nó lảnh lặn ra khỏi đây, thì còn gì là danh dự của Bảy Búa. Còn em, hôm nay, em phải làm "vợ" của tôi, em hầu hạ tôi tốt, tôi sẽ tha cho em một mạng.

Nhi: Anh!!!! Ngang ngược vừa thôi, tôi làm vợ anh hồi nào. Ở đây có pháp luật đó.

Bảy Búa: Hahaha! Em quên thằng này sống ngoài vòng pháp luật à? Hahaha!

Khiêm: không có người nào có thể đưa cô gái của tôi đi, nhất là trước mặt tôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chúng ta hòa nhé

Khiêm vừa dứt lời, liền kéo tay Bảy Búa về phía mình, tay kia dấm vào mặt hắn, đập thêm một cái vào bụng làm hắn ngã hẳn xuống đất. Đàn em hắn xông lên bao vây anh và Nhi. Khiêm lại nắm tay Nhi đẩy ra sau lưng mình, mắt anh hần lên tia dữ tợn, gương mặt không có biểu hiện gì của sự giận dữ, mà lạnh tanh, vô cảm đến đáng sợ. Ngay cả Nhi khi nhìn vào Khiêm cũng phải rùng mình. Cảm nhận người con gái trong tay đang run rẩy, anh xoay qua nhìn cô, nét mặt ôn nhu, anh đưa tay vuốt tóc cô rất dịu dàng.

- Ngoan! Chờ anh 5 phút. Nếu sợ cứ nhắm mắt lại.

Anh lấy điện thoại ra, ấn gì đó, mở tai nghe bluetooth gắn vào tai Nhi, xoay lưng cô lại, ẩn ngồi xuống ghế. Nhi ngỡ ngàng nhìn anh, không biết anh thợ hồ này lấy đâu ra lá gan lớn vậy. Mà phong cách này phải dành cho soái ca trong ngôn tình, làm gì có thực ngoài đời nhì. Quan trọng nhất là thần thái, ngay cả công nhân cũng trở thành soái ca. Nhưng...đám Bảy Búa... Nhi nhìn Khiêm, gật đầu, ngồi xoay lưng lại nghe nhạc. Không hiểu sao cô tin anh, dù biết hoang đường nhưng cô tin anh có cách nên mới bình thản như vậy, cô nên nghe lời, không lại làm vật cản, hại cả hai. Trong lúc này, Bảy Búa đứng lên, hần dùng ngón tay quệt máu chảy ra nơi khóe miệng, khinh khinh nhìn Khiêm, "không ngờ thằng thư sinh này lại ra đòn vừa nhanh, vừa mạnh". Mấy tên đàn em tính xông lên, nhưng bị hần cản lại.

- Tao không muốn ý đồ ngiệp yếu, mình tao đủ hạ nó rồi. Nhi! Em chống mắt xem tôi hạ nó thế nào.

Bảy Búa cung tay thành nắm đấm nhào tới Khiêm, anh lách người, né qua trái, rồi né phải. Bàn chân Khiêm xoay vòng ra sau hắn, cho hắn một chỏ ngay lưng, hần chúi nhủi. Bảy Búa càng điên, hần chụp ghế sập gỗ, quăng về phía Khiêm. Khiêm tiếp tục né, ghế trúng cột võ. Hần quăng luôn cái bàn, khiêm đưa chân đập, bàn bị té làm đôi, chân bàn cũng rụng ra. Lúc này, Bảy Búa thẹn quá hóa điên cuồng, hần nhìn đàn em hần xông lên một lượt. Khiêm xoay tròn, dùng tay đỡ bên này, đập bên kia. Đàn em hần cầm cây, nên Khiêm cũng bị trúng vài gậy. Nhiều người bên ngoài chỉ đứng nhìn, không ai dám vào can vì sợ bị trả thù. Nhi dùng điện thoại của Khiêm gọi 113, đến khi xoay người lại thì anh đã bị bao vây tứ phía. Tên Bảy Búa đứng ngoài xem, hần liếc cô, rồi lại nhìn tới người đang bị anh em của hần quần đã thấm mệt. Miệng hần vẫn trào máu vào kẻ răng đỏ lỏm, hần nhe răng cười đắc thắng chờ Khiêm mệt để đích thân hần hạ gục. Bảy Búa nhặt khúc chân bàn, mặt đỏ đẫm sát khí từ từ sau lưng Khiêm sấn tới. Nhi kinh sợ lao ra, dùng thân mình che chắn sau lưng anh. "Bốp! Rắc!" Tiếng cây va chạm và bị gãy". Khiêm đứng người, xoay lại đỡ Nhi đang khụy xuống, mặt cô tái nhợt, nhăn lại vì đau. Bảy Búa nhìn cô trợn trừng:

Bảy:Con mẹ nó! Em ngu hay em không có não, nếu tôi đánh lệch chút là bẻ đầu em đó, đồ ngu!

Khiêm: Người khác đánh tôi một cái, hần chỉ bị tàn tật. Nhưng đánh người phụ nữ của tôi, tôi sẽ khiến hần sống không bằng chết.

Khiêm nhìn Nhi, rồi nhìn tới Bảy Búa, mặt anh đành lại, mắt Khiêm tối sầm màu, cả người toát ra khí tức u ám lạnh lẽo. Đến Bảy Búa cũng thấy nhùn chân. Anh đỡ Nhi ngồi dậy, từ phía gáy cô cảm thấy đau nhói, rồi trước mắt tối đen, Nhi lại gục xuống. Khiêm đánh vào gáy cho cô bất tỉnh. Anh bỗng cô đặt lên ghế bô của cô Sáu, nhanh chóng nhét điện thoại vào

túi và chạy ào ra khỏi chợ. Cả đám giang hồ bất ngờ vì hành động của anh, cũng vội vàng đuổi theo "mẹ, tướng ngon com lắm, rút cuộc chạy như chó quạp đuôi". Bảy Búa nhìn Nhi bất tỉnh, hần ngồi xồm bên ghế, mặt kênh kênh:

- Em xem, nó bỏ em chạy thoát thân kia. Nhục như cá nục. Chờ tôi ra xử nó, rồi bắt nó quì gối xem tôi "chơi" em. Há.....há.....há.

Một tên đàn em trên người đầy thương tích, hốt hải chạy vô báo cáo:

- Đại ca! Có biến! Vọt nhanh.

- Lũ ăn hại! Có một thằng trói gà không chặt mà phải trốn ả.

Bảy Búa móc ra con dao bấm, hùng hổ đi ra khỏi chợ. Tên đàn em chạy theo can ngăn, nhưng không được. Ở bãi đất trống bên ngoài, mấy tên đàn em của hần nằm la liệt trên cát, tên nào cũng bầm dập, máu me vương vãi. Bảy Búa thất kinh, hần nghiêng rặng, cầm dao bấm đi nhanh tới đâm Khiêm. Khi chỉ cách hai bước chân, thái dương của Bảy Búa bị khối kim loại lạnh ngắt dí sát. Hần đứng sựng lại, mắt tròn trũng nhìn Khiêm. Xung quanh đột nhiên túa ra nhóm người mặc toàn vest đen, như trong phim mafia vậy, tất cả đều có súng chia thắng về Bảy Búa.

- Thật ra mày là ai?

- Mày!!!!Không có tư cách để biết. Mày chỉ biết là từ giờ, mày sẽ sống không bằng chết.

Một tên áo đen tới khom người, đưa cho Khiêm cặp bao tay bằng da màu đen. Anh cầm đeo vào tay, nghiêng đầu nhìn Bảy Búa như con sư tử sắp làm thịt con mồi. Mồ hôi Bảy Búa túa ra như tắm, nhưng hần vẫn ráng giữ về mặt bình thân nói:

- Mày phải chơi đúng luật, một chơi một. Ỡ đồng hiệp yếu, dựa vào vũ khí là hèn.

- Trong kia là sân chơi của mày, ngoài này là sân chơi của tao, phải chơi theo luật của tao.

Khiêm rút con dao từ tay Bảy Búa, đưa lên nhìn, rồi lại lờm hần:

- Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu.

Hai người áo đen tới vịn hai tay của Bảy Búa, kèm chặt hần. Khiêm từ tốn tiến sát, nhẹ nhàng dùng dao bấm rạch hai đường xuống hai cổ tay của hần cắt gân. Bảy Búa rất đau nhưng vẫn không la, chỉ găm gừ nhìn Khiêm. Anh tiếp tục ngồi một chân xuống đất, lia một đường, quần của hần liền bị tụt xuống đất. Đàn em hần chưa kịp hiểu Khiêm làm gì, đã nghe Bảy Búa gầm rú đau đớn, nhìn lại đã thấy một đồng "cây trái" nằm dưới chân hần. Từ hạ thân của Bảy Búa, máu bắn ra thành tia văng đầy trên cát. Hần khụy xuống, khom người ôm thấy phần bụng dưới, mắt hần đỏ ngầu, gân xanh nổi đầy trán, trừng trừng nhìn Khiêm. Anh bình thân đi vòng sau lưng hần, thêm một đường nhanh gọn trên hai gót chân, cắt luôn gân chân. Bảy Búa lại hét lên oán hận, ngã lăn ra nền cát, người hần run run giật giật. Miệng hần nghiêng rặng ken két, rên hừ hừ. Một tay Khiêm xoay mặt Bảy Búa lại, bóp miệng hần, tay kia cầm dao chọt vào miệng cay cay, khựi khựi gì đó, cuối dùng nạy mạnh lên, một cái răng rớt ra. Anh lại tiếp tục công việc của mình. Đàn em Bảy Búa nhìn một màn vừa rồi mà thất kinh, "không ngờ tên công tử này còn tàn ác hơn cả đại ca của chúng. Hần ta hành hạ người mà mặt hần vẫn lạnh tanh, không cảm xúc". Bọn súng run sợ, mồ hôi vã ra như tắm. Đất dưới chân ẩm ướt, xông lên mùi amoniac nồng nặc. Sau khi cạy lên khoảng 5 cái răng, mùi khai bốc lên làm Khiêm nhăn mặt, lờm mấy tên mặt không còn chút máu kia. Anh đứng lên, cầm con dao nhúng vào tay của một tên trong số chúng. Hần không dám cầm, bị anh trừng một cái liền vội cầm chặt như bảo vật. Từ xa, Lực đi đi lại, nói nhỏ vào tai Khiêm, anh đôi sắc mặt, nhìn Lực, rồi lại nhìn tới đám các kè vô dụng, xoay lại nhìn Lực gất đầu. Nhóm người áo đen giải tán, nhanh như chưa từng xuất hiện. Khiêm tháo găng tay đưa Lực, rồi đi vô chợ. Bà con tiểu thương thấy anh lạnh lặn đi vô, ai cũng trở mặt ngạc nhiên. Họ ngỡ anh sợ bỏ của chạy lấy người, bị nhóm Bảy Búa đánh cho bầm dập rồi, sao còn trở về được mà không bị gì cả. Anh đi tới quán cô Sáu, bóng Nhi trở ra. Cô Sáu vịn tay anh, nhìn anh cẩn dận:

- Cháu à, cô nghĩ cháu với bé Nhi nên trốn đi thời gian, tội nó thù dai và ác lắm, sợ tội nó giết cháu mất.

- Cô an tâm, bọn chúng bị công an bắt rồi. Công an có vô hời, cô cứ khai hết tội của bọn chúng, tội càng nhiều, ở càng lâu.

- Thật sao?

- Dạ!

- Vậy thì mừng quá.

Cô Sáu nhìn mấy bạn tiểu thương xung quanh, lớn tiếng thông báo

- Bảy Búa bị công an bắt rồi. Xóm mình được yên ổn rồi, chị em ơi.

Cả chợ đang căng thẳng, nghe cô Sáu thông báo liền vỡ òa vui sướng. Họ vỗ tay tán dương Khiêm, vì anh làm chuột bạch. Trước giờ bị hạch học, nhưng không ai dám thừa chúng, mà thừa cũng không có bằng chứng. Nay chúng đánh người, có nhân chứng sống, nên chúng mới bị pháp luật trừng trị, xóm làng được yên ổn thời gian cũng đỡ. Khiêm vừa bóng Nhi đi khỏi, công an đã ập vô chợ, họ hỏi từng người về Bảy Búa, hần có gây thù với ai không mà bị hành hạ tàn độc, người không ra người nữa rồi. Nhưng đôi lại toàn lời không hay, toàn bộ dân trong chợ đều đồng lòng kiện hần cho vay tín dụng đen lãi cao, buôn bán ma túy, chuyên hành hung người khác. Kẻ thù hần không thiếu. Còn đàn em hần thì chỉ khai là một tên thư sinh, đẹp trai nhưng lạnh lùng đã tấn công đại ca chúng. Lời khai lấp bấp mâu thuẫn. Hung khí thì nằm trong tay một trong số chúng. Thử máu bọn chúng dương tính với ma túy. Cuối cùng kết luận bọn chúng chơi "đá", rồi hùa nhau hành hạ "đại ca" của mình. Vụ án khép lại nhanh chóng, kết thúc cuộc đời Bảy Búa trong trại giam với án chung thân, vì nhiều tội, nhưng tội buôn bán hàng cấm nặng nhất.

Khiêm đưa Nhi vô bệnh viện kiểm tra vết thương. Cũng may là Bảy Búa thấy cô nên giảm nhẹ lực, nên Nhi chỉ bị bầm phần vai. Sau khi chụp cti không sao, Lực chờ họ về nhà Nhi. Khiêm lục chìa khóa trong người cô, mở cửa vô nhà, đặt cô lên giường, nhìn cô ngủ với ánh mắt ôn nhu. Lúc này, Khiêm mới thả lỏng người, ngấm cô một lúc rồi đứng lên ra ngoài. Anh ra nằm trên tấm phản, gác tay lên trán nghĩ. Lực gõ cửa, đưa cho anh tấm mền điện. Khiêm nhìn rồi lắc đầu.

- Ở đây không lạnh lắm đâu. Tôi chưa muốn hết phim sớm vậy.

- Nhưng...

Khiêm đưa cổ tay có đeo đồng hồ cảm nhiệt cho Lực xem. Lực đánh bắt đắc dĩ thở hắt quay ra, lên xe về khách sạn.

Nhi thức dậy, nhìn ra mình đang ở nhà. Cô ngồi dựa vào tường, sờ sờ phần vai gầy đau nhức. "Đánh trúng vai mà cũng xiu là sao ra. Ui! Mả đau quá! A! Anh Khiêm" Nhi vội bước xuống giường, ra phòng khách, thấy Khiêm đang ngủ an tĩnh trên tấm phản, cô thở phào. Rón rén đi lại, Nhi ngồi nhìn anh ngủ đến đờ người "người gì đâu mà đẹp trai, thân thiện và ấm áp nữa, phải chi anh làm người yêu em thì hay biết mấy, hí hí". Đang che miệng cười hí hí, đột nhiên Khiêm mở mắt, nhìn Nhi. Cô hết hồn, đặng hắng, đứng lên:

- Anh dậy rồi hả? Để em đi mua bàn chải đánh răng với bộ đồ mới cho anh.

Cô vọt lẹ ra sau nhà, không biết ai kia đang nhìn theo, miệng nhếch lên độ cong, tay xoa xoa mi tâm, gương mặt cũng đỏ lên vì nhận được lời "tò tính" của cô. Nhi làm vệ sinh cá nhân xong, chạy ào ra chợ mua bún chả, và bộ đồ nam. Mấy chị bán hàng trên cô, tưởng cô mua đồ cho Phong. Chị Ba kéo cô lại hỏi nhỏ:

- Em mua đồ cho anh đại gia lo cho mẹ đó hả? Sao không kêu chị, con gái đi mua đồ cho đàn ông bị người ta cười đó. Ai đời cộc đi tìm trâu.

Nhi buồn buồn, cũng không biết giải thích sao, đành hi hi cho qua chuyện

- Ai cười hờ mui cái răng. Em sống vì mẹ, vì bản thân em. Người ta sao mặc kệ. Chị cũng vậy, đừng sợ người khác soi mói, rồi tự làm khổ mình.

Chị Ba nhìn Nhi ngạc nhiên "con bé này hôm nay lạ nhì. Già dặn hơn chị luôn, nó nghĩ vậy chứng tỏ nó trưởng thành, có thể tự lập rồi". Chị gật gù.

- Em nói đúng. Mình sống cho người sinh ra mình, và người mình sinh ra em nhì. Hihi! À, Bảy Búa bị công an bắt rồi, mới hôm qua ở gần chợ đêm đó. Người nó tà tới như cái mền rách luôn, nghe nói đàn em nó ngáo đá cắt tay chân, bẻ răng, còn....còn thiếu nó nữa. Hí hí -chị Ba che miệng cười.

Nhi cũng phì cười, rồi che miệng rù rì gì đó với chị Ba. Cuối cùng, chị Ba gói hai phần bún bò cho Nhi mang về. Trên đường về, Nhi vẫn thắc mắc làm sao Khiêm thoát được, nhưng hón hơ hơn vì thoát khỏi tên hắc ám Bảy Búa.

Nhi vô nhà trống không, ngó ra sân sau có tiếng nước chảy nhỏ, có lẽ anh đang rửa mặt. Nhi không nghĩ ngợi nhiều bèn đi thẳng đến nhà tắm, mở miệng nói, "Bún chả đánh răng và mọi thứ em đã chuẩn bị cho anh..."

Nói được một nửa, nửa còn lại bị nghẹn ứ trong cổ họng, hai mắt của cô cùng người đối diện đều kinh ngạc nhìn nhau. Trong nhà tắm, dưới ánh nắng xuyên qua khe hở giữa phần tường và mái nhà, Khiêm vừa mới tắm xong, đưa tay định lấy quần áo, vì tiếng nói của Nhi đã dừng lại, anh đứng nghiêng người, tay đưa lên lơ lửng, hoàn toàn trần trụi trước mắt Nhi. Nhi chợt rối loạn... tìm đập nhanh, mắt và miệng đều mở to hết cỡ. Người đàn ông trong nhà tắm, với làn da trắng như con gái, ánh nắng soi rọi lên bọt nước ngưng tụ trên người anh, làm long lanh thêm vóc người cao gầy ưu nhã. Cơ ngực săn chắc, bụng không mỡ thừa. Dáng người của anh khá chuẩn, tướng không đẹp (vì trông anh hơi gầy do cao quá), nhưng ai ngờ đẹp không tưởng. Do anh đứng nghiêng nên cô đã nhìn sạch sẽ đáng người của anh, bao gồm cả "vật phẩm thiêng liêng" của đàn ông.

Nhi bị đứng hình, rõ ràng muốn quay đi, nhưng hai mắt cứ mở to nhìn trần trụi vào bộ phận nam tính kia. Khiêm ngược lại không giật mình sững sốt quá lâu, chỉ chừng ba bốn giây liền có phản ứng lại, sau khi nhìn thấy bộ dạng vừa tò mò vừa khiếp sợ của cô, nhin không được cong môi bật cười:

- Chúng ta hòa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trị be he

Tiếng nói của người đàn ông đã phá vỡ bầu không khí đầy ái muội. Nhi bỗng hoàn hồn, cuối cùng hét lên bằng tất cả hốt hoảng, quăng bộ đồ và bún chả về phía Khiêm, tức khắc vọt chạy lên nhà trên. Về mặt Khiêm có chút dờ khóc dờ cười.

- Bị thấy không la, mà được nhìn thấy lại la là sao ta?

Nhi ngồi bên bàn trà, rót nước uống liên tục, uống sạch bình nước mà vẫn khát. Cô bực mình, lẩm bẩm: "đến nước cũng chộc mình, ai đòi tắm nhà có con gái mà không đóng cửa. Thiệt là, sao tìm mình đập mạnh vậy, muốn chết sao, dầm xuống, phải dầm, mình không phải sắc nữ". Chợt từ phía sau, có chai nước đưa tới, Nhi nhanh chóng chụp lấy uống tiếp. Sau nhó ra, xoay lại nhìn người đưa nước. Về mặt anh rất tỉnh như chưa có gì xảy ra, nở nụ cười rất...đẹp trai à

- Xin lỗi, anh đã cố sửa cái cửa nhưng không được.

- Phụt!

Nhi xém chút sặc nước, cũng may phun ra kịp. Anh nói vậy chẳng phải nhắc luôn chuyện hôm qua, một mũi tên rót hai con chim à. Hừ! Người gì thâm sâu khó lường. Mặt Nhi đỏ bừng, cúi mặt, xoay xoay, bóp chai nước "bóp, bóp".

- Em mua bún bò à, thơm quá!

- Ý! Em quên! Đề em hâm lại.

Nhi chụp bọc bún, đi ra nhà sau hâm lại. Khiêm biết Nhi thẹn, nên cũng không nhắc. Lát sau, Nhi bung lên hai tô bún bò bốc khói. Rau, giá đều được nhặt sạch sẽ. Khiêm ngồi đối diện cô, cầm giấy ăn lau chùi muỗng đũa để qua tô của cô, sau đó mới lau cho mình. Khiêm không gấp ăn trước, mà chờ Nhi ăn, rồi anh mới từ tốn ăn. Cô còn thẹn, thỉnh thoảng lên ngó anh. Khiêm ăn rất từ tốn, không ăn nhanh, húp nước sồn sột như Nhi. Dù còn mắc cỡ nhưng đói quá, ai kia cũng tỉnh nên Nhi cũng bơ luôn.

Ăn xong, Nhi dọn tô xuống rửa, còn Khiêm lấy giấy lau bàn. Cô đi lên xột của nên la bài hời:

- Anh để em lấy khăn lau, lau bằng giấy hao lắm

- Ủ.

Nhi quay xuống, mang khăn lên lau bàn, cô vừa đặt khăn lên mặt bàn, Khiêm đã giành lau. Nhi cũng muốn giành lại, nhưng ngại đụng chạm nên thôi. Lần đầu tiên, thấy người đàn ông ăn xong biết tự phụ dọn dẹp. Khiêm mặc áo sơ mi trắng, tay dài kéo tùy ý kéo đến khuỷu tay, kết hợp quần tây đen càng tôn thêm nét đẹp công tử của anh. "Hey, lau bàn thôi mà cũng thu hút người khác nữa." Nhi nhìn Khiêm, nhìn sườn mặt không góc chết, chết nửa hồn người. Lau xong là anh tự giác mang xuống giặt lại bằng xà bông, phơi cẩn thận. Khiêm quay lên đã thấy Nhi đang sắp xếp gì đó nhét vào giỏ xách:

- Em soạn đồ của anh để trong giỏ, em mang lên thành phố giặt sạch rồi trả anh luôn. Anh ở khách sạn nào? Em kêu xe ôm chờ anh về.

- Anh làm phiền em à?

- Không phải, anh giúp em quá trời mà phiền gì. Em muốn về thành phố đi làm, đi học nữa. Sẵn dọn chỗ, chờ đưa mẹ lên điều trị bệnh.

- Mẹ em bệnh gì?

- Mẹ bị ung thư tử cung, giai đoạn cuối rồi..

Nhi nói được tới đó, bỗng nghẹn lại. Cô cố dằn con xúc động, chớp chớp mắt, rồi nói tiếp.

- Hiện giờ mẹ bị nhiễm trùng máu, nên trị nhiễm trùng xong mới đưa lên thành phố phẫu thuật được.

- Anh hiểu rồi. Vậy chúng ta cùng về thành phố.

- Há? Anh phải đi chung đoàn với công ty chứ.

- Em quan trọng hơn.

Nhi nhìn Khiêm, cố gắng tiêu hóa những lời nói của anh. Thỉnh này cô bị dính chắc hơn keo dính chuột rồi. Không biết xui khiến thế nào mà cô gật đầu đồng ý. Nhi vô phòng đập con heo để dành, đếm hết được hơn 3 triệu, phải chi để được sớm thì trả nợ cho bà Tám rồi. Giờ đành phải nợ, để còn có tiền lo cho má. Nhắc tới má, Nhi nhớ tới món nợ ân tình của bà Yến, mắt cô chùng lại, ngó xa xăm! Nhi xách giỏ ra phòng khách, nói với Khiêm:

- Giờ em đặt 2 vé xe, anh về khách sạn lấy hành lý rồi mình cùng về.

- Được.

- Để em kêu xe ôm cho.

- Không cần, anh đặt grabbike được.

- À ha! Em quên, điện thoại của anh xài bình thường mà.

- Ủ. Để anh đặt vé xe online luôn cho tiện. Ở nhà chờ anh.

- Dạ

Khiêm vừa nói, vừa vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của Nhi, môi nhếch lên độ cong vừa phải của sự hài lòng. Anh quay ra cửa, đi bộ ra đầu ngõ. Nhi cứ như bị thôi miên, anh ta nói gì cũng rầm rập nghe theo. Cường nữ cũng khó qua ải mỹ nam.

Khiêm đi ra đầu đường, chiếc Lexus chờ sẵn, anh xoay nhìn không thấy ai đi theo, mới an tâm bước lên xe. Chạy ngang qua cửa hàng FPT, anh liền kêu dừng xe. Khiêm vô mua gì đó, khi trở ra liền đưa cho Lực bọc đồ đã mua

- Cậu gắn thiết bị theo dõi vô điện thoại này cho tôi.

- Vâng! Tôi sẽ nói anh Minh gửi qua. Nhanh nhất cũng hai ngày.

- Lâu quá!

- Anh thông cảm, thiết bị tôi tân hiện tại ở đây đang hết hàng. Hay gắn tạm loại định vị trước. Khi nào thiết bị nghe lén theo tầng số âm thanh về, mình sẽ đổi lại.

- Tạm thời vậy cũng được.

Họ về khách sạn, Lực gắn thiết bị theo dõi vô điện thoại, còn Khiêm dọn mấy bộ đồ Lực đã mua cho anh, bỏ hết vô bao nilon mà anh xin của cô lao công, loại họ dùng đựng rác. Xong xuôi, anh cầm điện thoại xem, cho kết nối với máy của mình thành công, vội cầm nhét túi, xách bao đồ quay lại nhà Nhi.

Tới nhà của Nhi, thấy cô đang ngồi đong đưa chân trên tấm phản, không thấy hành lý đâu, anh cau mày:

- Giỏ đồ em đâu, anh xách cho.

- Em không mang đồ về, nên cũng không cần xách đi. Giờ mình ghé qua bệnh viện thăm mẹ em chút, rồi ra thẳng bến xe luôn.

- Ủ

- Đồ của anh đâu?

Khiêm đưa túi nilon lên lắc lắc trước mặt Nhi, cô trở mặt ngạc nhiên, "không lẽ có giỏ xách anh mua cũng không nổi, sao phải đựng bao rác của khách sạn. Chắc làm nhiều dòn vô tiền thuê nhà hết rồi, thiết tình ở chi khu cao cấp cho khô vậy không biết nữa.". Nhi nhìn anh thương cảm, cầm túi nilon đi vô phòng, nhét vô ba lô rút bằng vải dù của cô hồi trước, rồi mang ra lại đưa anh. Khiêm nhận lấy phi cười. Họ cùng đến bệnh viện. Gửi gắm cho bác sĩ xong xuôi, cô đứng bên ngoài cửa kính của phòng chống độc nhìn mẹ, rồi mới rời đi.

Hai người ngồi trong khoảng sân của bệnh viện ăn com hộp, chờ xe trung chuyển. Khiêm lấy điện thoại ra đưa cho Nhi:

- Em xài không? Anh chơi bốc thăm trúng thưởng của công ty trúng được.

- Trời, S10 á. Công ty anh sang vậy á? Anh giữ đi, điện thoại mắc tiền lắm đó.

- Anh có điện thoại rồi. Em không xài thì anh cho người khác. Chứ may mắn của mình mà đem bán thì không nên.

- Cho ai cũng vậy, cho em, em cảm ơn. Hìhì. Em cũng đang cần điện thoại mà. Hìhì

- Ủ. Em xài đi, anh đỡ nặng túi.

- Cho em thiết á? Không hối hận đòi lại nhá.

- Ù.

- Hí! Hí! Cảm ơn anh. Anh tốt quá.

Nhi khoác ôm cánh tay Khiêm, cười tí mắt, quên hết chuyện ngưng ngưng hồi sáng. Họ đi xe lên thành phố, Nhi bị say xe, nên cô thủ sẵn kẹo gừng. Vừa ngồi vào ghế, Nhi nhanh chóng xé kẹo ngậm, tiếp tục xé thêm viên nữa dứt cho Khiêm.

- Anh mệt nói em, em đưa kẹo thêm.

- Nhìn em sẽ không mệt.

- Hứ! Anh thả thính hơi bị chuyên nghiệp đó.

- Thả thính???

- Anh đừng nói không biết thả thính nhé?

Mặt Khiêm nghếch ra, lắc đầu. Nhi đang mệt cũng phì cười. "Anh ở đâu ra mà ngây thơ đáng yêu vậy chò!"

- Thôi bỏ qua một bên, không biết cho nhẹ đầu. Hihi.

- Em mệt thì ngủ đi, khi nào tới anh gọi.

- Cảm ơn anh! Thiệt tình em bị say xe nặng. Em ngủ đây.

Nhi tựa đầu vô cửa kính ngủ. Thấy cô ngủ khá mệt mỏi, mày cau lại, mũi hình hình chắc do khó chịu vì mùi xe. Khiêm lặng lẽ ôm đầu cô tựa vào ngực mình. Mùi lavender thoang thoang, thật dễ chịu, mặt Nhi giãn ra, cô ngủ ngon và sâu hơn. Lên tới thành phố, trời cũng nhá nhem. Họ chia tay ở bến xe. Nhi tranh thủ đi làm lại sim, gán vô điện thoại mới, về tới phòng trọ, tranh thủ điện cho chị Phụng.

- Chị Phụng ơi! Em lên rồi nè.

- Ù! Bác gái sao rồi em?

- Mẹ em đang nằm phòng chống độc, chờ sức khỏe ổn định rồi chuyển lên thành phố phẫu thuật. Giờ em cần việc làm lắm. Chị có việc gì cứ nói em, phục vụ, tạp vụ, hay giúp việc nhà, thậm chí làm lao công, việc gì em cũng làm được hết.

- Yên tâm! Có việc chị sẽ gọi em. À! Mai là buổi thử vai rồi đó, em nghỉ sớm, mai đi cho đúng giờ. Nếu được nhận, cát xê chắc đủ để em lo cho mẹ.

- Dạ! Em nhớ rồi! Em cảm ơn chị.

- Ù! Nghỉ đi.

Nhi mệt mỏi sau cả ngày ngồi xe, nên cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đang ngủ ngon giấc, ngoài cửa phòng vang lên tiếng đập cửa "rầm...rầm" gấp gáp. Nhi choàng mở mắt, ngáp vài cái, uể oải đứng lên mở cửa, cũng không xem đồng hồ hơn 1 giờ khuya rồi.

Cửa vừa mở, bóng người to lớn ập vào, ép sát Nhi vào tường, chân ngoắc ra sau đóng cửa phòng. Không cho Nhi phản ứng, hai bàn tay người nọ cố định gương mặt của cô, dùng môi mình khóa chặt miệng của Nhi, cô chỉ có thể ú ớ, mờ to mắt nhìn vào đôi mắt đang nhắm ẩn dưới hàng mi rậm và dài, hai bàn tay Nhi đập đập vào lưng người đàn ông, nhưng không suy chuyển được hắn. Hắn hôn cô bằng tất cả tham lam, mong nhớ, có chút hờn giận. Mùi hương trên người hắn rất quen thuộc, hòa cùng vị rượu ngoại xồng thảng vào buồng phổi, cơ hồ khiến Nhi chệnh choáng. Cô cũng thôi giãy giụa, người đàn ông cũng nhẹ nhàng hơn, đôi môi mòng khê mút lấy chiếc lưỡi ngọt ngào của cô, dây dưa không muốn dứt. Tham lam là tính cố hữu của đàn ông, bàn tay người thanh niên lần xuống nơi đầy dãi, mềm mại, chọt Nhi tròng mắt nhìn hắn, hai tay cô nắm chặt lấy bàn tay không an phận kia, chân Nhi thúc lên gối ngay phần hạ bộ của người thanh niên. Hắn đang cương, bị thúc đau thấu mười ông trời, khom người ôm "người anh em" của mình, mặt đỏ bừng, trán toát mồ hôi nhìn Nhi. Cô bình tĩnh phui phui tay, bật đèn sáng. Cô chụp con dao gọt trái cây, chờ hắn đứng thẳng lên sẽ ra tay.

- Dám xông vào nhà dê chị, ít ra chị cũng đai vàng Karate nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Hi sinh vì nghệ thuật

Thanh Phong ngẩng mặt lên, nghiêng răng keng két nhìn Nhi:

- Em chơi ác vậy? Muốn anh tuyệt tự?

- Hành động vừa rồi của anh ít ác hơn em chắc.

- Emmmm!

Thanh Phong lom khom đứng lên, đi lại ghế ngồi, tay nhịp nhịp lên bàn.

- Thôi bỏ qua.

- Hứ! Nửa đêm làm hôn tặc, người bỏ qua là em nè.

- Này cô em! Em biết có bao nhiêu người dùng đủ thủ đoạn chiêu trò để ngủ với tôi không?

- Em thật khâm phục anh vì có nhiều phụ nữ vây quanh như vậy. Và thật may mắn là chắc chắn không có em. Hahaha!
- Tỉnh Nhi, nếu em giống họ, thì anh đã không đến đây giờ này.
- Hahaha! Phải nói là hỗn tặc mới đúng. Hahaha!!!
- Em cười vui nhì. Nhưng Em phản ứng vậy cũng tốt. Vì nếu vừa rồi là người khác hôn em, em không thể phản kháng, chắc tôi sẽ đem em nhốt lại cho an tâm
- Hừ! Gần 2 giờ sáng, anh chạy qua nhà em làm gì? Vết thương ở tay anh lành chưa?
- Em còn nhớ anh bị thương à? Sao lên thành phố không hỏi thăm anh một tiếng chứ hả?
- Điện thoại em hư, anh hai!
- À! Mai anh mua cho em cái khác, chống được nước.
- Thôi khỏi, vô công bắt thụ lộc. Em được bạn cho rồi, mới làm sim, chưa kích hoạt lại thôi.
- Em gắn sim xài đi, để người ta còn liên lạc.
- Ok! Anh tới nói vậy thôi hả? Về cho em ngủ, mai em phải đi casting đó.
- Ừ. Đóng cửa cẩn thận, mai anh tới chờ em đi.

Nhi thờ dãi nhìn Phong đơn độc đi bộ ra đầu hẻm. Chắc anh chưa biết chuyện mẹ của mình. "Em không biết cư xử sao với anh đây, Thanh Phong!"

6 giờ sáng hôm sau, ngoài cửa phòng Nhi lại vang lên tiếng đập cửa "rầm! Rầm! Cô lồm cồm bò dậy, ngó đồng hồ mới 6 giờ 5. "Trời! Lại ai phá nữa đây".

- Chờ chút.

Nhi làm vệ sinh cá nhân xong, mặt vẫn say ke ra mở cửa. Ngoài cửa là tên thanh niên hôm qua, đang đứng chống ngược chân ra sau tì vào tường, hai tay đút túi quần, trai đẹp đứng tư thế nào cũng đẹp.

- Em xong chưa? Tôi chờ em đi.
- Anh hai! Mới 6 giờ, ai làm việc mà đi hả. Hôm qua nửa đêm quậy tui chưa đủ sao mà giờ sáng sớm phá tiếp hả????

Thanh Phong nhếch mép, tiến chậm chậm về phía Nhi, dùng mu ngón tay vuốt vuốt gương mặt trắng mịn của cô, ánh mắt gian tà hết cỡ:

- Nguyên đêm còn không đủ, nói chi nửa đêm
- Thanh Phong!!!! Anh nghĩ đến tối gì vậy hả?
- Em không nghĩ, sao biết anh nghĩ? Chuẩn bị nhanh đi, anh không thích chờ đợi đâu.
- Hừ! Kệ anh.

Dù nói vậy nhưng Nhi vẫn tranh thủ thay đồ, chuốt mascara, dặm tí son, rồi đi ra xe của Phong. Nhìn qua sườn mặt trắng mịn dưới nắng sớm, Thanh Phong như người nghiện càng ngày càng thích ngắm cô nhiều hơn, anh nhếch môi cười nhẹ, lái xe đi. Xe chạy tới com tấm Cali ăn sáng, xong xuôi tới phim trường vừa đúng 9 giờ 30 phút.

- Em xuống xe ở đây, khi nào xong thì gọi anh.
- Ok anh!
- Tỉnh Nhi! Chúc em thi tốt.

Thanh Phong nháy mắt điệu nghệ, đeo kính lái xe rồi đi. Nhi hít thở sâu, lấy bình tĩnh đi vô phim trường. Hôm nay casting phim "Em gái à! Anh yêu em!. Đến phân đoạn cô em gái biết người mình yêu (anh hai) gián tiếp hại chết mẹ của mình, cô đau khổ thống hận. Đạo diễn muốn để diễn viên tự cho mình cái kết, nên cứ diễn theo cảm xúc thật của mình. Nhân vật không tạo ra diễn viên giỏi, nhưng diễn viên tốt sẽ tạo nên nhân vật đề dòi. Có khoảng 10 người lọt vô tới vòng tuyển chọn cuối cùng, nhờ Nhi là đàn em trong nghề, nên được đặc cách vô thẳng vòng casting.

Trợ lý: em là Tỉnh Nhi? Lê Hoàng Tỉnh Nhi?

Nhi: dạ! Đúng tên em ạ.

Trợ lý: em có quen với nhà đầu tư phim nào không?

Nhi: dạ không ạ

Chi trợ lý cau mày nhìn Nhi, rồi nhìn qua xi xầm với đạo diễn. "sáng nay, trợ lý bên nhà tài trợ điện thoại, yêu cầu phải chọn đích danh con bé này, cả hai nhà tài trợ lớn nhất đều chi thị phải chọn em nó, anh xem nó diễn ổn không? Nếu ok chọn luôn, đừng để mịch lòng túi tiền của mình, dự án phải dòi lại một mồi lắm". Ông đạo diễn nhìn Nhi, quan sát một lúc gật đầu:

- Em có thể bắt đầu.

Nhi gật đầu, cúi chào ban giám khảo, hít thở thật sâu và bắt đầu diễn. Hạo Nam bước lên sân khấu, Nhi quắc mắt nhìn anh:

- Tại sao anh hại chết mẹ em?
- Bà ta đáng bị như vậy.
- Vậy sao anh không giết em luôn đi.

- Anh yêu em, làm sao giết em được.

- Hahaha! yêu em! Giết mẹ em mà anh vẫn mở miệng nói yêu em được sao?

- Ân oán đời trước, không liên quan tới em, ở lại bên anh, em sẽ an toàn.

- Anh cũng là đời sau? Thì liên quan gì tới anh? Há?

Nhi vừa cười, vừa khóc, vừa thất thần, cô quan sát xung quanh sân khấu, thấy ly nước trên bàn đạo diễn và biên tập, cô nhảy xuống, chụp ly nước uống. Cả dãy bàn ngạc nhiên nhìn Nhi "diễn viên gì vô duyên, vô phép tắc, khát lắm hay sao mà đang diễn lại chụp nước người ta uống thế kia?" Nhi uống xong quay lên sân khấu, ôm bụng khụy xuống, phun nước ra, còn vài giọt chảy ra từ khóe miệng màu đỏ như máu. Cả hội trường vội đứng lên, sợ xảy ra chuyện. Hạo Nam cũng chạy lại đỡ cô. Bàn tay Nhi run run sờ lên mặt anh, húng hắng ho, nước màu đỏ loãng lại văng đầy mặt cô.

- Anh giết người em yêu thương, em không thể giết anh, em chỉ có thể giết lại người anh yêu. Hahaha!

Nhi cười, nước mắt trào ra, hơi thở suy yếu. Cả hội trường nín thở quan sát, đạo diễn giang hai tay ngăn biên tập và trợ lý lên sân khấu, ông muốn xem kết thúc câu chuyện.

- Hạo Nam! Hứa với em, sống thật tốt. Em tha thứ cho anh.

- Tỉnh Nhi! Đừng, đừng rời xa anh. Không, gọi cấp cứu, nhanh. Anh muốn em phải sống.

- Hạo Nam! Buông bỏ cũng là một lối thoát. Em không thể yêu kẻ thù, vậy mà em đã yêu anh không còn đường lui nữa. Để cho em đi nha anh. Em yêu anh, hơn những gì em biết, hơn những người em biết.

Nhi buông xuôi tay, mi mắt khép lại, đuôi mắt rịn ra giọt lệ chua xót. Hạo Nam quá nhập tâm, anh ôm cô vào lòng, gào lên đau đớn. "Khôngggggg". Đạo diễn vỗ tay, cả hội trường đứng dậy vỗ tay, riêng Nhi bị ôm chặt quá nghẹt thở, cô "ặc...ặc" đẩy Hạo Nam ra. Lúc này anh mới hoàn hồn, đứng lên, đưa tay cho Nhi nắm, kéo Nhi đứng lên theo. Hai người gạt đầu chào ban giám khảo.

Đạo diễn: đây là lần thứ hai, nam chính của tôi bị chi phối bởi bạn diễn. Tỉnh Nhi! Chúc mừng em đã được chọn vào vai nữ chính.

Tỉnh Nhi: dạ, em cảm ơn đạo diễn.

Biên tập: mà hồi nãy, em biết trước nên ngâm sẵn nước màu ở nhà hả?

Tỉnh Nhi: dạ không, em tự cắn vô môi, sợ ít máu quá nên em liền ngâm thêm ít nước của chị, xin chị đừng trách ạ.

Biên tập: trời. Máu thật à? Cô bé này... Chịu em luôn, đúng là vai này chỉ dành cho em rồi.

Đạo diễn, trợ lý, và biên tập nhìn nhau, chúc mừng cô rồi đi ra ngoài. Nhi cười tí mắt, nhưng môi bị cắn giờ xót quá, cô ôm gò má mình nhăn mặt. Có chai nước suối đưa cho cô, ngẩng lên là Hạo Nam

- Cảm ơn anh!

- Lần sau cứ ngâm si rô, tội gì làm mình đau vậy?

- Em đâu biết trước nội dung mà chuẩn bị. Nhưng mất tí máu có sao đâu, đáng mà. Hihi. Hi vọng em với anh hợp tác vui vẻ.

Nhi đưa tay ra, Nam nhìn cô lém lỉnh, cũng bắt tay cô, cả hai sóng đôi cùng ra về, trò chuyện rất vui vẻ. Sau dãy cột ngoài hành lang, có đôi mắt hung ác nhìn Nhi, gương mặt trang điểm sắc sảo, chính chu, đẹp kiểu sa nhưng lòng dạ độc ác. Thụy Như ganh ghét vì bị Nhi cướp vai, ả quyết tâm trả thù cô. Ra tới cổng, xe Thanh Phong chờ tới, Nhi bắt đắc dĩ bái bai Hạo Nam, tự giác chui lên xe.

Thanh Phong lái xe ra quận 1, nắm tay cô dắt lên nhà hàng nổi ở cảng Bến Nghé. Trời bắt đầu về đêm, thành phố lên đèn, lần đầu Nhi được ngồi trên tàu ngắm cảnh. Gió sông lùa mát rượi, bỏ ngoài kia xe cộ ồn ào khói bụi. Đồ ăn dọn lên xong, tàu khởi hành, Nhi thích thú ngắm sông, không buồn ăn, cô vẫn đang tận hưởng cảm giác lâng lâng vì được nhận vai. Thanh Phong thấy môi cô hơi sưng, anh cau mày, đưa tay sờ lên chỗ sưng, Nhi theo phản xạ hơi ngửa ra sau, né tránh.

- Em diễn thử mà miệng sao thế kia?

- Em vô ý cắn vô môi thôi, không sao.

Mắt Phong tối xầm, trong anh xông lên cổ tức tối. Nhưng giọng nói bình thản như thường.

- Có diễn hôn nữa à.

- Không có, làm như muốn hôn diễn viên nổi tiếng để lắm vậy. Chỉ là em tự cắn vô môi, lấy chút máu làm màu thôi à.

- Em muốn hôn người nổi tiếng à. Anh không ngại cho em tập đâu.

- Hứ!?? Ai thèm

- Vậy ăn nhanh đi, nguội không ngon.

Lúc này, Nhi mới nhìn tới đồ ăn, đói quá, cô tự nhiên ăn liền một mạch. Thụy Như cầm ly rượu đi tới chỗ Phong và Nhi, ả cố tình say sòng, hát hết rượu vào đầu của Nhi, vì Nhi đang cúi ăn. Nhi ngược nhìn ả:

- A, chị xin lỗi, chị bị say sòng, tỉnh ra đây hóng gió cho đỡ, xin lỗi em.

Miệng nói xin lỗi, nhưng mắt dán chặt lên Thanh Phong. ả lấy khăn trên bàn, đứng bên cạnh Nhi, khom người, vờ lau tóc, nhưng quẩy đầu của Nhi bù xù như con khủng, cố tình khoe đôi gò bồng cửu lồ lộ muốn rớt ra ngoài. Thanh Phong chán ghét, trừng mắt nhìn ả đang vờ tóc của Tỉnh Nhi, ả tưởng Phong nhìn mình, càng ưỡn ẹo như rắn không xương. Đột nhiên, tay ả bị Nhi nắm chặt, dùng chiêu vỗ vật ả nằm sông xoài phía trước.

- Oh, em bắt con muỗi hút máu.

Nhi vuốt vuốt tóc, đi lại đỡ Như lên, cô cầm ly nước ngọt trên bàn, mang lại chỗ Như:

- Em tưởng nhầm, huê nhá.

Như tức nỏ dom đóm, trừng mắt nhìn Nhi, Phong ngồi gác một tay lên lang cang tàu, xem kịch vui. Á giận, nhưng vẫn đưa tay ra cầm ly nước ngọt. Nhi vừa vịn nhào người tới, hất toàn bộ nước ngọt lên ngực ả.

- Em cũng say sóng chị ạ. Ngực chị...chảy hết, để em lau.

Nhi quay lại bàn, nhanh chóng dùng nước mắm, muối tiêu đổ lên khăn, cầm nó tới lau cho Như. Mùi hôi, khắm bốc lên, Như tưởng từ mùi của Nhi, nên giặt khăn lau, càng lau, càng dơ, và rít. ả quăng cái khăn, hậm hực nhìn Thanh Phong.

- Anh Phong! Anh đi với cô gái quê mùa này, không sợ mất mặt sao? Anh thấy nó đồ đồ dơ lên người em kia.

- Có sao? Say sóng thôi mà.

- Anhhh! - Như dậm chân bỏ đi.

- Khoan! Em làm mất nhũ hứng ăn cơm của anh, bữa cơm hôm nay tính hết cho em.

- Tại sao?

- Cần anh nói lại lý do à?

Mặt Phong đanh lại, lạnh lùng vô cảm, khí tức bức người. Thụy Như hoảng sợ, vội nói "em hiểu rồi", bỏ chạy như bay.

Phong đứng lên, rút trong túi ra khăn lụa, lau tóc cho Nhi. Nhi mắc cỡ, giành lấy khăn.

- Để em vô toilet lau.

- Ừ

Lát sau Nhi đi ra, ngồi xuống nhìn anh, ra vẻ giận dỗi.

- Người có tiền như anh thật phiền phức, hấp dẫn toàn con gái thứ n.

- Em nhìn ra à.

- Không thấy mới lạ. Bày đặt say với sóng. Nhưng nhờ vậy hôm nay mình được ăn miễn phí. Anh lợi hại hơn em tưởng đó.

- Tất nhiên rồi. Em cứ từ từ khám phá. Hahaha!

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đêm mê say 18+

Những ngày sau, Nhi lao đầu vào đóng phim và làm việc, rảnh chút là cô điện thoại cho bác sĩ hỏi thăm tình hình của mẹ. Cô cũng nhờ chị ba thỉnh thoảng ghé xem mẹ cô. Riêng Thanh Phong đi công tác tận bên Mỹ nên cũng không làm phiền đến Nhi. Thấm thoát đã hai tuần trôi qua, đi Năm tiến triển tốt hơn, bắt đầu có ý thức, thì nguồn tiền 1 tỷ cũng hết. Bệnh viện yêu cầu Nhi chuyển thêm tiền, mẹ cô khỏe hẳn sẽ chuyển lên tuyến trên ngay lập tức. Lúc này, Nhi mới nhớ ra món nợ ân tình của bà Yến. Nhi cúp điện thoại của bệnh viện, tâm trạng nặng nề. Đêm nay phải giải quyết cho xong, hoặc là không còn cơ hội nào nữa. Nhi quyết định gọi số điện thoại trên tấm danh thiếp mà bà Yến đưa cô.

- Alo, bác ạ, con, Tinh Nhi đây, con quyết định rồi..

Nhi cúp máy, nấu mì ăn, tắm rửa sạch sẽ, trang điểm chút ít. Tự ngắm mình trong gương, cô cười mà nước mắt lại rơi. Đưa tay quẹt nước mắt, Nhi tự nói với mình "khóc gì chứ, mẹ nuôi mình khôn lớn không tiếc công lao, giờ mình tiếc tắm màng vô dụng ấy bỏ mặc mẹ ả. Hừ, đứ a nào bắt hiểu vậy, nhất định không phải Tinh Nhi, ngôi sao nhỏ của mẹ. Nếu sau này, thằng nào đánh gĩa con bằng tấm màng sinh học ấy, con sẽ đập hấn mấy đập, vì cơ bản, hấn không đáng xách dép cho con gái của mẹ nữa mà. Suy nghĩ bằng nửa thân dưới thì thua con xa lắm. Đúng vậy, mình có làm gì sai trái đâu mà buồn. Tinh Nhi không khóc, ngôi sao nhỏ vui về lên." Nhi tự động viên mình, kêu xe tới khách sạn.

Khiêm và Minh đang dự buổi tiệc chiêu đãi đối tác ở khách sạn năm sao trong thành phố. Minh nhận được điện thoại từ bà Yến:

- Dạ, con nghe!

- Minh, con lập tức thực hiện kế hoạch ngay đi. 10 giờ là con bé có mặt ở phòng xxx đó.

- Gấp vậy mẹ, con đâu có sẵn thuốc ở đây.

- Không bắt ngờ thì với tính đa nghi của anh hai con, con nghĩ nó trúng kế không? Mẹ kêu Lực mang tới rồi, con xuống sảnh lấy đi. Đòi trai của anh hai, nó có làm đàn ông không, trông cả vào con đây.

- Nhưng mà....mẹ....mẹ....

Bà Yến cúp máy, không cho Minh từ chối. Anh biết tính của mẹ, nên cũng không gọi lại. Minh nhìn Khiêm, trong đầu hàng vạn câu hỏi "liệu anh đã quên được người cũ, anh có tình cảm cô bé kia như thế nào, anh hai, dù em có làm gì, em chỉ mong anh hạnh phúc." Minh đi xuống quầy lễ tân, cầm lọ thuốc không màu của Lực đưa, rồi lại đi lên tầng sảnh tiệc. Anh đỏ hết

chất lỏng vào ly quicky, cầm tới đưa cho Khiêm

- Anh hai! Lâu rồi anh em mình chưa uống chung với nhau, nhân dịp này, cạn nhé!

- Được! Cạn

Khiêm không may mắn nghỉ ngơi, cộng ly với Minh, đưa lên miệng uống cạn sạch. Minh nhìn yết hầu anh hai giật lên xuống theo từng ngụm rượu, anh thờ dài ray rứt, nhưng nhanh chóng nhòe miệng cười. Cả hai cùng giờ ly đã cạn 100% lên lắc lắc, cười thật sảng khoái. Hai anh em ngồi xuống ghế sofa tâm sự, đang nói chuyện vui vẻ, Minh dường như đã say, giọng nói lè nhè. Khiêm đứng lên tính đũa Minh, cười em từu lượng yếu, thì bản thân anh cũng say xầm, cổ họng khô nóng, rất khó chịu, anh lại ngồi phịch xuống, cởi áo vest quăng qua một bên, kéo cả vạt lỏng ra. Mặt anh phùng phùng đỏ, một loại cảm giác vừa nóng, vừa bí bách. Máu cơ thể dồn xuống hạ thân, làm "người anh em" bắt đầu không ngủ yên. Khiêm không hiểu mình bị gì, có bao giờ anh say mà "người anh em" thức như vậy đâu. Minh nhìn anh hai, lay lay Khiêm

- Anh cũng say rồi, hay mình ngủ ở đây một đêm, mai về. Chúng ta đều say, không ai được lái xe.

- Ủ, cũng được. Sao tự nhiên anh mệt quá.

- Vậy anh ngồi đây, em ra book phòng.

Lát sau, Minh cầm thẻ phòng, đỡ Khiêm vô thang máy. Trán Khiêm bắt đầu rịn mồ hôi, phần thân dưới nóng bỏng, cương cứng. Khiêm cố gồng người, đè nén cảm giác muốn bứt phá của cửa hạ thân.

Nhi một mình trong phòng khách sạn, cô mở tủ lạnh, lấy bia ra uống, dù chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng Nhi vẫn hồi hộp, căng thẳng. Cô cứ tu bia ừng ực, thoáng chốc đã xử hết 4 lon. Đầu bắt choáng váng, nghiêng ngả. Đi quyền rũ dần ông, Nhi chưa từng và cũng không nghĩ sẽ làm. Vì cứu mẹ, và trả món nợ ân tình của chính mình, cô chỉ có thể cắn răng làm vậy. Nhi phải tìm cho mình cảm giác say say, ít nhất ngày mai tỉnh lại sẽ không cảm thấy quá khó khăn, xấu hổ đến mức muốn chết.

Có tiếng "lạch cạch" mở cửa, cả người Nhi căng cứng, trốn vào tủ đồ, chờ đèn tắt (ám hiệu), cô mới ra. Khiêm nặng nề bước vô phòng, tay áo kéo lên tới khuỷu tay, nút cổ phanh ra tạt 3 nút, lộ ra vòm ngực săn chắc, trắng mịn. Anh ngồi phịch lên ghế sofa, ngã lưng dưỡng thần. Phần hạ thân càng ngày càng căng, đau nhức. Đại não sản sinh loại ham muốn kì lạ. Chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, nhưng lúc này, Khiêm hiểu mình bị gì, và mình muốn gì. Anh nhìn xung quanh bằng đôi mắt mờ đục, miệng khô đắng. Khiêm mở tủ lạnh lấy nước uống, uống sạch hai chai suối mà anh vẫn phùng phùng, tim đập nhanh hơn.

Khiêm cởi hẳn áo sơ mi, đi vô phòng tắm. Dưới vòi hoa sen lạnh lẽo, cơ thể hàn nhiệt của anh nóng bừng, đỏ ửng. Cây gậy ngọc dầy thẳng đứng trên người. Anh cảm lấy nó vuốt ve lên xuống tự xử. Ác là càng làm càng ham muốn nhiều hơn, nó vẫn giương cao ngạo nghễ, không chịu phồng thích. Khiêm quần khắn đi ra ngoài, mặc kệ "hố". Anh nằm phịch lên giường, "ngủ là xong, "mày" tự thức thì tự ngủ". Do tủ đồ kín bưng, chỉ có thể thấy chút ánh sáng qua khe sát đáy tủ, nên cơ bản, Nhi không thấy được ai đang vô phòng. Tim cô đập nhanh hơn, hồi hộp lắng nghe từng tiếng động trong phòng. Bỗng đèn trong phòng phụt tắt, mùi tinh dầu oải hương cùng pheromones lan tỏa nồng đậm, tiếng đàn Piano bài Serande vang lên nhẹ nhàng, du dương. Khiêm vẫn nằm im, cơ thể đang khó chịu, nên anh chẳng thêm quan tâm đèn đóm làm gì. Khách sạn năm sao mà, cúp điện chút tự có lại thôi.

Nhi nhẹ nhàng bước tới chân giường, tự cởi đồ của mình, trèo lên giường, áp xuống môi anh nụ hôn vụng dại. Khiêm mở mắt, trong bóng tối không thấy rõ mặt đối phương, chỉ biết là đang có người làm anh thấy dễ chịu. Ngay tức khắc, nụ hôn nóng bỏng của anh đáp lại, anh tách môi cô, lưỡi bá đạo luồn vào trong, khuấy đảo khoang miệng. Khiêm nhanh chóng chồm dậy, xoay người nằm lên trên, Nhi còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị Khiêm ép chặt xuống, một tay ôm lấy eo cô, làm hai thân thể dính chặt vào nhau, tay kia, di chuyển trên người Nhi, mang theo trần ngập dục vọng. Nhi cắn răng nằm đơ như cây cọc. Khiêm nhếch mép cười, nụ cười lạnh lùng, kinh bạc nhất, vì nghĩ Nhi là calling girl do Minh gọi tới. "Mở dọn lên sẵn, mèo phải ăn thôi". Anh qui gối trên giường, tụt khăn quần ngang hông, vứt sang một bên. Cô gái này thật kì lạ, đã khiêu khích anh, giờ nằm như khúc gỗ. Cô có biết mình sắp làm gì hay không?

Khiêm tách chân cô ra, đưa phần dục vọng nóng bỏng không chút do dự, mạnh mẽ tiến vào. Cơ thể Nhi căng cứng, cô không dám cử động, ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn. Dù đang trong cơn mê, Khiêm vẫn biết mình vừa xé rách điều gì, anh ngạc nhiên cổ nhìn cô gái dưới thân, tay anh chạm vào gương mặt nhắn mịn, nơi khoe mắt ươn ướt, "cô ấy khóc". Trong anh dâng lên nỗi thương cảm, anh nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt của Nhi, qua chóp mũi cao thẳng, dừng lại nơi cánh môi e ấp. Nhẹ nhàng ngậm lấy môi của cô, quán lấy lưỡi sạch sẽ của cô, Khiêm khuấy đảo khoang miệng, như muốn hút tất cả mật ngọt cho mình. Tay anh nhẹ nhàng mon trớn, xoa xoa nơi đầy dãi, làm hai núm nhỏ màu hồng dựng đứng, tiếng anh khàn đục, trầm thấp bên tai "ngoa! Thả lỏng người, sẽ không đau". Rồi anh tiếp tục hôn gõ má, trượt nhẹ nhàng xuống cổ, qua vai, ngậm vào nhũ hoa, nhẹ nhàng mút, tay xoa nắn bên còn lại. Cứ ngỡ lần đầu tiên cho người xa lạ, Nhi sẽ đau đớn, thống khổ. Nhưng sao người ấy lại nhẹ nhàng, trân trọng cô, họ như hai người yêu đang dịu nhau đến thăng hoa. Nhi bắt đầu té dại, cảm giác tê ngứa ở ngực làm cô thích thú, quên rằng anh vẫn đang ở trong cô. Khi cô bé của Nhi bắt đầu ảm ướt, Khiêm nhẹ nhàng ra vào, miệng và tay anh vẫn mon trớn nơi đầy dãi làm Nhi vừa bị kích thích, vừa đau rát. Cảm giác lạ lẫm đan xen, cô không gồng nỡ, mà buông xuôi theo cảm xúc, chỉ gắng kiềm nén tiếng rên khoái lạc. Khi cậu nhỏ chạm vào nơi sâu thẳm, điểm G của phụ nữ, cô bé co bóp mãnh liệt, chất nhờn chảy ra nhớp nháp, làm Khiêm kích thích tột độ, anh nhấp nháp nhanh và mạnh hơn, tốc độ nhanh dần đều. Đến khi chạm vào điểm cực hạn, cô bé co lại nhỏ nhất, siết chặt lấy Khiêm, đưa cả hai cùng thăng hoa, Khiêm rung mình, phóng thích tinh túy vào trong hoa nguyệt của Nhi. Anh đổ sập, nằm hẳn lên người cô, bàn tay vẫn tham lam xoa nắn ngực của cô, anh vùi mặt vào lõm cổ của Nhi, phả hơi thở nóng rực ngứa ngáy, mùi lavender nồng đậm xộc vào mũi. Nhi hít hà, nghĩ ngợi nhìn người đàn ông, nhưng lại nhanh chóng gạt đi "làm sao có thể là anh ấy được, mình đúng là lăm ngôn tình." Sau khi gục xuống một lúc, Khiêm lật người, nằm ngửa ra giường, với tay lấy khăn quần ngoài khi nãy, ngồi dậy lau hạ thể cho cô. Nhi bất ngờ với hành động của anh, thẹn thùng giật lấy khăn tự lau. Khỏe môi Khiêm cong lên, anh bước xuống giường, mở nắp điện thoại mở đèn pin, anh xoay người tính soi cho Nhi thấy đường lau, nhưng cô vội vàng quay lưng, che mặt

- Chúng ta đừng thấy nhau là tốt nhất.

Khiêm chấn động khi nghe giọng nói quen thuộc, rồi lại nhếch môi cười, tay xoa xoa mi tâm "em trai tôi, món quà này quá tuyệt vời". Khiêm vui vẻ nghe lời, soi đường vô phòng tắm, không mở đèn.

Bên ngoài, bầu trời sao sáng lấp lánh, cách đó không xa, đèn đường nổi thành một dải, dường như kéo dài vô tận, Nhi cuộn người nằm trên giường. Rồi cô dùng mền quấn người, mở mắt đi về phía cửa sổ, kéo màn. Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên làn da trắng nõn của Nhi, khiến thân thể cô như tỏa sáng bởi ánh trăng bằng bạc, thanh cao thuần khiết, mái tóc dài rủ xuống che khuất bộ ngực như ẩn như hiện, Nhi nghiêng đầu, thần thờ nhìn xuống mặt hồ lạnh lẽo lấp lánh ánh nước, đôi mắt vô hồn, chực trào lệ.

Khiêm bước ra, nhìn chằm chằm bóng lưng trần nhắn mịn của cô, nhìn đến ngây ngẩn. Anh có cảm giác vừa phạm phải trọng tội, phá vỡ sự trong sáng ngây thơ của cô, cô gái anh yêu. Mà sao anh lại vui sướng vì là người đàn ông đầu tiên khai phá cô. Hai cảm giác đối nghịch đan xen, Khiêm thờ dài, qua ánh sáng ít ỏi của vầng trăng, anh lặng lẽ đi đến sau lưng cô, đặt hai tay lên bả vai gây guộc của Nhi. Cô giật thót, vội vã kéo màn, gian phòng chìm trong bóng tối. Khiêm vỗ vỗ vai cô, rồi đi lại giường nằm tựa đầu giường, vỗ vỗ chỗ bên cạnh. Nhi hiểu ý, đi lại nằm xuống, xoay mặt ngược hướng với anh, kéo mền che chắn cơ thể, nhắm mắt. Khiêm cũng nằm xuống, nhắm mắt ngủ, kết thúc một đêm mê say.

Cảm thấy người bên cạnh đã ngủ an tĩnh, Nhi rón rén xuống giường, mặc lại quần áo, và ra về. Cô rất muốn xem tận mặt người đầu tiên đòi mình, nhưng rồi lại thôi. Chỉ là trả nợ ân tình, không nên cho mình cơ hội day dưa. Minh không phải hạng gái đó. Nhi dứt khoát cầm giờ xách đi ra khỏi khách sạn, đồng hồ chỉ hơn 4 giờ sáng.

Nhi về phòng trọ, tắm táp rửa mặt, cố xua đi hình ảnh ám dục, không hiểu sao tìm cô lại thấy sao xuyên, và cô lại nhớ về Khiêm. Nhi hắt nước lên mặt, không thêm lau khô, cứ để vậy nằm ngủ.

Chợp mắt không được bao lâu, mới 7 giờ sáng thì bệnh viện gọi lên:

- Alo! Chị Nhi phải không?

- Vâng! Em Nhi nghe ạ.

- Mẹ chị tỉnh lại từ đêm qua, hôm nay có thể chuyển viện được rồi. Chị thu xếp viện phí, về đưa bác lên thành phố, càng nhanh, càng tốt nhé.

- Dạ, em cảm ơn chị, em sẽ xuống liền.

Nhi cúp máy, vội vã quơ mấy bộ đồ, rồi bắt grap ra bến xe. Xe grap vừa chạy ra đầu hẻm, đã bị một chiếc BMW chắn ngang, không cho Nhi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bắt cóc

Hai người thanh niên từ trên xe bước xuống, xóc nách Nhi nhét vô xe, lái xe vọt đi. Anh tài xế grap chưng hửng, vội chụp lại biển số xe, quay lại phòng trọ, báo cho chủ nhà trọ. Anh không biết Nhi có quen những người kia không, nên chưa báo công an. Chủ nhà trọ nhìn bảng số xe, nhận ra chiếc xe đó cũng tới tìm Nhi mấy lần, bà cũng cẩn thận ghi lại biển số nên họ nghĩ là người quen của Nhi.

Chiếc BMW chạy đến căn nhà 3 tầng bên quận hai. Hai tên thanh niên lôi Nhi vào trong, quăng cô vào căn phòng trên lầu hai. Bà Mỹ An nhìn cô khinh bỉ:

- Con đi điếm, tao đã nói mày rời xa Thanh Phong, sao mày lì thế hả? Mày đã có con già kia trả nợ cho rồi, sao còn dụ con tao bỏ ra 5 tỷ đầu tư cho bộ phim mày đóng hả?

- Là bác sao? Bác cũng nói anh đầu tư bộ phim con đóng, đâu phải cho riêng con mà bác trách.

- Đồ mất dạy, dám trả treo với người lớn. Cũng phải, phường lang chạ, làm gì biết dạy con. Hahaha

- Thưa bác! Người lớn đã dạy con điều gì mà báo con mất? Ông bà ta dạy rằng" đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy", con đang áp dụng đấy ạ.

Bà An điên tiết, lao tới tát hai phát vào gò má Nhi, túm tóc cô giật ngược ra sau, bà nghiêng răng nói:

- Con ranh con, mày nghĩ mày là ai dám trả treo với tao hả?

Bà nắm đầu Nhi đập xuống đất "côm cốp", xong lại giật ngược mặt cô ra, tát qua lại cả chục cái. Mặt Nhi sưng vù, máu từ trán chảy xuống thành dòng. Từ khoe môi cũng rỉ máu nhỏ giọt. Bà An nhìn Nhi, nhớ lại cảnh chồng mình (ông Trịnh Khâm) đã quan tâm, chăm sóc bà Thanh Vy, bỏ bê 3 mẹ con bà thui thủi, bà càng hăng máu đánh người. Đến khi Nhi ngất xỉu, Quan lại can bà mới chịu dừng tay.

- Coi chừng nó cho tốt, đừng cho nó chết. Đợi khuya nay tao cho người chở nó qua biên giới.

- Dạ, bà chủ.

- Tụi bây không được đụng tới nó.

Người ta mua gái trinh giá cao hơn. Đưa nào lém phéng, tao thiếu!

- Dạ.

Bà An đi ra thì Thụy Như đi vô, cô kéo bà An ra một góc, nói nhỏ

- Thanh Phong về rồi bác, đang ở phòng trọ con bé kia.

- Đúng là đại gái, lần này cho nó kiếm tới Tết Công Gô. Chắc nó sẽ buồn đó, con ráng mà an ủi nó.

- Dạ, con biết mà bác.

Như choàng ôm tay bà An, cười tí mắt. Bà cũng liếc yêu cô.

- Con liên hệ tụi nó chưa? Giám nó ở đây lâu cũng không tiện.

- Dạ rồi, bác yên tâm

- Ừ

Họ cũng lên chiếc BMW về nhà.

Ở nhà trọ của Nhi, Phong tới kiểm cô thì thấy phòng khóa trái cửa. Điện thoại không ai nghe máy. Bà chủ nhà trọ thấy Phong cũng quen, chủ nhân chiếc BMW kia, bà nhạc nhiên, chạy ra hỏi anh:

- Không phải lúc sáng, chủ lái xe hơi tới đón con bé à? Thăng bé chạy grap đưa tôi xem hình bảng số xe, thì đúng là xe của chú mà.

- Cô nói sao, xe của cháu chứ Nhi đi?

Bà chủ đó người, chạy vô nhà lấy điện thoại có cái ảnh mà grapple chụp chiếc xe đưa Phong xem. Mặt anh đành lại, môi mím chặt, lật đật quay ra ngoài. Bà chủ nhà gọi với theo

- Này, phải xe của chú không? Để tôi báo công an, sợ bọn buôn người bắt con bé. Giờ trên tivi nói đầy ra đấy.

Phong dừng bước, không thèm quay lại nói:

- Dạ không cần báo công an. Cháu đi đón cô ấy về.

- À, thế đi đi. Tôi cũng vô nghĩ. Nhìn chú tôi sợ con bé bị bắt cóc, giờ yên tâm rồi. Thôi đi đi!

Phong tức tốc một mạch thẳng về nhà mình. Bà An đang ngồi ở phòng khách cùng Thụy Như. Phong âm thầm bước vô, đứng trước bà mặt Thụy Như, mắt nhìn bà An, cất giọng lạnh lẽo:

Phong: Từ khi nào chuyện của anh, lại phải cần em quản?

Như: Em không có, anh đang nói gì vậy?

Phong: Chuyện Tình Nhi.

An: con vì hạng đi điểm nó về hạch hỏi con Như à? Nó không xứng với con, càng không có tư cách bước vào Trịnh Gia.

Phong: xứng với con hay không, con tự biết. Còn tư cách bước vô Trịnh Gia, đâu chỉ riêng mẹ quyết định. Mẹ mau cho con biết, mẹ bắt cô ấy đi đâu?

An: con đang nói gì vậy? Dù gì mẹ cũng là mẹ con, con đừng vu khống mẹ.

Phong: mẹ là mẹ con, sao mẹ không hiểu tính con. Mẹ không nói, con cũng tra ra được. Con tới muộn, cô ấy xảy ra chuyện gì thì mẹ sẽ vĩnh viễn mất đi con trai. Trong mắt con, mẹ luôn là người hiền dịu, nhân nhặn. Vậy tại sao mẹ lại ghét Nhi, đến nỗi bắt cóc cô ấy?

Bà An trầm ngâm, gương mặt vẫn đanh lại, bà chậm rãi ngồi xuống, hồi tưởng câu chuyện từ 15 năm trước. Phong biết mẹ có chuyện, anh xoay nhìn Thụy Như, hất hàm ra cửa. À không muốn đi, nhăn nhó nhìn bà An, nhưng bà đang rơi còi vô thần, nên đành hậm hực xách giỏ rồi đi. Sau khi à ra ngoài, đóng cửa, bà An xoay qua nhìn con trai.

- Dù con thật sự yêu nó, hai đứa cũng không thể, vì nó là đứa con rơi của ba con. Mẹ nhìn nó, mẹ nhận ra ngay, nó giống mẹ nó y đúc. Khi điều tra nó, Lê Hoàng Tinh Nhi - Lê Hoàng Thanh Vy. Con không nhớ tên người đàn bà đó sao?

Phong chấn động, ngay từ khi nghe y tá đọc tên, anh đã ngỡ ngợ. Nhưng bao chuyện xảy ra, anh cũng từ bỏ điều tra cô. Nay nghe chính miệng mẹ nói, Nhi là em gái anh, thì trái tim anh đã trao trọn cho cô rồi. Phong qui xuống nhìn mẹ

- Nếu là như vậy, mẹ càng không nên bắt cóc cô ấy. Nhi vô tội, đừng bắt cô ấy chịu trách nhiệm về tội lỗi người khác gây ra, mẹ à! Mẹ cho con biết, Nhi đang ở đâu? Ngoài việc là con của người đàn bà kia, Nhi không có tội. Cô ấy bắt chấp nguy hiểm cứu con trên đảo hoang, nhường suất ghế cuối cùng cho con vào đất liền. Mẹ! Coi như con xin mẹ, cho con cơ hội trả ơn cho ân nhân của mình.

Bà An thờ dài, nhìn Phong, rồi xoay nhìn ra bên ngoài, qua cửa sổ sát đất, mây đen kéo tới, báo hiệu trận mưa rất to.

Trong căn nhà hoang lạnh lẽo, Nhi tỉnh lại, tay bị trói quặt ra sau, mặt mày sưng tấy, biến dạng. Bụng cô lâm râm đau, phần hạ thân chảy ra chất lỏng màu đỏ. Cô không quan tâm, Nhi lo lắng cho mẹ, sợ về nộp viện phí không kịp, thì mẹ sẽ ra sao. Cô quan sát xung quanh, bên ngoài chỉ có 2 tên canh cửa. Nhi vỗ đau bụng, rên i ôi

- Anh ơi, anh gì ơi! Em đau bụng quá.

Một tên đi vô, nhìn Nhi thêm thường, nhưng khi hắn nhìn tới đáy quần của cô, thì buông câu chửi thề:

- Mẹ nó, mặt mũi như quỷ, đã vậy còn bị xui.

- Anh ơi! Em đau bụng quá, anh cho em đi giải quyết, không nó chảy tùm lum ra đây thì dơ lắm.

Hắn nhìn Nhi, rồi xách nách cô quăng vô nhà tắm. Trong này, dù Nhi còn ê ẩm và đau bụng, nhưng cô phải trốn nhanh, gấp mẹ. Nhi cởi áo lót, rút ra hai gọng áo bằng sắt, cô uốn cong đeo vô tay như chiếc vòng, nhưng chừa hai đầu thẳng đứng chìa ra ngoài. Gọng còn lại, Nhi bẻ đôi, quấn vô hai ngón tay làm nhẫn, tiếp tục chìa hai đầu ra ngoài. Nhi quần rất chặt, để vòng và nhẫn cố định. Xong xuôi, Nhi mặc lại áo, dội nước đi ra ngoài. Tên vừa rồi lại xách Nhi quăng vô phòng. Trong lúc đi, cô quan sát chỉ có hai tên này canh. Vừa tới cửa phòng, Nhi chấp hai tay, hất ngược vô mặt tên canh gác, cô đâm liên tục vô mặt, mũi hắn nát bét, máu phun đầy mặt. Tên dưới nhà chạy lên, Nhi đập cho một đập, lăn quay xuống cầu thang. Trên này, tên mặt nát ngồi dậy, hắn ôm Nhi, siết lại, tên dưới nhà lao lên, đâm cô mấy phát, Nhi bị kẹp chặt, cô dùng đầu cụng ngược vào tên mũi nát, xoay lại đá nó thêm mấy đá, một tay chặt vào cổ hắn, chiếc gong đâm vào cổ hắn, máu lại phụt ra, bắn hết lên tường. Hắn ôm cô, nhìn Nhi trần trần rồi đỏ gục xuống. Tên kia hơi sợ, hắn bẻ tay, lắc đầu qua lại, nhào tới tấn công Nhi. Cô dùng chiêu đỡ đòn của Karate chống trả. Nhi là con gái, bị thâm đòn nên khá đuối sức, nhưng vì mẹ, cô phải sống rồi khỏi đây, biết tay đánh yếu, nên Nhi dồn sức vô chân, tận dụng chiều đá cao, đá vào mông tang. Cuối cùng sử dụng chiêu kẹp cổ vật xuống của Vovinam, hắn nghẹt thở, thò tay móc dao bấm đâm vào vai Nhi, vật ngược lại, đè cô nằm dưới, đâm dao xuống. Nhi chụp con dao, mũi dao cách mặt cô chỉ có mấy ly. Nhi xoay cổ tay, gong kim loại đâm vào tay hắn, đầu cô né qua một bên, mũi dao sượt xuống nền gạch. Nhi liền ngồi bật dậy, hai người gườm gườm nhìn nhau.

Dưới lầu, Thụy Như dắt thêm vài tên bấm trọn xông vô. À thấy tình hình của Thanh Phong, biết chắc không sớm thì muộn, anh cũng sẽ tìm tới đây, nên nhân lúc Phong đang nói chuyện với bà An, à mượn thêm vài tên giang hồ, tới áp tải Nhi lên biên giới. Hai tên giang hồ chạy lên lầu, nhào vô tấn công một lượt, cô cố gắng chống trả, rồi cũng đuối sức và ngất đi. Chúng kiếng cô quăng lên xe tải, chở đi Tịnh Biên.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Có anh ở đây rồi

Xe tải chở Nhi rời đi không lâu thì Thanh Phong tới. Anh bước vô ngôi nhà trống không, chỉ có một tên ngất nằm ngay cửa phòng lầu hai, máu me vương vãi, mà Tinh Nhi bật tắt. Phong tức giận, trán nổi gân xanh, tay nắm thành quyền, anh nhắm mắt dẫn con thịnh nộ, móc điện thoại ra gọi cho một người.

- Alo! Gia Khiêm! Tôi cần mượn thế lực của Huyền Long để cứu một người. Đòi lại dự án ở quận hai, tôi giảm giá thi công 10%.

- Ngay cả tập đoàn An Phong không cứu được, thì sao Huyền Long tìm ra. Cậu nên biết Huyền Long mạnh nhất ở Mỹ, còn ở đây cũng chỉ là một phần của hắc đạo.

- Tôi biết anh sẽ có cách, 10%, giá trị đó không thiệt cho Trần Gia đầu.

- Tôi có thể biết đó là ai không? Nếu là nhân vật quan trọng, tôi sẽ suy nghĩ.

- Đó là cô gái rất quan trọng với tôi.

- À!!!!....., được.... Deal!

- Tôi sẽ gửi ảnh, thời gian địa điểm gần nhất của cô ấy. Anh tìm càng sớm càng tốt. Cô ấy bị bọn buôn người bắt đi. Tôi chưa biết có phải bọn buôn nội tạng hay không?

- Ok! Tôi sẽ tận lực.

Phong cúp máy, gửi ảnh, địa chỉ nơi Nhi vừa mất tích cho Khiêm. Ánh mắt Phong âm trầm, phảng phất buồn. "Anh biết làm sao đây khi tìm anh chứa trọn hình bóng em rồi, em gái, còn người hại em lại là mẹ anh"

Phong điện thoại cho Quan:

- Cậu lập tức điều động nhân lực tất cả chi nhánh của An Phong, cho nhân viên hôm nay nghỉ việc, tẩu ra hang cùng ngõ hẻm, truy tìm cô diễn viên Tinh Nhi. Nếu tìm được, phải đảm bảo đưa cô ấy về an toàn. Và không được cho mẹ tôi biết. Cậu nên biết cậu đang làm việc cho ai, chỉ nên trung thành với người đó.

- Vâng! Tôi hiểu thưa cậu Phong! Tôi lập tức ban bố tin khẩn ngay.

Phong cúp điện thoại thờ dài, anh bước từng bước nặng nề ra khỏi ngôi nhà, ánh mắt hép lại, sắc lạnh như chim ưng. Phong lái xe tới thẳng nhà của Thụy Như.

Sau khi nhận hình ảnh từ Thanh Phong, Khiêm hoảng người nhận ra đó là Tinh Nhi, anh lập tức truy định vị, điện thoại của cô ở ngôi nhà bên quận hai, nơi Phong gửi vị trí cuối cùng. Khiêm tức giận, vung tay, đập điện thoại xuống bàn. Vậy là bọn này quảng điện thoại của Nhi. Nếu là bọn tép riều, chúng sẽ tức điện thoại đắt tiền, mà giữ lại, chỉ tắt nguồn, vậy sẽ dễ truy hơn. Đàng này chúng bỏ lại, khẳng định đây là bọn chuyên nghiệp. Khiêm gọi cho Minh, huy động toàn bộ Huyền Long tìm kiếm Tinh Nhi.

- Anh hai, tìm người thì dễ, cứu người mới khó. E là huy động cả Huyền Long lẫn Trần Gia cũng khó cứu kịp.

- Em có cách gì không?

- Ngày trước, em nghe nói Thiên Vũ từng cứu vợ cậu ta từ bọn buôn người, có lẽ cậu ấy biết sào huyệt của chúng.

- Anh sẽ gọi hỏi thử.

- Anh hai, em nghĩ nên nhờ bác Lê Sơn, tập đoàn Protec có chi nhánh trải dài khắp nước, truy tìm sẽ nhanh hơn Huyền Long. Em sẽ gọi cho bác ấy.

- Để anh gọi cho, ngày trước em đối với Elly....để anh nói tốt hơn.

- Vậy cũng được. Anh có số xe chở Nhi không, em dùng hệ thống truy tìm qua vệ tinh tìm.

- Phong tới nơi thì Nhi đã bị đưa đi, nên cậu ấy cũng không biết xe gì, và đi đâu. Giờ em cấp lệnh khẩn cấp 1 cho Huyền Long, anh sẽ điện thoại cho Bác Sơn và Thiên Vũ.

- Ok anh.

Khiêm điện thoại cho ông Lê Sơn, do có thâm giao lâu năm, nên ông vui vẻ giúp đỡ. Ông cười thật hào sảng

- Hai năm trước, Minh nhờ bác tìm cô gái biệt danh Bướm Đêm, sau này làm vợ nó. Giờ tới cháu tìm cô Tinh Nhi, có khi nào bác lại sắp ăn đám cưới không? Hahaha

- Chỉ có bác hiểu anh em cháu.

- Oh, thật à. Vậy yên tâm! Bác sẽ dốc toàn lực tìm cháu dâu về cho cháu.

- Cháu cảm ơn bác.

Khiêm tiếp tục gọi cho Thiên Vũ

- Cậu lại muốn mua thuốc à?

- Không! Tôi muốn nhờ anh tìm người.

- Hahaha! Huyền Long không tìm được sao lại kêu tôi?

- Chuyện một mình anh xông vào hang ổ bọn buôn người cứu vợ đã thành giai thoại rồi.

- Thì ra là vậy. Cậu muốn biết gì?

- Sào huyệt bọn chúng. Làm sao anh tìm ra ổ bọn chúng để cứu người?

- Tôi nhờ thiết bị định vị vệ tinh, truy tung tích chiếc xe giam người, và tìm tới nơi. Thiết bị đó mua từ Huyền Long.

- Tôi không biết chiếc xe nào chở cô bé. Vậy cậu biết sào huyệt của chúng?

- Tôi phá lâu rồi, nhưng tôi sẽ tìm ra được, vì bọn chúng còn nợ tôi. Nghe cách anh khẩn trương, tôi biết cô gái đó nhất định rất quan trọng. Yên tâm, 2 phút sau tôi sẽ cho cậu câu trả lời.

Đúng hai phút sau, Thiên Vũ đã gửi cho Khiêm địa chỉ bọn buôn người ở cửa khẩu Tịnh Biên. Vũ còn nhiệt tình đến nỗi hạ lệnh xuống toàn tập đoàn AK, phụ tìm tung tích Tinh Nhi. Do Thiên An nghe được anh nói điện thoại với Khiêm, thấu hiểu cho hoàn cảnh giống mình và chồng năm xưa, nên muốn Thiên Vũ giúp, và tất nhiên Vũ Khang nhà ta không thể nào từ chối vợ yêu được.

Trong vòng 30 phút, cả hai giới chính đạo và hắc đạo, tất cả nhân viên đều bỏ việc để truy tìm một cô gái. Họ bàn tán xôn xao, vì An Phong và Trần Gia kiếm có thể cho là anh hùng khó qua ải Mỹ Nhân. Nhưng còn Protect chỉ có cô con gái duy nhất, ông chủ AK đã có vợ, thì lý do gì cũng tìm kiếm cô diễn viên vô danh Tinh Nhi. Cộng đồng mạng lại được dịp tung tin câu like, nữ diễn viên chính phim Em gái à! Anh yêu em bị bắt cóc, rồi mất tích không lý do...đủ tin giật gân.

Phong tới tìm Như, à vẫn đang hí hửng bơi lội trong nhà, thấy anh tới, lại ông ẹo nằm xoài ra ghế, nhờ Phong sức kềm chống nắng. Mặt Phong lạnh băng, nện từng tiếng "cộp....cộp" khô khốc trên nền xi măng, ngồi xuống sau lưng à, bóp kem chống nắng ra tay xoa xoa lên lưng Như. Cô ta nhếch môi khoái chí "không có con ranh kia, anh chỉ thuộc về riêng em". Đột nhiên, Phong rút nút thắt của áo Bikini, cô nàng giả bộ thẹn thùng ôm ngực, cho áo khỏi tụt xuống, nũng nịu

- Anh kì quá! Muốn gì thì lên phòng, ở đây lỡ ai thấy thì sao.

Phong âm trầm nhìn à, môi nhếch lên khinh bỉ, một tay anh nâng mặt Như lên, tay kia của anh gỡ hai tay đang che ngực à xuống. Anh nhìn cặp ngực trắng nõn, đồ sộ với hai núm hồng hồng bé xíu, rồi lại nhìn lên gương mặt Như, sắp tới gần. Như tưởng anh hôn mình, nhưng không, anh chỉ thì thầm "anh không chơi đồ giả"

Như thẹn quá hóa giận, cong môi nói "anh sờ xem giả hay thật?". Cô ta vừa nói, vừa cầm tay anh chạm vào ngực mình. Phong để yên cho Như làm, còn vui vẻ hợp tác. Anh xoa nắn, vận vẹo, bóp rất nhiệt tình, khiến mặt Như biến sắc vì đau. Cô à rên khe khẽ, nhìn Phong để mê thêm thường

- Ah, á...h, anh nhẹ thôi, đau em...á

Phong để Như xuống ghế, tay vẫn xoa nắn hai quả đồi, mặt anh danh lại, đôi con ngươi đen lạnh lùng, giọng nói trầm thấp:

- Em đưa Tinh Nhi đi đâu?

Vừa hỏi xong, tay anh cũng bóp mạnh "quả bưởi", làm cô ta đau, nhưng đau trong khoái lạc. À lại rên "á..h", hai tay Như choàng qua cổ Phong, nở nụ cười mê hoặc, à rướn cổ, thối hơi vào lỗ tai anh

- Chỉ cần chúng ta "sướng", anh muốn sao, em cũng chiều, muốn biết gì, em cũng chỉ.

- Thật???

Khiêm tức tốc lái xe đến Tinh Biên, nơi địa chỉ của Thiên Vũ. Trong căn biệt thự giáp ranh biên giới, Nhi bị quăng chung với nhóm các cô gái trong căn phòng rộng dưới hầm. Muốn vô tới đây, phải qua nhiều cơ quan và nhiều lớp cửa. Nên dù có chó nghiệp vụ cũng không thể đánh hơi. Căn phòng khá to, có tủ đựng toàn quần áo thiếu vải, có luôn nhà vệ sinh, dùng nhốt gái đi khách. Riêng Nhi sẽ được bán qua biên giới. Nhi tình lại với cơ thể bầm dập và đuối sức. Cả ngày cô chỉ ăn đòn, nước cũng không được uống, phần bụng vẫn đau lâm râm, máu chảy ra ướt đầm quần jean của cô một mảng. Những cô gái khác thấy vậy, liền chạy tới đỡ Nhi, cho cô uống nước. Có người lấy băng vệ sinh cho Nhi lót, họ nghĩ chắc Nhi đến tháng, bọn chúng không "chơi", không bán được nên đánh đập cô.

Nhóm Protect theo địa chỉ Khiêm đưa, lập tức bao vây ngôi biệt thự, quan sát tình hình, chờ chỉ thị. Tầm sáu giờ chiều, AK và Huyền Long cũng xuống tới nơi, ba nhóm bao vây ngôi nhà. Huyền Long cài thiết bị cho người của AK đột nhập vô trong, Protect lo vòng ngoài. Huyền Long dẫn đường, lo phần chỉ viện. Lực ngồi trên chiếc xe Limousine, điều khiển hack hệ thống camera, tắt hệ thống đèn trong nhà. Dạ Long cùng vài người đồ đen đeo kính hồng ngoại đột nhập vô trong. Lực quan sát sơ đồ ngôi nhà trên laptop, chỉ đường đi cho Dạ Long. Nhóm AK túa ra tìm khắp các phòng, hạ từng tên canh gác mà không thấy Tinh Nhi. Khiêm và Lực nhìn nhau, lòng anh nóng như lửa đốt, mà trán Lực cũng đang rịn mồ hôi. Lực đi di chuột, xem xét mọi nơi, không có phòng nào nhốt người, không lẽ Nhi không bị đưa tới đây? Khiêm âm trầm, nhìn mảnh ghép giường dính máu, đã được ép plastic cẩn thận, rồi cất vô túi áo ngay tìm

- Lực! Tìm thử ngôi nhà này có tầng hầm hay không? Người Việt nổi tiếng về đào hầm làm địa đạo.

Lực sáng mắt, lập tức truy xuất camera, quả nhiên còn một camera ở một nơi anh không thấy trong căn nhà, có lẽ là tầng hầm. Lực gọi cho Dạ Long, xem xét các bức tường, tìm lối dẫn xuống hầm. Lực mở sóng siêu âm, thăm dò lòng đất, tìm nơi rỗng. Căn phòng nằm giữa nhà, ngay phòng khách. Dạ Long biết vị trí, không tìm được lối vào, anh bức bối, nói vào tai nghe Bluetooth.

- Các anh Protect dọn cỏ bên ngoài nhé, tôi đốt cỏ đây, tìm mất thời gian quá, cô Nhi gì đó sợ chờ không nổi.

Lực nhìn Khiêm, anh lập tức gật đầu. Lực ra hiệu cho Protect diệt hết lính canh, và lùi ra xa ngôi nhà. Lực nói qua Camera

- Alo! alo! Chúng tôi tới giải cứu các cô đây. Xin hỏi có Tinh Nhi ở đó không?

Mấy cô gái mừng rỡ, cùng nắm tay nhau, họ nhìn lên camera gật đầu. Lực điều chỉnh, mở đèn căn hầm, mấy cô gái hiểu ý, tránh ra cho camera quan sát thấy Nhi. Cô đang nằm dựa vào một cô gái, tay chân, mặt mũi bầm tím, vết thương ở vai được băng bó bằng băng vệ sinh, dán băng keo đục. Khiêm nhìn Nhi trong màn ảnh, anh liền đứng bật dậy, nhanh chóng đi vô trong biệt thự. Lực tiếp tục nói qua Camera

- Các cô có biết cửa vô ở đâu không?

Mọi người lắc đầu, họ nói mỗi khi tiếp khách sẽ bị bật mắt dẫn lên trên, nên họ không biết cửa ở trên đó. Trong biệt thự, Dạ Long đặt khối thuốc nổ xuống nền nhà, lui ra khoảng cách an toàn và bấm nổ. Tiếng "brum...um" rung chuyển, gạch đá văng tứ tung. Nhóm cô gái bị nhốt cũng cúi gập người ôm đầu. Một lỗ hổng to vừa lọt một người được tạo ra trên trần nhà, ánh sáng dưới sàn lọt lên phòng khách, Dạ Long nhếch mép hài lòng.

- Không tìm ra cửa thì tạo ra thôi, dễ mà.

Khiêm bước vô, nhìn Dạ Long cảm ơn, Dạ Long nhìn anh, nháy mắt trêu chọc, vỗ vỗ vai Khiêm

- Dọn đồng này đi, tôi về ngủ đây.

Dạ Long phui phui đất cát trên người, đi ra ngoài. Khiêm nhanh chóng nhảy xuống miệng hố, anh đi tới chỗ các cô gái đang tập trung, họ biết ý tách ra, nhường chỗ cho anh tới chỗ của Nhi. Nhìn cô nằm thoi thóp tro tro, quần áo rách nát, thân thể bầm dập, trong mắt anh hằn lên tia căm phẫn, như nỗi đau của đàn ông mà thể thốt thành lời. Anh cởi áo vest, choàng lên người Nhi, siết cô trong lòng, như sợ mất đi bảo vật.

- Ngôi sao nhỏ! Có anh ở đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Giải cứu

Khiêm ôm Ngôi Sao Nhỏ, trong lòng dâng lên nỗi cảm phần tốt độ. Anh nói qua tai nghe Bluetooth

- Lực! Cậu san bằng nơi này cho tôi, tôi không muốn Nhi nhìn thấy ngôi nhà kinh khủng này. Còn nữa, điều tra cho ra ai đứng sau vụ này, chỉ là cô gái chân yếu tay mềm mà nở nạo ra tay tàn độc, chắc chắn là con quỉ. Mà quỉ phải gặp người như Gia Khiêm tôi.

Khiêm gần từng tiếng, có dần con thịnh nộ. Anh xem xét xung quanh, quả thật căn phòng này không có cửa, hoặc nó đã được che giấu. Nhìn Nhi suy yếu, làm sao đủ sức leo lên lỗ bé tí chỉ vừa một người kia. Mà đặt chất nổ, lại lo Nhi không chịu nổi chấn động. Khiêm đặt cô nằm xuống, đi lại lỗ hồng, gỡ từng viên gạch cho lỗ rộng ra, bên trên nhóm Huyền Long cũng ập vô, tính dùng kíp nổ nhưng Khiêm trừng mắt.

- Cô ấy đang rất yếu, sẽ không chịu được chấn động.

Nhóm là việc chủ yếu là máy móc nhỏ gọn, đầu ai mang theo cuộc xéng, thế là phải hi hục gỡ gạch đá bằng tay. Thoáng chốc, lỗ hồng đã to hơn, Khiêm cõng Nhi lên lưng, dùng áo cột chặt rồi nắm dây đu lên. Từ đầu đến cuối, Khiêm không để ai đụng tới Nhi, dù chỉ là diu cô cũng không được. Lên tới nơi, Khiêm đặt cô vào chiếc Lamborghini, chạy vô bệnh viện. Sau khi bác sĩ thăm khám, Nhi bị chấn thương phần mềm, rách màng trinh, âm đ*o giãn nên bị xuất huyết, không phải do hành kinh. Đã chích Otyxin co tử cung cầm máu. Còn vết thương đã sát trùng, có thể điều trị ngoại trú. Bác sĩ nhìn Nhi, ái ngại lo cô bị cường bức, nên ra thông báo cho Khiêm tình hình, đề nghị anh báo công an. Khiêm lạnh lùng cảm ơn bác sĩ, nói không cần, làm thủ tục xuất viện, chờ cô về thành phố ngay trong đêm. Anh để cô ngồi tựa vào mình, một tay ôm cô, một tay cầm vô lăng, chân đạp ga chạy về thành phố bằng tốc độ ánh sáng.

Khiêm ẵm Nhi lên căn hộ Sunrise City. Nhi vẫn đang hôn mê, do tác dụng thuốc an thần. Nhìn cô nhỏ nằm trên chiếc giường rộng lớn, trên người rất nhiều vết thương lớn nhỏ, anh thật không dám tưởng tượng, nếu anh tới trễ vài phút, thì cô ấy sẽ ra sao. Vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Nhi, nhẹ nhàng sờ vào gò má sưng tím, môi anh mím chặt, đôi con ngươi lạnh đi vài phần. Nhi sốt mê sảng, miệng liên tục gọi mẹ, tay chân quơ quào, đấm đá loạn xạ. Khiêm chụp hai bàn tay cô, áp vào ngực mình, rồi đặt lên đó nụ hôn, anh khom sát người thì thầm với Nhi

- Ngủ đi em, có anh ở đây, em đã an toàn.

Mùi lavender quen thuộc xen lẫn mùi bạc hà the mát, gương mặt Nhi giãn ra, tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Khiêm thức chăm cô, thỉnh thoảng, còn xem thay băng cho cô nữa. Bác sĩ dẫn kiểm tra lượng máu chảy, sợ cô bị băng huyết. Khiêm làm rất tự nhiên, cứ như Nhi là vợ của anh vậy. Điện thoại của Khiêm có tin nhắn "kẻ chủ mưu chính là phu nhân của Trịnh Khâm, chủ tịch tập đoàn An Phong".

Khiêm nhìn tin nhắn, mặt không biểu cảm, tiếp tục chăm sóc Nhi.

- Dám đụng đến cô gái của anh, anh sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

Tin nhắn thứ 2 gửi tới: kẻ chủ mưu đưa Nhi về Tịnh Biên là cô diễn viên hotgirl Thụy Như.

Vậy là có 2 kẻ đầu xỏ. "Coi ra anh phải lẩn sân showbiz rồi, Ngôi Sao Nhỏ của anh."

Trong ngôi nhà xa hoa thuộc khu ngoại ô, Thụy Như trần như nhộng đang nằm trên giường thờ dốc, người à đầy mồ hôi nhớp nháp. Phong đứng bên cửa sổ, quần áo chỉnh tề, nhà từng lần khói thuốc suy tư.

- Anh Phong! Cho em...em khó chịu quá. Phong....á...h....uhm....á...h

Như vừa nói, một tay thụt ra thụt vô trong cô bé. Tay kia xoa nắn bộ ngực đồ sộ của mình. Tự mình uhm...ah rên rì. Không được thỏa mãn, cô tay đi lại ôm sau lưng Thanh Phong, hôn hít, sờ soạng. Lăn mồ hôi lưng thì bị anh vịn lại. Phong nắm tay á, xoay người trừng mắt "em chịu nói chưa?"

- Em không biết nó ở đâu, rõ ràng là mẹ anh bắt nó, sao anh hỏi em...uhm....ah...Phong, em thèm anh, em khao khát anh....đừng kiểm chế mình...tới với em đi anh.

Phong lừ mắt, liếc xéo cô rồi ra ghé ngồi nhìn Như đang quần quai uốn éo.

- Anh hết kiên nhẫn rồi, anh đi về. Dù em không nói, anh cũng có cách đưa cô ấy về. Sự ngoan cố của em đã trừ hết chút lòng trắc ẩn trong anh. Thụy Như! Để anh nhắc em nhớ, đàn bà dù ác cỡ nào, cũng không bao giờ âm hiểm bằng đàn ông.

- Phong! Em yêu anh, em khao khát anh, thật sự em không biết cô ấy ở đâu. Chỉ vì em muốn anh, nên nói bừa thôi. Phong! Ở lại với em, em sẽ làm anh hài lòng.

Phong không thèm quay đầu, chỉ nhếch môi, rồi đi thẳng. Còn lại một mình trong phòng, Thụy Như khó chịu như phát điên. Bình thường, ả cũng không có nhu cầu mạnh như vậy. Cô ta nặc lại bộ đồ khiêu gợi, đi xuống dưới nhà. Đi ngang qua hồ bơi, trên bàn vẫn còn ly nước cam đã cạn, Như nghỉ ngơi, nhưng nước cam là tự tay cô pha, nếu Thanh Phong bỏ thuốc, chắc chắn cô đã thấy. Chắc không phải, đột nhiên cô ta khom người, chụm chân lại "uh mm...ah..." mặt đỏ bừng. Như vút túi xách, đi tới ghế dài bên hồ bơi, vội vã tụt quần, ngồi banh chân, thò tay vô cô bé thọt...thọt, mặt đỏ mê, ngứa cổ cảm thụ. Chưa si nhẽ, tay cỡi hàng nút áo sơ mi, thò tay mon trớn hai quả đồi, kéo hân quả áo ngực xuống để xoa nắn trực tiếp, cứ bóp, xoa, thụt, không thèm cỡi hân áo. Mặt ả phê phê, đưa lưỡi liếm quanh miệng thêm khát. Trên bức tường, có chiếc flycam đã âm thầm quay lại toàn bộ cảnh thủ dâm của diễn viên nổi tiếng Thụy Như. Sau khi bắn ra dòng d*m thủy, cô ta rút khăn giấy lau, sửa soạn quần áo, đi vô bar tìm trai. Thủ dâm chỉ hạ lửa, chứ chưa dập được hòa.

Về nhà, Phong điện thoại cho Khiêm:

- Alo! Anh tìm người sao rồi.

- Đã tìm được thì thể....

- Sao? thì thể

- Lúc tôi tìm thấy, cô gái đó không khác nào xác chết, toàn thân bầm tím, hạ thân đầy máu. Không hiểu ai có thâm thù đại hận gì mà ra tay tàn độc với cô gái nhỏ như vậy.

- Cứu được là được. Anh tạm thời cho người bảo vệ cô ấy 24/24. Tôi giải quyết việc riêng xong sẽ tới mang cô ấy đi.

- Cậu mang nỗi sao?

- Anh vừa nói gì?

- Không! Giải quyết cho xong việc riêng đi. Tôi mà ra tay thì hậu quả nặng nề lắm.

Phong cúp máy, thờ dài. Anh nghĩ Khiêm đòi 10% như anh đã hứa. Có thể 10% là khá lớn, nhưng nặng nề thì không. Với anh bây giờ, chỉ có Tình Nhi là nặng nhất.

Mặt khác, nhóm Protect về báo cáo lại cho ông Lê Sơn, đã giải cứu người thành công. Ông Sơn cũng muốn xem mặt cháu dâu, nhưng khi nhìn thấy Nhi, ông đã thất thần, ngồi phịch xuống ghế vì lên cơn đau tim. Sau khi bình tâm, ông cho người âm thầm điều tra gia thế của Tình Nhi. Ông cầm khung ảnh gia đình, mở ra bên trong là bức ảnh xưa đã hoen màu, trên đó cũng là một gia đình hạnh phúc, có ba mẹ và hai người con một trai, một gái. Ông vuốt ve hình đứa bé gái, trong đôi mắt là tia ân hận đau lòng. Ông để tấm ảnh xuống, xoay người đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, quyết định gọi điện thoại cho một nhân vật quan trọng ở bên Mỹ.

Ngoài lề: bạn nào đã xem Chồng! Anh là ai, sẽ phần nào hiểu tính cách của Gia Khiêm. Một người đàn ông ấm áp, thân thiện, nhưng cũng lạnh lùng và tàn ác. Phần 1, anh xài hương thơm bạc hà, the mát, cá tính "cool", lạnh như con người anh. Nhưng ở phần này, anh dùng tinh dầu Lavender, để trấn áp con người của mình, tránh gây tổn thương cho người khác, như anh đã làm với Phương Nghi. Nếu bạn tỉnh ý, trong tập này, Khiêm bắt đầu bộc lộ bản chất rồi.

Thanh Phong xài nước hoa cổ, loại tinh chế đặc biệt cho giới thượng lưu. Họ thích mùi như thế nào, nhãn hàng nước hoa sẽ chế tạo ra loại riêng theo ý thích và tính cách của khách hàng. Nhi thích mùi hương của Phong, vì nó giống với mùi hương của người đàn ông từng xuất hiện trong tuổi thơ của Nhi, người mang lại ấm áp cho cô và mẹ cô.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Có lẽ em yêu anh

Được ngủ thoải mái sau giấc ngủ dài, Nhi thức dậy với cơ thể ê ẩm, đang nằm trong vòng tay rộng lớn, ấm áp của ai đó. Ngước lên liền nhìn thấy gương mặt điển trai, cương nghị "người gi mà nhìn góc độ nào cũng đẹp, ủa, sao mình ở đây, lại còn nằm trong lòng anh". Nhi ngồi bật dậy, cánh tay liền bị người kia kéo giật lại, cô mất đà lại ngã vô ngực người ấy. Khiêm mặc áo choàng ngủ, do sức kéo hơi mạnh, hai tay Nhi chống vào ngực anh, áo bị rộng, lộ ra gong ngực vuông vắn chắc, hai núm nhỏ xiu hồng hồng như hai hạt đậu đỏ, nổi bật trên làn da trắng của anh. Vừa được nhìn, vừa được sờ, bất giác Nhi đỏ mặt, cúi đầu im thin thít. Khiêm tự nhiên ôm lấy cô, gác cằm lên đầu Nhi, cất tiếng dịu dàng:

- Em còn đau không, muốn ăn gì anh kêu người mang lên.

Nghe cứ giống như vợ chồng sau đêm tân hôn ấy nhỉ. Không chỉ đỏ mặt, mà tim cô cũng thỉnh thoảng loạn nhịp. Không nghe Nhi trả lời, Khiêm hơi đẩy Nhi ra, cúi nhìn cô, thấy mặt cô đỏ bừng, lại lo cô sốt, liền đưa tay lên sờ thử, nhân tiện vuốt ve làn da nhẵn mịn, mềm mại của cô. Mùi hương bạc hà từ hơi thở của người đàn ông phảng phất, làm Nhi tỉnh cả người. Cô đẩy anh ra, xoay người bước xuống giường:

- Anh Khiêm! Sao em ở đây, và sao anh với em lại....

- Ngủ chung?

Nhi không trả lời, chỉ lặng lẽ gạt đầu, Khiêm phì cười trước thái độ mắc cỡ của cô. Anh đằng hắng, giọng nghiêm nghị.

- Em hay lắm, Ngôi sao nhỏ. Công trình anh giữ gìn hơn 30 năm, trong một đêm bị em phá sạch, giờ em tính sao hả.

- Sao.???...em...với anh...????!!

- Em ăn anh sạch sẽ, giờ không chịu trách nhiệm à. Con ong đã tò đường đi lối về, nên ché anh phải không?

Nhi cau mày, nhăn mặt, gãi gãi đầu cố nhớ chuyện đã xảy ra. Ngoài chuyện cô đầu với hai tên canh cửa, sau đó bị lôi quăng lên xe tải thì cô đã không biết gì nữa. Mở mắt còn không có sức, sao lại có sức cho chuyện kia....mà nhìn Khiêm nghiêm túc vậy, chắc không đùa đâu nhỉ. Khiêm bước xuống giường, thắt lại đai lưng, đi tới xoa xoa đầu Nhi, khom người nói với cô.

- Em muốn ăn gì?

- Gì cũng được - Nhi lí nhí.

- Ăn anh nữa nhé!

- Á.....h????!!!!

- Làm vệ sinh xong là có ăn, ngoan!

Khiêm nháy mắt với Nhi, rồi đi lại tủ, mở lấy ra bộ đồ mặc ở nhà, quần kaki, áo thun, mang đi ra ngoài. Nhi nhìn theo ngơ ngẩn, hay là mình đang mơ nhỉ. Cô tự tát mặt mình, "ôi, đau quá. Mọi chuyện là thật, sao kì vậy chời."

Nhi đi vô toilet làm vệ sinh, đi ra đã thấy bộ đồ sạch sẽ đặt trên giường. Cầm lên coi đúng size của cô, lại có thêm đồ lót. Nhìn lại đồ trên người, là bộ pijama phi lụa màu tím, không lẽ anh ấy thay đồ cho mình. Nhi rút cổ, lẻ lười rồi lại đi vô toilet thay đồ. Nhi mở cửa ra phòng khách, mùi cháo hào thơm nức mũi. Hôm nay, Nhi mặc đầm trắng hai dây, khoác áo len cùng màu, nhìn cô càng xinh đẹp, tinh khiết. Khiêm ngồi trên sofa, thấy cô ra thì vỗ vỗ tay chỗ bên cạnh. Nhi hiểu, nhưng không ngồi, mà ngồi ở ghế đối diện. Khiêm nhếch môi cười, đẩy tô cháo về phía Nhi:

- Em ăn đi, cháo hào ăn nóng mới ngon, đặc biệt hào rất mau lại sức.

Nhi yên lặng, cúi xuống múc cháo ăn. Tóc cô dài, Nhi cứ vừa ăn, vừa giữ tóc khỏi rơi trúng cháo. Phía sau, có người nhẹ nhàng cầm sợi dây ruy băng màu hồng, túm tóc Nhi cột lại gọn gàng. Cô thoáng bối rối, người kia còn đặt xuống bàn ly sữa tươi, rồi lại ngồi xuống ghế sofa, nhà nhà đọc tin tức trên điện thoại.

Nhi ăn vội vàng cho xong, lật đặt mạng tô đi rửa.

- Em uống sữa đi, rồi rửa ly luôn một lần.

Không hiểu sao mà Nhi cứ rầm rập nghe theo, lúc nào đứng trước người đàn ông này, cô cũng như con nai tơ ngơ ngác. Nhi ra cầm ly sữa tu ừng ực, quay lại thì ai kia đang rửa tô cháo, anh nhìn cô, đưa tay ý kêu cô đưa ly sữa. Cô ngại ngùng, cầm ly xoay xoay:

- Sẵn tay anh rửa luôn. Anh mời tay lăm rồi đó.

Nhìn lại thì tay anh vẫn đang đưa lên không trung, Nhi nhe răng, nhanh chóng đưa cho Khiêm cái ly. Nhi nhìn chàng ấy đang rửa ly chén, khí chất ưu nhã như nam thần trong phim "Không lẽ phục vụ quán bar kiêm luôn rửa ly sao ta?" Cô cứ nhìn đến ngây ngẩn. Khiêm rửa xong, lau tay, tựa vào quầy bếp phía sau, hai tay đút túi quần, nghiêng đầu nhìn Nhi, nhếch môi cười

- Ngồi sao nhô! Em có gì muốn hỏi anh?

- Anh Khiêm! Tại sao em lại ở nhà anh?

- Anh đưa em tới.

- Nhưng mà làm sao anh gặp em, rõ ràng là em bị nhóm người bắt cóc, chúng quăng em lên xe tải, chở đi đâu em cũng không biết.

Mất Khiêm tới đi, anh chậm chậm tiến ra phòng khách, nắm bàn tay Nhi, cúi nhìn cô, vén mấy sợi tóc lòa xòa. Đột nhiên, Khiêm ôm Nhi vào lòng, siết chặt như sợ cô sẽ bay đi mất. Giọng nói âm trầm

- Tinh Nhi! Cho anh biết, em nghĩ gì về anh?

- Anh là bạn em. Một người đàn ông buồn chán dù mọi nghề để kiếm sống, nên em thấy ở anh sự đồng cảm.

- Vậy nếu anh nói...anh không phải thợ hồ, em còn đồng cảm với anh không?

- Anh không nói thì em cũng biết rồi.

- Em biết? Biết gì?

- Thì có thể anh làm kế toán, hoặc kỹ sư xây dựng, hoặc việc gì đó ngồi văn phòng nên mới trắng như thế, và ở căn hộ cao cấp này. Vô công anh giỏi vậy, không chừng buổi tối anh kiêm nghề võ sư nữa á.

- Theo anh tới một nơi.

Không chờ Nhi trả lời, anh nắm tay cô đi ra cửa, xuống tầng trệt, bắt grapcar đi qua quận hai. Anh dắt Nhi lên quán cà phê sân thượng, nơi có xích đu hình trứng giữa khóm hoa Lavender. Cô thích thú, ngồi ngay lên xích đu đung đưa, cười tít mắt.

Khiêm đứng bên cạnh, xoay lưng góc 90 độ, chống chân ngược vào cây treo xích đu, hai tay nhét túi, từ tốn kể cho Nhi nghe:

- Anh đang chạy trên đường ở quận hai, vô tình thấy em bị nhóm người trói tay bỏ lên xe. Anh đuổi theo bọn chúng về tới Tịnh Biên. Anh đoán có lẽ chúng tính bán em qua biên giới. Anh thừa công an, đặc nhiệm cứ vài chiến sĩ giả làm người có máu mặt trong giang hồ, và vô hồi mua lại em. Qua trao đổi nhằm quan sát, các anh trinh sát ập vô bắt trọn ô. Anh đưa em về. Hết.

- Anh đúng là quẻ nhân của em, không phải nói là thần hộ mệnh mới đúng. Lần nào em gặp nạn, anh cũng xuất hiện kịp thời hết á.

- Anh không phải thần tiên, không có phép cứu em mãi được. Nên chỉ còn cách là em phải ở bên anh, trong tầm mắt anh, anh mới an tâm.

- Hìhì! Nghe giống như anh đang tỏ tình em vậy à.

- Nghĩ sao thì nó là vậy.

- Thôi, bỏ qua. Em muốn về quê, mẹ em tình rồi, có thể chuyển lên thành phố. Em hứa với bệnh viện, ai ngờ gặp chuyện, họ mà đổi thuốc free thì mẹ em làm sao. A! Anh cho em mượn điện thoại gọi cho bệnh viện.

- Anh gọi rồi, có người vừa chuyển thêm 200 triệu, em cứ an tâm tịnh dưỡng cho khỏe. Không lẽ em muốn gặp mẹ trong bộ dạng này.

Hai trăm triệu, chỉ có thể là bác Yến. Tính ra đêm đầu tiên của mình cũng được giá hời. Tự suy nghĩ, nước mắt Nhi rơi trên gương mặt gượng cười, thật đau lòng. "Bản trình cứu mẹ, khi mẹ tỉnh, mình lại phải trốn ở đây không được gặp. Cuộc đời này khổ nạn quá Nhi ơi".

- Đừng khóc, mẹ cứ để anh lo. Em cứ an tâm dưỡng thương là được.

Khiêm đứng đối diện, an ủi cô. Đột nhiên, Nhi chồm tới ôm ngang eo của anh, khóc thút thít.

- Em nhớ mẹ quá, anh Khiêm ơi, em nhớ mẹ.

Khiêm vỗ vỗ vai cô, ngồi xuống một chân, ngược nhìn cô, đưa tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên gương mặt khiến anh say đắm.

- Nín đi, anh đưa em đi gặp mẹ. Nhưng chỉ đứng từ xa nhìn thôi. Em cũng không muốn mẹ đau lòng đúng không?

Nhi vui mừng, gật đầu lia lịa, lại nhoen miệng cười thật tươi. Dưới ánh nắng chan hòa, người đàn ông ngồi một chân bên xích đu hình trứng, nhìn cô gái nhỏ trên xích đu bằng đôi mắt nhu tình, chiều chuộng. Lần đầu tiên, Nhi nhận ra, trái mình đập rộn rã khi bên anh, có lẽ "em yêu anh mất rồi".

Họ về phòng trọ của Nhi, lấy con wave cũ của cô chạy về quê. Khiêm không biết chạy xe, nên Nhi phải dành nửa buổi chỉ cho anh. Cứ tưởng sẽ mất nhiều thời gian, không ngờ chưa tới 5 phút thì Khiêm đã chạy rất thành thục. Nhi bị thương mà, nên Khiêm phải cầm tài thời.

Tại Trịnh gia, bà Mỹ An mặt mày hằm hằm nhìn Trịnh Khâm

- Nói! Có phải ông và con đi đó đã có con với nhau, đúng không?

- Bà...bà lớn rồi, ăn nói đàng hoàng cho con cháu nó nề.

- Hừ! Loại đạo mạo như ông mà còn điểm dàng, sinh cả con rồi thì dàng hoàng với ai?

- Tôi không có. Đùng vu khống

- Tôi vu khống ư. Được

Bà quăng xuống bàn xấp hình của Nhi, nhìn y chang bà Thanh Vy hồi trẻ. Ông Khâm nhìn xấp ảnh chấn động, tay ông run run sờ lên gương mặt của người thương, ông quắc mắt nhìn vợ

- Ở đâu bà có hình này? Con bé đang ở đâu?

- Hahaha! Nhận rồi à. Tôi đã bán nó qua biên giới. Nhà này chỉ có một đứa con gái tên Trịnh Phan Thanh Mỹ, và một thằng con Trịnh Phan Thanh Phong, không còn đứa nào nữa, con ngoài giá thú cũng không.

- Bà bán con bé? Trời ơi! Tội nghiệt của tôi, sao bà trút lên nó.

Ông Khâm kêu thảm thiết, uất ức, ngã ra giật giật, mắt trợn trừng, sùi bọt mép. Bà An hoảng hốt, đỡ chồng đi cấp cứu. Ngoài phòng chờ, bà gọi cho Thanh Phong và Thanh Mỹ.

Thanh Phong ở công ty, anh lấy ít máu thu thập ở căn nhà nhốt Nhi bên quận hai, phân tích lấy máu của cô thử ADN. Đang chờ kết quả thì mẹ anh điện, anh tức tốc qua bệnh viện nơi ông Khâm cấp cứu, chưa kịp đọc kết quả ADN.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kết quả adn

Khiêm chờ Nhi tới thẳng bệnh viện tỉnh A. Nhi mặc đồ chống nắng, trùm khẩu trang kín mặt, đứng xa xa nhìn Khiêm nói chuyện với bác sĩ.

- Chào bác sĩ, tôi là bạn của con gái bệnh nhân, tôi tới làm thủ tục chuyển viện.

- Rất tiếc phải từ chối cậu. Bệnh viện qui định rõ ràng chỉ người thân trong gia đình mới được phép yêu cầu chuyển viện.

- Con gái bác ấy bạn đi công tác, chưa về kịp. Mà bệnh thì đâu có chờ ai.

- Vậy cậu cần có giấy ủy thác của con gái bệnh nhân, có chứng thực của xã.

Khiêm cau mày nhìn bác sĩ, rồi lại nhìn cô nàng "ninja", thờ dãi.

- Được! Tôi đi lấy giấy ủy thác. Các người lo thủ tục, khi tôi về là chuyển đi ngay. Đừng để tôi phải chờ đợi.

Một bước đi thẳng tới chỗ Nhi, không thèm nghe xem bác sĩ có đồng ý không.

- Nhi! Họ cần giấy ủy quyền em cho anh, họ mới chuyển viện cho mẹ.

- Được, em sẽ ra xã xin giấy viết liền cho anh.

- Ủ

Họ cùng ra xã làm giấy ủy quyền, xong xuôi quay trở lại bệnh viện làm thủ tục đưa bà Thanh Vy lên bệnh viện Ung Bướu thành phố. Khiêm vô phòng bệnh, bà Vy đã tỉnh, nhưng vẫn rất yếu ớt, không nói được nhiều. Khiêm gặt đầu, lễ độ chào bà.

- Chào bác! Cháu tên Khiêm, bạn của Nhi. Tháng này cô ấy có lịch quay ở xa, không về được, nên nhờ cháu làm thủ tục chuyển viện cho bác.

- Chắc con bé...lo...kiếm...viện phí...con...nhóc....khờ

Bà Vy nói được mấy câu thì thở mệt nhọc, từ khóe mắt chảy ra dòng lệ đau lòng, y tá phải gắn chup oxi. Nhi nhìn mẹ qua lớp cửa kính mà bụm miệng khóc, cô ngồi thụp xuống, dựa vào tường vì sợ mẹ thấy. Cô khóc, khóc thỏa bao hờn dỗi, uất ức. Tại sao cô không được chạy lại ôm mẹ. "Con thương mẹ, con nhớ mẹ quá". Những lời nói gào thét trong lòng. Từ lúc trưởng thành, Nhi chưa bao giờ nói thương mẹ, ông trời cho mẹ thêm cơ hội để nghe, vì sao còn cướp đoạt của cô cơ hội để nói. Nhi khóc, tự đánh vào ngực mình thùm thụp, đứa con bất hiếu này....đến lúc mẹ bệnh vẫn khiến mẹ lo lắng... huhuhu. Bàn tay cô được nắm chặt trong bàn tay khác, Nhi ngược mặt nhìn lên người đàn ông. Anh ngồi một chân trước mặt Nhi, tay vẫn nắm tay cô.

- Em muốn mẹ đau thêm hay sao lại hành hạ mình, hừm!

Nhi cúi mặt, cố nín khóc, mặt mũi đỏ như cà chua, nhìn yếu đuối và đáng yêu lạ. Chợt Khiêm ôm đầu cô tựa vào ngực mình, nơi trái tim đang lỗi nhịp thốn thức.

- Ngồi sao nhỏ, anh bị đau tim vì em. Đi, mình về, mai lại vô thăm mẹ.

Khiêm nắm tay Nhi dắt ra về. Nhi thắc mắc sao không chuyển viện, hay thiếu tiền. Khiêm hiểu nên nói ngay.

- Vừa rồi mẹ xúc động nên làm mệt, cho nằm thêm một đêm chờ khỏe hẳn, sớm mai chuyển viện cũng được.

Nhi gật gù như đã hiểu. Anh lại xoa xoa đầu cô, mỉm cười, chờ Nhi về nhà. Trong nhà có một phòng, Nhi tính nhường cho khách, cô dọn chỗ trong phòng sạch sẽ, đi ra kêu Khiêm thì thấy anh đã nằm trên tấm phản, như ngủ rồi. Nhi đi lại lay anh

- Anh Khiêm! Vô phòng nằm, ở đây lạnh lắm. Anh Khiêm!

Tương người kia không mở mắt, đột nhiên anh mở mắt rất nhanh, làm Nhi hết hồn, giật lùi ra sau, chói với. Tích tắc, Khiêm ngồi hẳn dậy, đưa cánh tay đỡ ngang lưng của Nhi. Ánh mắt anh lạnh lùng, cương nghị, không ấm áp như mọi khi, càng khiến Nhi hoảng hồn, nói năng lắp bắp.

- Anh vô phòng nằm đi, ngoài đây lạnh lắm. Em ở đây quen rồi, nên không sao.

- Vậy em nằm đây với anh thì không lạnh nữa. Em quen chỗ, anh quen em.

Nhi đỡ lười. Cái người này, mỗi câu nói ra đều khó đỡ. Khiêm cúi nhìn Nhi, ánh mắt nhu tình hơn. Ánh trăng soi rọi qua khung cửa sổ, làm gương mặt anh bừng sáng nét nghiêng nam tính, trong nganh, bắt gặp Nhi đỏ mặt, thẹn thùng. Khiêm cúi sát hơn, hai tay nhẹ nhàng áp vào má, nâng mặt cô lên. Mùi lavender ấm áp thoang thoảng. Anh áp lên đôi môi nhỏ xinh nụ hôn dịu dàng. Anh mon trớn, ngậm vào môi Nhi mát mát. Nút môi trên, tới môi dưới, luồn trong khoang miệng, day đưa lười với Nhi, đưa toàn bộ hương bạc hà xổng vào buồng phổi của cô. Nhi bị Khiêm điu đất, từ từ chìm đắm trong men say ái tình. Khi tay của Khiêm lần mò từng chiếc nút áo, lộ ra đôi tuyết lê vun cao trong chiếc áo con bằng vải mỏng, thật khiến người kia muốn phạm tội. Tay anh chạm được vào khối non mềm, tính xoa nắn đã bị Nhi giữ lại. Cô mờ to mắt nhìn anh, đẩy anh ra, thở hổn hển:

- Anh Khiêm! Không, không được. Chúng ta đi quá xa rồi.

- Mình đang đi lại gần nhau đó chứ.

- Anhhh!

Nói không được ai kia, Nhi vừa xấu hổ, vừa tức nên đứng phắt dậy đi vô phòng, đóng cửa. Cô cảm chặt phần ngực áo đã bung nút, mặt đỏ bừng. Cảm giác lâng lâng cho nụ hôn đầu thật khó tả, một cảm giác bồi hồi, khao khát. Dù đã từng bị Phong hôn, nhưng bị ép hôn thì hoàn toàn vô cảm, còn với Khiêm mới một lần đã khắc ghi. Nhi lại nhớ về đêm đó, mùi hương lavender, sự dịu dàng y như bây giờ. Nhi tự tát mình "từ lúc nào suy nghĩ của mình với anh ấy trở nên xấu xa như vậy". Cô quyết trào lên giường, trùm chăn ngủ, xua đi ám dục vừa rồi.

Tại bệnh viện 5 sao của thành phố. Ông Trịnh Khâm đã được đưa ra phòng hồi sức. Bác sĩ dặn ông có bệnh động kinh, tránh xúc động mạnh. Bà An nhìn chồng tái nhợt nằm trên giường bệnh, bà vừa thương vừa hận. Nước mắt cũng vô thức chảy ra. Bà xoay người quay đi, đáng đi yếu ớt đơn độc. Mỹ dặn dò Phong mấy câu, vội chạy theo đỡ mẹ. Phong vô thăm ba, ông Khâm vẫn đang ngủ. Anh nắm lấy bàn tay già nua của ba, đôi mắt anh càng trĩu nặng nỗi ưu tư. Anh cứ ngồi như vậy suốt 4 tiếng, đến khi gần sáng thì ông Khâm tỉnh lại. Phong tỉnh đi kêu bác sĩ, ông Khâm nắm tay anh, kêu đừng đi. Ông thều thào, muốn ngồi dậy. Phong chỉnh giường nâng cao, sửa lại dây cảm ọci cho ba dễ thở hơn. Ông Khâm dựa vào đầu giường, nắm lấy tay con trai, vỗ vỗ nhẹ.

- Thanh Phong! Con có trách ba không?

- Không.

- Ủ! cảm ơn con. Phong! Con biết con bé đó phải không? Con biết từ khi nào?

- Con biết cô ấy lâu rồi, nhưng mới biết cô ấy là con của dì Vy gần đây, là do mẹ nói.

- Phong! Lòng ghen tị và đố kỵ của đàn bà, sẽ làm biến chất một con người. Mẹ con đang như vậy. Con hãy kiểm mẹ lại, đừng để bà ấy sai càng thêm sai.

- Con hiểu rồi! Vội lại, con yêu cô ấy ba à.

- Yêu???? Con yêu nó???? Không được.

Ông Khâm làm mệt, húng hắng ho. Phong quan sát thái độ của ba, anh muốn nhìn xem ba đối với Nhi là tình cảm gì. Xem ra, ông rất lo lắng cho Nhi. Ngay cả ông Khâm cũng can trở, không lẽ Nhi là em gái của anh thật. Ông Khâm nhìn Phong, chậm rãi mở lời.

- Con có thể ngừng yêu nó được không? Đòi mẹ đã khổ, ba không muốn nó cũng khổ như mẹ. Coi như ba năn ni con, đừng day dưa với nó, để con bé được sống bình yên bên mẹ nó nha con.

Phong chòng tay mình lên tay ba vỗ vỗ, hạ giường, đỡ ông nằm xuống, rồi đi ra ngoài. Ánh dương đang lên, lan tỏa ánh sáng xuống hàng cây ở khoảng sân của bệnh viện. Phong ngồi trên dãy ghế đá trầm ngâm, ánh nắng xuyên qua tóc anh khẽ lung lay trong gió, càng làm nổi bật nét cô đơn, vẻ đẹp lãng tử bị thương.

Phong điện thoại cho Nhi không được, chắc chưa mua điện thoại. Anh tiếp tục gọi cho bệnh viện tỉnh A, hỏi thăm sức khỏe bà Thanh Vy.

- Sao! Công ty An Phong không chuyển tiền từ 3 tuần nay, chỉ chuyển có ngày đầu tiên. Vậy viện phí của bệnh nhân?

- Dạ, viện phí được chuyển khoản trực tiếp từ một người giấu tên ạ. Chuyển 2 lần tổng cộng 1 tỷ 200 triệu. Nếu hôm nay bác khỏe, sẽ chuyển bác lên thành phố ạ.

- Ai là người bảo lãnh?

- Hôm qua có người xưng là bạn của con gái bác ấy tới làm thủ tục rồi.

- Vậy à, cảm ơn cô.

- Không có chi.

Phong cúp máy, gương mặt lạnh lẽo, thâm trầm, đi về công ty. "Sao mẹ cứ phải dồn người ta vào đường cùng".

Anh về tòa nhà An Phong, kêu Quan tới phòng làm việc. Bóng dáng cao ngạo quay lưng nhìn xuống cửa sổ sát đất, thân hình thẳng tắp, hai tay đút túi quần toát ra khí chất hơn người. Quan biết mỗi lần đứng ở tư thế này, nghĩa là Phong đang rất giận.

- Tổng giám đốc! Tôi đã tới.

- Ngồi đi.

Quan ngồi trên ghế sofa nơi bàn trà tiếp khách. Phong xoay người, nện từng tiếng giày cộp...cộp trên nền đá hoa cương lạnh lẽo, chậm chậm đi lại ngồi ở ghế đối diện. Anh gác chân chữ ngũ, một tay gác lên lưng ghế nhìn Quan:

- Cậu làm cho tôi bao lâu rồi?

- Dạ được 7 năm.
- Cậu nghĩ cậu hiểu được tôi chưa?
- Dạ...aaaa
- Quan! Tôi không trách cậu giấu tôi một số việc, nhưng làm trái ý tôi là việc hoàn toàn khác. Tôi nghĩ 7 năm đủ để cậu cân nhắc sự việc nặng nhẹ, đúng không?
- Tôi...tôi nhận lỗi.
- Nhận rồi có tái phạm nữa không?
- Không! Tôi chắc chắn không tái phạm nữa.
- Được rồi, cậu ra ngoài đi. À, hôm nay sinh nhật Bo nhi, cậu ghé Kingdoms mua con robot biến hình, thay tôi tặng cho thằng bé. Lần trước tôi có hứa mà lâu quá nên quên.
- Dạ, cảm ơn Tổng Giám Đốc.! Tôi...tôi muốn nói anh nghe một chuyện.
- Nói.
- Lần trước ở bệnh viện tỉnh A, bà chủ có gặp và tát cô Nhi, còn...còn gặp lão phu nhân của Trần Gia, tôi thấy bà ấy có tình cảm rất tốt với cô Nhi. Sau khi cất viện phí, tôi cảm thấy có lỗi, nên tính rút tiền túi chuyển lại, thì đã có người bí mật chuyển rồi. Tôi nghĩ cô Nhi và Trần Gia có quan hệ không bình thường.
- Tôi hiểu rồi. Cậu đi ra đi.
- Dạ.

Phong lại đứng lên, nhìn ra cửa sổ sất đất, mặt anh vô cảm, ánh mắt tối đi một mảng. Anh ngồi xuống bàn làm việc, trên đó để sẵn phong bì của bệnh viện truyền máu huyết học. Mờ ra xem kết quả, may Phong cau lại ngạc nhiên, rất nhanh giãn ra, miệng nhếch lên độ cong vừa ý. Anh chống cùi chỏ lên ghế, rờ rờ chân mày, nghĩ gì đó mỗi đậm ý cười hơn. Để tờ giấy lên bàn, quyết định đi nhanh ra cửa.

Sau khi nhận được điện thoại từ ông Lê Sơn, ông Lê Hoàng mừng rỡ, tức tốc bay về Việt Nam, tìm gặp Tinh Nhi. Kết quả ADN, mẫu A mẫu B không cùng huyết thống. Kết luận anh Trịnh Phan Thanh Phong và chị Lê Hoàng Tinh Nhi không phải là anh em ruột.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nguyệt nhi

Tại bệnh viện tâm thần thành phố, một cô gái nhỏ nhắn, trùm khăn, đeo khẩu trang và mắt kính, che kín mặt mũi vào thăm Gia Huy. Cô nhìn người đàn ông già nua đang cười ngây dại sau khung cửa bệnh viện mà đau lòng. Ông Gia Huy bị nhốt cách ly, bệnh của ông lạ hơn người khác, lúc nào ông cũng ham muốn, phần hạ bộ cương cứng bức bách. Ông thấy người là đề họ ra chọt, cười man rợ, thỏa mãn. Ông vẫn nhận biết mọi người xung quanh khi không có nhu cầu. Nó giống như nghiện ma túy, ông thì lên cơn nghiện sex đến hóa điên. Cô gái tháo khẩu trang, mắt kính, đi lại tí tay lên song cửa gọi ông trong nước mắt.

- Ba! Con gái tới thăm ba nè. Ba! Hic...hic....

Nghe tiếng con gọi, ông sực tỉnh, xoay nhìn ra cửa. Trên gương mặt hằn dấu vết năm tháng nở nụ cười hiền lành. Ông đưa bàn tay bị cột sau lưng muốn ngoắc con. Nhi đau lòng, kêu bác sĩ mở trói cho ba. Hai anh y tá nhìn nhau, nhìn vị bác sĩ, bác sĩ gạt đầu, họ mở cửa cho cô vô thăm ba. Nhi nhào tới ôm chầm lấy ba, tay cô vội vàng tháo phần vải dài trói tay của ông. Hai tay ông Huy được tự do, ông ôm chầm lấy con gái, nước mắt rơi trên đôi mắt già nua, mờ đục. Tay ông vuốt mái tóc dài của con, gật gật:

- Con gái của ba lớn rồi, thành thiếu nữ rồi.

- Ba! Sao ba ở đây. Hai năm nay ba không đi thăm con, vì ba bị nhốt ở đây, phải không ba?

- Con gái! Ba...ba nhớ con lắm. Con tới là ba vui rồi. Lần sau con đừng tới nữa. Đừng để người khác biết con là con ta, nhất là tổng giám đốc của Trần Gia. Nó sẽ không để con yên. Nghe lời ba, con về đi, đừng bao giờ tới đây nữa.

- Ba! Hẳn là tổng giám đốc thì sao, ở đây có luật pháp, không phải hấn muốn làm gì thì làm.

- Con chưa va chạm đời, con không hiểu, và không biết cuộc sống có nhiều mặt. Nhiều sự việc không theo ý mình.

- Ba không bị bệnh. Con sẽ bảo lãnh ba ra.

- Không được, Trần Gia sẽ biết, không được. Ba có ra ngoài thì bệnh của ba sẽ tái phát, e là ba sẽ làm việc cảm thú với con. Huhu

- Ba bị bệnh gì?

- Hai năm trước, Gia Khiêm tiêm cho ba chất gì đó, mỗi ngày ba đều bị ham muốn vượt ngưỡng bình thường, mất lý trí. Gặp ai ba cũng...nó không phải bệnh mà là độc được, cần thuốc giải. Hai năm qua, con nghiện cũng gần ra nhiều, nhưng để hết hẳn, e rằng rất lâu. Lúc đầu, mỗi ngày 23/24 tiếng ba đều lên ham muốn, giờ còn 20/24 tiếng. Ba chịu quen rồi, ba ra ngoài sẽ gây nguy hiểm cho con.

Nhi nhìn ba, ôm chầm lấy ông khóc rầm rức. Ông Huy tháo sợi dây chuyền có mặt dây là hộp hình tròn, đeo vào cho Nhi.

- Nguyệt Nhi! Con lớn rồi, đi tìm mẹ con đi, tìm về phần tình cảm thiêng liêng ngày xưa con thiếu.

- Mẹ con?

Ông Huy gật đầu, mồ hôi chảy ra, trong đó có hình ông chụp chung với người phụ nữ trẻ đẹp, phúc hậu, nở nụ cười rất tươi.

- Đây là mẹ con, tên Lê Hoàng Thanh Vy. Mẹ con là tiểu thư nhà họ Lê, còn ba chỉ là đứa con rơi của Trần Gia. Ba mẹ yêu nhau, ông ngoại con phản đối, mẹ con vì chữ hiếu nên quyết định rời xa ba. Mấy tháng sau, có người đặt con tới trước cửa nhà của ba, với lá thư nói con do mẹ sinh ra, nhưng mẹ không muốn nuôi, và đã theo ông về Mỹ. Từ đó, ba nuôi con, tìm mẹ con rất nhiều năm, nhưng không gặp. Có lẽ, bà ấy qua Mỹ đã có gia đình mới. Bây giờ, ba lúc tỉnh, lúc mê nên ba muốn con tìm mẹ. Lỡ ba có mệnh hệ gì, con hãy tìm về gia đình ngoại. Ba không muốn con phải bươn chải, lam lũ. Con mang dòng máu cao quý, phải được sống và học hành tử tế, con hiểu không?

- Ba! Con không cần. 22 năm qua, không có gia đình ngoại, ba vẫn nuôi con lớn khôn mà.

- Nhi à, ba như cây khô giữa đồng, không còn đủ sức bao bọc con nữa

- Ba! Ba yên tâm, con sẽ tìm thuốc giải, đưa ba ra khỏi đây. Con cũng sẽ tìm mẹ, cho hai người đoàn tụ. Ba chờ con, nhất định phải chờ con.

- Nhi! Con đừng làm điều dại dột. Con không đầu lại hai anh em nhà nó đâu. Ba có mớ sổ tiết kiệm cho con, đi Lưu giữ, con lấy cái đó mà đi học, rồi tự lo cho mình. Đừng dây vào Trần Gia, con à!

Nhi nhìn ba cương quyết, cô thương ba bao nhiêu thì hận Trần Gia, nhất là Trần Gia Khiêm bấy nhiêu. Nhi quyết tâm trả thù, tìm thuốc giải cứu ba. Núi cao, sẽ có núi cao hơn, con sẽ tìm người giàu có hơn hẳn, giúp con rửa hận.

- Ba! Con về, ba nghỉ ngơi nha ba.

- Nguyệt Nhi! Nghe ba! Nguyệt Nhi.

Ông Huy đau khổ gục xuống, up mặt vào hai bàn tay khóc rưng rức. "Oan oan tương báo, bao giờ dứt đây?"

Ở vùng quê của Tỉnh Nhi, sức khỏe bà Vy đã ổn, nên được chuyển về Ung būu thành phố hóa trị, sau đó phẫu thuật. Do ở giai đoạn cuối, bà vừa tỉnh lại sau nhiễm trùng máu, sức khỏe khá yếu nên bệnh viện không cho về, mà phải điều trị nội trú. Vết thương trên người Nhi đã đỡ, mặt hết sưng, cô chỉ việc dặm ít phấn che khuyết điểm là có thể vô gặp mẹ. Bà Vy hợp thuốc, sức khỏe khả quan hơn, nhưng đi lại vẫn rất khó khăn. Bà ở trong vòng vấp, có tivi lẫn wifi. Bà nghỉ phòng bệnh nặng nên chắc ưu tiên cho sống thoải mái những ngày cuối đời. Đầu biết rằng, tất cả đều do người đàn ông tên Gia Khiêm mang lại.

Hôm nay, Nhi theo đoàn lên Đà Lạt quay phim, nên sáng sớm, cô nấu cháo hạt sen tranh thủ mang vào cho mẹ.

- Má, con nấu cháo hạt sen cho má nè, má ăn cho nóng. Hôm nay con quay ở Đà Lạt, chắc mấy ngày con mới về. Con có dặn y tá rồi, má cần gì cứ ấn nút đỏ là họ tới, 24/24 luôn

- Con bé này, làm như má là con nít hay sao mà dạn dỏ. Con lo diễn cho tốt đi. Mốt ra phim mà diễn dở là tui không chịu đâu

- Hihi! Con của má mà dờ thì ai diễn hay chứ. Hihi.

Bà Vy cốc yêu con. Bà ăn cháo cho Nhi yên tâm đi. Khi Nhi vừa ra khỏi phòng, trong này, bà ho sặc sụa, ới hết thố cháo hạt sen. Bà nhìn mà rơi nước mắt. "thương con mà giờ hành nó quá, trời thương thì cho bà đi sớm, chứ thấy nó cực quá cũng đau lòng".

Ông Khâm được cho về nhà tịnh dưỡng. Bà An đi chợ, mua đồ tắm bỏ cho chồng, vợ chồng sống gần hết đời người, bà vẫn luôn yêu ông, nhưng ông đối với bà chỉ là hai từ trách nhiệm. Đang lui lui lựa cá, có tên thanh niên chạy tới, giật túi xách bà đang đeo. Hàng hiệu nên bền và dai, chúng giật mạnh không đứt, kéo lê bà An trên đường. Nguyệt Nhi trên đường thăm ba về, thấy vậy liền chạy bọc hèm, chặn đầu tên cướp. Nhi nhặt cục đá to bỏ vào giò xách, canh lúc tên cướp vừa chạy tới, cô quăng túi ra, trúng ngay mặt hắn, máu mũi, máu đầu chảy thành dòng. Hắn ôm mặt nằm lăn lộn. Nhi phui phui tay bước ra, đỡ bà An dậy. Bà bị kéo, xây xát móng, bà vừa xem xét phần hông của mình, vừa "cảm ơn cô", khi bà ngược lên, bắt gặp gương mặt quen thuộc, mặt bà đánh lại, vội đẩy Nhi ra.

- Là cô, hôm nay có lòng tốt cứu tôi à. Không cần giả mèo khóc chuột. Cần bao nhiêu, nói đi.

- Này bác, con với bác không quen biết, con vừa cứu bác vì lương tâm con bảo vậy. Con mà ra giá bao nhiêu cũng là khinh bỉ bác.

- Nói đi, tôi tin tôi trả nổi.

- Sinh mạng của bác đáng giá bao nhiêu thì bác trả con bấy nhiêu

- Cô....không ngờ lần trước không học được bài học à?

- Bác nhầm ai không? Con lần đầu gặp bác đấy ạ.

Bà An sững sờ, quay nhìn cô gái đang nói. Gương mặt, dáng dấp y hệt Tỉnh Nhi, chỉ có cách nói chuyện đứa bé này lạnh lùng hơn. Bà ngờ ngợ nhìn cô

- Thế cô tên gì?

- Cháu tên Nguyệt Nhi, Trần Lê Nguyệt Nhi. Bác có cần xem chứng minh thư luôn không?

Lần này bà An ngạc nhiên thật sự, sao trên đời lại có người giống người đến vậy. Trong lúc bà An ngó người suy nghĩ thì Nhi móc trong bóp ra CMND của mình, đưa trước mặt bà An.

- Bác xem coi, con có giống người bác quen không?

Bà An chụp chứng minh thư, xem xét thì cả tên họ, nguyên quán đều khác Tỉnh Nhi. Lúc này, bà An thờ phào, ra về hớn hờ, trả chứng minh thư lại cho Nhi, ngọt nhạt

- Cảm ơn cháu! Chắc bác bị té đau quá nên hoa mắt, nhìn lộn người. Dù sao giúp người giúp cho trót, cháu đưa bác về nhà bác nhé, gần đây thôi.

Nhi nhìn người phụ nữ trung tuổi đang nở nụ cười hiền hậu với mình, chắc mẹ cũng cỡ bác ấy. Nhi đồng ý đưa bà Vy về nhà. Nhà họ Trịnh ở trong khu dân cư cao cấp bên Nhà Bè, một căn vila biệt lập, rộng lớn, có luôn hồ bơi trong sân. Nhi nhìn có ngói đồ sộ cũng phải trầm trồ. Nhà cô ở Đà Lạt, làm gì xây được hồ bơi. Mà xây được cũng chả ai bơi với thời tiết trên đây. Bà An kêu người mang nước mời khách, bà âm thầm quan sát Nguyệt Nhi, trong đầu bà là bao toan tính.

Tại Trần Gia đang diễn ra cuộc họp kín. Lực đứng báo cáo với Khiêm và Minh

- Theo bệnh viện báo về, mấy hôm trước, có một cô gái vào thăm ông Gia Huy. Họ có vẻ rất thân thiết. Tôi đã chiết xuất hình ảnh từ camera quan sát, xử lý hình ảnh.

Lực mở laptop, phát lên máy chiếu, zoom cận mặt cô gái. Khiêm và Minh đứng phất dậy, cau mày nhìn nhau. Lực nói tiếp

- Hai anh cũng thấy, cô ấy rất giống cô Nhi. Camera thu tiếng rất nhỏ, tôi cũng phân tích, lọc tạp âm, chỉ nghe được loáng thoáng. Hình như họ là cha con, và ông Gia Huy gọi cô ấy bằng Nhi.

Khiêm: cậu chắc không nghe nhầm

Lực: với thiết bị hiện đại của Huyền Long thì không nhầm. Chắc chắn ông Huy gọi cô gái đó là Nhi.

Minh: lúc đó, Tinh Nhi ở đâu?

Khiêm: Nhi đang quay trên Đà Lạt. Chắc chắn đó là người khác, mang gương mặt và cái tên giống với ngôi sao nhỏ của tôi.

Minh: Lực, cậu tiếp tục điều tra, và về quê của Nhi, điều tra thân thế của Tinh Nhi, quan trọng phải tra được ba của Nhi là ai?

Lực: Vâng, tôi hiểu.

Lực đi ra ngoài, mình Khiêm trầm ngâm nhìn lên màn hình, tay nắm thành quyền. "Người như lão ta có con gái sao, người đó giống Ngôi sao nhỏ". Khiêm nhắm mắt, cố dẫn tức giận, anh không muốn phạm phải sai lầm như đối với Phuong Nghi. Minh vỗ vỗ vai anh:

- Anh đã khẳng họ là hai người, vậy đừng nghĩ nhiều. Anh lo báo bọc ngôi sao nhỏ, việc còn lại cứ để em. Cô bé ấy thuần khiết và lương thiện, đừng đi vào vết xe đổ năm xưa, sợ em ấy không chịu nổi đâu.

- Cảm ơn em! Gia Minh, anh biết mình nên làm gì.

Khiêm mở cửa bước ra ngoài, quyết định lái xe đi Đà Lạt. Lúc này, lòng anh rối quá, nên anh phải đi tìm chốn bình yên cho riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhi! cho anh 18+

Tại Trịnh Gia, bà An pha nước cam cho Nguyệt uống, bà rất đơn giản.

- Cháu uống nước cam đi, trời nóng quá dễ say nắng lắm. Nguyệt nhìn bà An cũng hơi ngại, nhưng quả thực cô cũng đang rất khát nước. Thành phố gì trồng cây để ngó, không có cây cao che bóng mát, Nguyệt đi ngoài đường thật sự muốn đột quỵ. Cô nghĩ ly nước cam không đáng, nên vui vẻ uống sạch. Bà An nhìn Nguyệt uống, mỉm cười nham hiểm. Bà tiếp tục lấy trái cây mời Nguyệt, trái cây ướp lạnh, nào là lê, dưa lưới, táo gala...

- Ăn trái cây đi cháu, ngồi chơi chút rồi về, bác ở nhà một mình cũng buồn. Hên hôm nay được cháu giúp, giờ ngồi nói chuyện với bác chút, trời bớt nắng rồi về. Ra đường giờ này dễ bệnh lắm.

Nhìn người phụ nữ sang trọng, niềm nở với mình, Nguyệt nhớ tới lời ba, liệu mẹ mình có như bác ấy, đẹp và nhân hậu vậy không nhỉ. Nguyệt lại nhe răng, dùng nĩa ghim trái cây ăn. Bà An vẫn cười rất vui vẻ, bà cũng ăn trái cây, tám đủ chuyện trên đời. Càng nói, bà càng thấy cô gái này vừa mắt, hiểu chuyện, hợp ý bà. Tự nhiên bà phát sinh yêu mến, không căm ghét như đối với Tinh Nhi. Ngồi nói một hồi, đột nhiên Nguyệt thấy choáng váng, mắt hoa lên. Bà An lo lắng hỏi:

- Nhi! Cháu sao vậy? Nhi! Ày! Hay bị say nắng rồi? Có sao không? Bác chở đi bệnh viện nhé.

- Dạ cháu hơi say xắm, chắc nghỉ chút không sao đâu ạ.

- Ủ! Vậy cháu nằm đây đi, bác đi chỉnh máy lạnh. Chắc ngoài nắng, vô máy lạnh liền nên bị sốc nhiệt đó.

- Dạ! Phiền bác cho cháu nằm chút.

- Ừ

Nguyệt nằm trên ghế sofa, đầu nặng trĩu, mi mắt sụp xuống, và chìm vào giấc ngủ mê man. Bà An đi mấy bước, xoay lại nhìn cô, nở nụ cười nửa miệng " cháu đáng yêu hơn con bé kia.....nên bác nghĩ cháu sẽ làm Thanh Phong quên được con bé ấy". Bà điện thoại cho Quan:

- Cậu lập tức kiếm cho tôi 2 liều thuốc kích dục mạnh nhất.

- Thuốc kích dục sao ạ?

- Cần tôi nhắc lại à?

- Dạ! Nhưng ông chủ vẫn đang dưỡng bệnh....

- Liên quan gì ông ấy. Cậu nghĩ bậy bạ gì vậy hả? Tôi muốn thằng Phong có bạn gái, bỏ con diễn viên kia đi. Nó không xứng với cái nhà này, hiểu không? Cậu không mua, tôi kêu người khác cũng được.

- Bà chủ! Để tôi mua.

- Ủ! Nhanh đi. Trước khi thằng Phong nó về.

- Dạ! Tôi biết rồi.

Bà An cho người đầu Nguyệt lên phòng của Thanh Phong nằm chờ. 30 phút sau, Quan tới đưa cho bà hai lọ dung dịch trong suốt. Bà vô nhà, mở tủ y tế lấy kim tiêm, bơm dung dịch kia, để sẵn trong tủ lạnh. Bà điện thoại cho Phong

- Phong! Về ăn với mẹ bữa cơm, hôm nay mẹ không muốn ăn cơm một mình.

- Dạ! Để con thu xếp.

Bà cúp máy, nhếch môi cười vì kế hoạch của mình. 9 giờ tối, Phong về đến nhà, tính lên thay đồ xuống ăn cơm, nhưng bà An cản lại:

- Trễ rồi, mẹ hơi mệt, hay là ăn cơm trước rồi tắm sau nha con.

Phong nhìn mẹ nghi hoặc, nhưng rồi lại gạt đi. Thụy Như đang quay phim ở Đà Lạt, ba bị bệnh nên cô lẽ mẹ buồn. Anh gạt đầu, ra bàn ngồi ăn. Hôm nay, bà An ăn rất ít, cứ và một thìa, lại hỏi Phong ăn. Ăn xong, bà tự tay lấy cho anh ly sinh tố bơ.

- Hôm nay mẹ rảnh, nên mẹ nấu mấy món con thích ăn. Ăn đi đừng phụ lòng mẹ. Sinh tố cũng là mẹ tự xay cho con, con phải uống hết mới ngoan, biết không?

Phong xem sặc, nghi vấn trong anh ngày càng lớn "có khi nào mẹ ghen quá hóa điên". Anh nhìn mẹ, bà An cười rất tươi và bình thường, bà đưa ly sinh tố cho anh, dỗ dành như đứa trẻ. Phong không còn cách nào khác, đành uống cho lệ, rồi lên phòng. Thà bà cứ la mắng, chỉ chiết, có lẽ vẫn đỡ sợ hơn là ngọt nhạt như bây giờ. Nhìn thấy Phong uống hết ly sinh tố, bà gạt đầu hài lòng, cho Phong lên lầu về phòng. Bà An cũng lên lầu nghỉ ngơi. Đột nhiên đèn trong nhà tắt ngấm, Phong phải mở đèn pin điện thoại đi mở cầu dao. Trên này, bà An đi vào phòng của Phong, chỉnh vô người Nguyệt mũi tiêm đục tỉnh. Đèn nhà lại sáng. Phong vô phòng bệnh dưới nhà, thấy ba vẫn ngủ ngon, mới an tâm về phòng mình. Vừa mở cửa phòng, anh liền cảm thấy có gì lạ, nhưng không quan sát ra gì, Phong lại từ lấy áo choàng ngủ đi tắm. Hôm nay anh cũng khá mệt, thêm thái độ lạ của bà An, làm thần kinh anh căng hơn đây đàn rồi. Trong phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, hơi nước mờ ảo làm nổi bật cơ thể hoàn hảo của Phong. Chợt, cổ họng Phong khô khốc, phản xạ bộ biểu tình chào cờ. Đầu óc anh có phản chiếu văng. Anh nghĩ có thể mình bị sốc nhiệt, nên vội choàng áo ngủ đi ra ngoài. Ngồi phịch ở mép giường, chỉnh máy lạnh 16 độ mà người anh cứ phùng phùng, nóng náy. "Người anh em" càng ngốc cao ngạo ngễ. Anh cau mày nhìn xuống, mà thờ dốc. Xong lại đứng lên đi uống nước. Phong rờ trán của mình, anh sốt rồi, sốt cao đến mê sảng, nên sinh ham muốn. Phong ra mở cửa, muốn tìm thuốc hạ sốt, nhưng cửa phòng bị khóa trái bên ngoài. Anh vận mở không được, bực tức, càng căng thẳng. Nhiệt độ càng lúc càng nóng hừng hực, Phong cảm thấy toàn thân mình giống như đang bị lửa thiêu, trong cơ thể mình đang trào dâng lên cái loại nóng lòng ham muốn đục vọng khó hiểu. Phong đi lại giường, xốc chân lên nằm ngủ.

Khi tắm miễn vừa bung lên, nổi bật trên tấm gra bằng lụa màu xanh dương đậm, là thân thể của một cô gái, chỉ với bộ đồ con trên người. Dưới ánh đèn ngủ ấm áp, làn da trắng mịn của Nguyệt ửng hồng mê người. Ánh mắt Phong trầm đục, anh từ từ leo lên giường, nửa ngồi nửa quỳ quan sát cô gái kia. Nguyệt cũng cảm thấy bất ngờ, cô rất muốn mở mắt ngồi dậy, nhưng không đành nổi. Cô hóng nóng bùng, trong vô thức, cô liếm môi mình như mời gọi. Phong liền áp xuống môi cô nụ hôn khao khát. Anh mù mắt, cạy miệng cô ra, nút lấy lưỡi cô ngọt ngào. Nụ hôn bá đạo chiếm hữu, không cho Nguyệt cơ hội phản kháng. Cô chỉ có thể "uhm...ah...uhm" tiếng ni non mềm yếu, nghe cứ như tiếng rên ríu kiều. Tay Phong mon trớn, lún vào dây của chiếc áo con, nhanh chóng kéo xuống, lộ ra một bên ngực thanh tân vụn đục. Anh lại quì thẳng người, giam cô giữa hai gối, nhìn bên gò bồng đang run rẩy, Phong liền cúi xuống ngậm lấy nó, tay kéo luôn dây áo bên kia, khẽ khàng xoa nắn. Tuy chưa bao giờ gần gũi đàn ông, nhưng Nguyệt lại cảm thấy tê dại vì hành động của anh. Giống như cả cơ thể ngửa ngậy được gãi ngứa vậy. Anh ngậm, mút, dùng đầu lưỡi đẩy đưa nắn nhỏ màu hồng, tay kia nhẹ nhàng se bên còn lại, kích thích tuyến yên của Nguyệt tiết ra ham muốn mạnh mẽ. Cô bé của Nguyệt cũng ướt át và ngứa ngáy hơn. Cô chồm người dậy, choàng tay lên cổ Phong, ghì anh xuống hôn. Cô học theo anh, ngậm lấy đôi môi mọng bạc tình, ngậm rồi nhả, dùng lưỡi mình cuốn lấy lưỡi người kia, lấp đầy khao khát. Tay Nguyệt lún tới dây thắt lưng, rút mạnh. Đôi tay nhỏ nhắn, run run sờ lên bờ ngực săn chắc, đẩy phần vai áo choàng xuống. Nhìn cơ thể gọn gàng rắn rỏi của người đàn ông, bất giác cô nuốt nước bọt, đôi mắt mơ hồ, gương mặt hồng đỏ. Phong nhìn nét thẹn thùng của cô, nhếch mép cười, cầm tay cô chạm vào cơ thể mình, ngoáy du từ ngực, xuống xương sườn, ngang phần bụng rờ từng múi cơ, và chạm tới phần nam tính kia. Hơn 30 tuổi đầu, từng quan hệ với nhiều phụ nữ, chưa có ai chỉ dùng tay chạm vào cơ thể anh lại gây "xét điện" như cô gái này. Đến khi nó chạm vào khúc gãy th*т, hầu như Phong không thể kiềm chế. Anh phải há hốc miệng, ngửa cổ lên trời mà thờ. Bàn tay anh vẫn bao ngoài tay của Nguyệt, cầm nó và chuyển động. Lăn đầu nhìn, và cảm lấy vật nam tính, tìm Nguyệt cứ thỉnh thoảng, tò mò xen lẫn thích thú. Cô nhìn mặt Phong đang vận vẹo rất lạ, mà hạ thân cô quá ướt át, cơ thể phùng phùng, như muốn khám lấy khúc thịt của Phong, nhưng Nguyệt vẫn còn chút lí trí, quyết định xoay đi, không nhìn nữa. Phong chịu hết nổi, anh đẩy Nguyệt nằm ngửa ra, đưa chân cô chống lên, chồm người nằm đè lên Nguyệt. Trán Phong rịn mồ hôi, mặt đỏ bừng. Anh cố kiềm chế, thì thầm phá hoại nóng vào tai cô

- Cho anh nhé! Anh chịu hết nổi rồi. Nhi! Anh yêu em

Vừa nói, Phong liền thúc tới. Phần cương cứng xuyên thủng tấm màng mỏng, đi vào cô bé của Nguyệt như thế chẻ tre. Cô cảm thấy nơi ấy bóng rát, cảm giác ham muốn xuống cực hạn. Lý trí trở về, Nguyệt òa khóc, cô nhìn người đàn ông nằm trên băng đôi mắt ngấn nước, Nguyệt rất muốn la lên, đẩy hẳn ra cho hẳn một trận, nhưng cô không đủ can đảm đối diện sự thật: cô mất đi sự trong trắng cho một người xa lạ. Nguyệt đưa tay lên miệng cắn thật mạnh. Nỗi đau rất thực, thực như anh vẫn đang ở trong cô. Lúc này, Nguyệt khóc lớn hơn, nhưng bàn tay vẫn đang chặn ngay miệng. Phong quan sát thấy hết, anh cau mày đau lòng vì mình làm việc để hèn này với cô, nhưng cũng vui sướng vì cô đã thuộc về anh trọn vẹn. Anh lấy bàn tay cô ra khỏi miệng, trên đó còn hằn dấu răng sâu hoắm. Phong nhẹ nhàng lau giọt lệ trên khóe mắt cô. Nguyệt xoay mặt né tránh, Phong nhìn cô nhu hòa, đưa bàn tay Nguyệt lên hôn vào vết thương. Anh đặt tay Nguyệt vào tim mình, rồi từ từ áp người xuống, hôn lên đôi mắt, gò má ướt, dừng lâu trên đôi môi mọng đỏ. Anh mon trớn nơi vành tai nhạy cảm của cô, phá từng hơi thở ôn nhu đậm mùi gỗ mộc.

- Nhi! Anh xin lỗi, đừng làm đau mình. Tay em đang đặt ở tim anh, nếu muốn em cứ cầu vào nó.

Phong cảm ngón tay Nguyệt, quẹt một đường trên ngực anh. Nguyệt bất ngờ nhìn anh, nhìn tới phần ngực hơi rơm rớm máu, trong đầu bao câu hỏi lẫn ngạc nhiên. "Trên đời còn sót lại đàn ông cực phẩm, lại nhu tình vậy sao? Sao anh ấy biết tên mình? Hay là người yêu thầm. Nhưng mình mới xuống thành phố thôi mà." Đang miên man suy nghĩ, Phong lại hôn cô, thì thầm, thân dưới tịnh tiến ra vào.

- Nhi! Đừng cố gồng, sẽ đau hơn. Ngoan! Thả lỏng, anh không thể dừng lúc này được.

Lời nói trầm khàn của Phong thật mỉa hoặc, Nguyệt tập thả lỏng người, xuôi theo anh. Phong nở nụ cười hài lòng, đưa tay vén tóc của cô, thân dưới tiếp tục chuyển động. Trong căn phòng toàn sơn chủ đạo màu xanh dương, nụ cười của Phong như bùng sáng dưới ánh đèn vàng dịu. Nguyệt cứ nhìn anh như bị thôi miên, quên luôn cái đau của cô bé. Rồi chất nhòn lại tiết ra bao quanh cậu nhỏ, Phong cảm thấy sung sướng tốt cùng, anh nắm chặt tay Nguyệt, thúc mạnh hơn. Nhờ được bôi trơn, ngắm trai đẹp, nên Nguyệt cũng đỡ đau, cảm giác của cô thật khó tả, âm đ*o co rút, bao chặt lấy cậu nhỏ, chạm vào điểm nhạy cảm nhất của phụ nữ, đưa cô vào cảm xúc mà cô chưa bao giờ trải qua. Đồng tử Nguyệt giãn to, hay bàn tay vô thức cấu chặt vào lưng của Phong. Đại não của Phong dưới sự sung sướng của cậu bé tiết ra hormone sinh dục đục nhiều hơn, truyền lệnh phóng thích tinh tủy vào trong cô. Phong rùng mình, gặm nhẹ rồi nắm sáp lên người Nguyệt. Cả hai cùng mệt mỏi thờ dốc.

Nằm một lúc, Phong lật người, với tay rút khăn giấy ở bàn đầu giường, ngồi dậy lau cho Nguyệt, rồi lau cho anh. Phong bồng Nguyệt đặt lên ghế sofa, anh lột tấm gra dính nhớp nháp kia bỏ vô phòng tắm, bọc lại gra mới. Phong mở tủ, lấy áo choàng ngủ bằng lụa satin, mặc vào cho Nguyệt, bồng cô trở lại giường. Sau khi đắp mền cho cô, Phong nhẹ nhàng hôn lên trán Nguyệt, nằm xuống, ôm cô từ phía sau và ngủ.

Nguyệt cảm thấy rồi bời, nhưng liều thuốc ngủ bà An cho quá mạnh, với lại, sau cuộc vận động vừa rồi, cô cũng mệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Scandal

Do lạ chỗ, nên Nguyệt cũng chỉ chop mắt được đôi chút. Trong giấc mơ, cô mơ thấy ba đang khóc lóc, tự cào cấu bản thân, người ba đầy máu, trông ba rất đau khổ. Nguyệt chạy lại ôm ba, thì từ phía sau lưng ông Huy, một tên thanh niên mặt đen ác nham tóc ông ngựa ra sau, tay kia hấn cầm con dao cửa nhẹ cồ ông ngọt sớt. Máu bắn tung tóe, mắt ông trợn trừng nhìn Nguyệt, còn tên kia ngựa cồ cười man rợ. Nguyệt giật dừ vừa la vừa chạy lại tên đó, cô càng chạy, hấn càng lùi xa, cô đuổi theo đến khi giật mình tỉnh giấc.

Nhìn quang cảnh lạ hoắc, bên cạnh là tiếng hít thở đều đều, trầm tĩnh của người đàn ông. Cô xoay nhìn, ngắm kĩ gương mặt anh, đẹp trai chuẩn. "Như vậy thì sao chứ, chúng ta tình một đêm cũng không phải". Mắt Nguyệt đượm buồn, cô mở mền xuống giường vô phòng tắm. Bên ngoài, bà An canh mẹ xông tiếp mẹ hương. Cũng may là phòng tắm khá kín, nên chỉ có mình Phong ngủ say như chết. Bà An mở khóa cửa, đi lại chỗ đèn ngủ, lấy ra camera nhỏ xiu, nhếch môi cười, rồi lại rón rén đi ra ngoài. Bà cũng không bật đèn, nếu không chắc bà đã phát hiện Nguyệt không nằm trên giường. Sau khi tắm táp sạch sẽ, Nguyệt mở cửa đi ra, cô ngồi trên mép đầu giường, lúc này, cô mới đủ tỉnh táo nhìn Phong "tôi không biết tại sao chúng ta lại....có lẽ tôi say nắng ban ngày, rồi đêm thì say nắng anh, nên hòa theo anh chẳng." Nguyệt cầm cái bóp của Phong để trên tủ đầu giường, mở ra xem chứng minh thư của Phong

- Họ tên: Trịnh Phan Thanh Phong

Xem tới name card, thì ra là tổng giám đốc công ty An Phong. Nguyệt nhếch môi cười "có lẽ ông trời xui khiến chúng ta gặp nhau. Anh sẽ phải giúp em đối phó Trần Gia Khiêm, trả món nợ hôm nay". Nguyệt nhét chứng minh thư của Phong vào giỏ xách, mở cửa rồi đi.

Từ nhỏ, Nguyệt đã được ông Huy cho đi học võ Vovinam để phòng thân. Cô nghịch ngợm, thường trèo cây, leo tường trốn nhà đi chơi. Mấy đứa con trai gần xóm hay gọi cô là Moon (mùn), giống tên con chó mực trong xóm, ý nói cô hung dữ, khảng khái như con trai. Nhưng khi lớn lên hiểu chuyện, Nguyệt dậy thì thành công, trở nên xinh đẹp thuần khiết, làm bọn chúng mê mẩn. Chúng sửa thành Moon (ánh trắng), trùng một phần tên của cô, rất hợp với vẻ đẹp của Nguyệt. Xuống tới lầu, Nguyệt dùng kẹp tắm chốt mở khóa, leo lên cây mận, phóng ra ngoài tường. Cô xoay nhìn lên lầu, chỗ ban công phòng của Phong lần nữa, rồi đội nón kết rồi đi thật sụ.

Khiêm tới Đà Lạt trời cũng khuya. Do đi gấp nên anh không đặt vé máy bay kịp, lái xe cũng không xong. Anh lên đây đi với Nhi, không thể đi xe hơi được. Nên cuối cùng đặt xe giường nằm 5 sao, mất 6 giờ đi xe để tới Đà Lạt. Khiêm đặt phòng ở khách sạn trong thành phố, view xuống hồ Xuân Hương thơ mộng. Anh nghỉ ngơi, định sáng mai sẽ rủ Nhi đi ăn sáng, tạo bất ngờ cho cô. Cả ngày ngồi xe, thêm thời tiết Đà Lạt cuối năm khá lạnh nên làm Khiêm khá mệt mỏi. Sống ở thành phố nóng quanh năm, chứng hàn nhiệt của Khiêm ít tái phát, làm Khiêm ý y, quên hẳn nó. Gấp rút đi Đà Lạt không mang áo ấm, nên giờ Khiêm mệt mỏi, gần như bị hạ thân nhiệt. Vô phòng, Khiêm nhanh chóng lấy thuốc ra uống, dạo nhanh xuống chợ đêm mua áo phao thật dày mặc tạm. Anh không muốn yếu đuối trước mặt Nhi "chờ anh hết đêm nay, ngày mai, anh sẽ lại là Gia Khiêm mạnh mẽ của em, Ngôi sao nhỏ". Khiêm nặng nề lê bước vô phòng, chỉnh đồng hồ nhiệt làm ấm, nằm phịch ra giường ngủ.

Sau một đêm dưỡng sức, Khiêm khỏe hơn, anh làm vệ sinh cá nhân xong, mượn xe máy tới chỗ Nhi quay phim, âm thầm đứng từ xa quan sát, muốn cho cô bất ngờ. Hôm nay quay tới đoạn người anh tỏ tình với em gái, họ tới cánh đồng cỏ hồng quay, lúc có ánh nắng, quay bóng hai người hôn nhau, tạo hiệu ứng lãng mạn. Nhi mặc đầm vintage, tay phồng, cổ tròn màu da đứng giữa đồi cỏ hồng. Nam chính mặc áo len dài tay, quần kaki đang nhìn Nhi đắm đuối, nói lời ngọt ngào yêu thương. Thời tiết trời tháng 12 ít gió, nên đoàn phải mượn cây quạt công nghiệp thổi cho những sợi cỏ bay lăng đăng. Áo đầm của Nhi tung bay đẹp hơn. Nói thoại không sao, tới lúc nam chính cúi xuống hôn Nhi lại xảy ra vấn đề. Lúc thì quạt hư, khi thì ánh sáng chói....đến khi đạo diễn bắt đầu bực bội, chị trợ lý đi lại kể tai ông nói nhỏ gì đó. Đột nhiên thấy ông ngó Tinh Nhi, cau mày, lắc đầu thờ dài, rồi nói to

- Phán cảnh hôn hũy bỏ. Sau khi nữ chính nhận lời tỏ tình, nam chính ôm nữ chính là xong. À, anh nói này Nhi, em hôn yếu quá, cảnh này bỏ, nhưng em phải tập đi. Không thể bỏ cảnh hoài được. Hôn cho có hôn tí.

- Dạ! Em biết rồi.

- Ủ! Tiếp tục.

Quay xong phân cảnh vừa rồi từ lúc trời sáng tới lúc nhá nhem tối. Tinh lấy cảnh bình minh, mà giờ lấy hoàng hôn thay thế. Cả đoàn ai cũng mệt mỏi, nhanh chóng dọn dẹp về lại khách sạn. Nhi lấy điện thoại ra gọi cho mẹ, có tiếng chuông nhưng không ai nghe máy. Cô nghĩ chắc mẹ đi vệ sinh, nên định lát gọi lại. Nhi mở 3g xem tin tức. Đập vào mắt Nhi là scandal của diễn viên chính bộ phim "em gái à! Anh yêu em". Nhi hoàn toàn bị chấn động. Cô lập tức gọi lại cho mẹ, sau một hồi chuông dài, cũng có người bắt máy, nhưng không phải mẹ, mà là bác cùng phòng.

- Alo! Nhi hả con? Mẹ con đi cấp cứu rồi. Hôm nay bà ấy đang xem tin tức trên tivi, tự nhiên mất trợn ngược, lăn đùng ra xiu. Mấy cô y tá đưa vào phòng cấp cứu rồi.

Mất Nhi đứng trờng, nước mắt chực trào. Điện thoại rớt xuống đất vỡ cả màn hình. Tiếng roi vỡ làm Nhi định thần. Cô vội vàng đứng dậy, chạy ra khu để xe máy. Lúc này, nhiều người trong đoàn nhìn Nhi chỉ trỏ, bàn tán. Thụy Như thấy cô cũng khinh khỉnh cái mặt, khẽ cười rồi bỏ đi. Cô mặc kệ, cô phải đi khỏi nơi này, cô phải về với mẹ.

Vừa có chút tiếng tâm, tự nhiên ở đâu lời ra clip sex của Tinh Nhi với thằng vợ vắn nào đó. Từ đó, cô bị ghép tội bán dâm trong đường dây nghìn đô. Đòi tư bị cộng đồng mạng phanh phui, bôi nhọ. Mẹ của cô không chồng mà chưa. Ba cô là một trong những người khách của mẹ...cô cũng theo truyền thống, làm đi từ bé. Mẹ cô bị sốc nặng, lại rơi vào hôn mê sâu. Còn Nhi vừa mừng vì mẹ tỉnh, lại phải chứng kiến tính mạng của mẹ ngàn cân treo chỏ. Oan ức không thể giải bày, chỗ dựa tinh thần là mẹ cũng bị vạ lây. Uất ức cùng cực, cô bỏ đoàn phim, lái xe đi trong đêm tối, cứ mãi miết chạy, không biết sẽ đi đâu. Khi tới đoạn đò dốc, Nhi phát hiện thằng xe không ăn, mà đường trước mặt tối đen. Nỗi sợ hãi bao trùm, cô không sợ chết, cô chỉ sợ không được gặp mẹ lần cuối cùng.

Bỗng đầu phía trước có ánh đèn đỏ khi rõ khi mờ, rồi bánh xe của Nhi dính chặt vào bánh sau của xe trước mặt. Người thanh niên trên xe máy đằng trước hét lên kêu Nhi trả số về số một, ghiền xe của Nhi giảm tốc, diu xe cô tấp vô khúc đường lán nạn. Anh dựng xe, leo xuống, rút chìa khóa xe Nhi, đứng ôm cô vào ngực. Lúc này, cô mới hoàn hồn, không thèm nhìn ai đang ôm mình, theo bản năng ôm lại người thanh niên ấy, ôm chặt nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, và khóc rung rức. Anh gác cằm lên đầu cô, cất tiếng nói trầm ấm hữu lực.

- Mọi người chê bai em đơ bản, là cô rác, vậy hãy về làm bảo vật của riêng anh.

- Anh không ngại clip sex....sao?

- Clip của người ta sao mình phải ngại?

- ????

- Vì đáng người em không xấu như vậy.

- Sao anh biết em không xấu?

- Vì em là của anh.

Nhi ngược nhìn Khiêm, ánh mắt anh trầm tĩnh, sâu sắc, không nhìn ra có chút nào giả dối, tán tỉnh cô. Nước mắt cô lại rơi,

- Em còn gì cho anh đây, thật sự em sợ bản rồi.

Khiêm không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô, trong đôi mắt sâu đen ẩn hiện tia đau lòng, anh dịu Nhi tới gốc cây ngồi, anh gọi điện kêu taxi về khách sạn. Nhi cũng im lặng, chắc có lẽ anh đã hối hận. Đàn ông ai cũng xem trọng trình tiết phụ nữ. Khi trước, cô từng nghĩ cô sẽ đá ai dám xem thường cô, nay sao đối diện với người đàn ông này, cô chỉ cảm thấy đau lòng, đau thay luôn phần của anh. Nhưng nếu cho chọn lại, cô vẫn làm như thế, không hối hận. Khiêm có thể tìm người xứng đáng hơn làm vợ, nhưng mẹ chỉ có một mà thôi.

Họ về khách sạn bên bờ hồ, Khiêm đỡ Nhi ngồi trên giường, anh vô phòng tắm pha nước ấm. Xong quay ra, ngồi xổm dưới sàn trước mặt Nhi.

- Giờ em vô tắm cho tỉnh táo. Anh sẽ liên lạc với bệnh viện xem tình hình của mẹ, và đặt vé máy bay. Nhanh nhất cũng sáng sớm mai về tới thành phố. Nên em có lo lắng cũng bằng thừa. Hãy giữ sức về chăm sóc cho mẹ.

Anh nắm tay cô dắt vô phòng tắm, đóng cửa lại:

- Nước đủ ấm, em không được tỉnh táo lắm, đừng vận lung tung kéo phông hoặc cảm lạnh. Anh ra ngoài chút anh về.

Sau khi nghe tiếng đóng cửa phòng, Nhi yên lặng làm theo lời Khiêm. Cô cởi đồ, bước vô bồn tắm, ngồi gục mặt khóc. Cô nhớ lại đêm đó, hay là trong khách sạn có camera, cô làm sao giải thích với mẹ, làm sao đối diện với truyền thông. " Mẹ, con hại mẹ rồi, huhuhu".

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Giới hạn nào cho em

Từng giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt buồn. "Mẹ ơi, con xin lỗi, con xin lỗi. Con đau, đau quá. Con mệt mỏi quá, sống mệt quá. Con đã từng nghĩ, chỉ cần con cố gắng, sống chan hòa, đối xử với người khác bằng tất cả chân thành, con sẽ nhận lại sự y điều đó. Nhưng tại sao, con vẫn còn trẻ, không hại ai. Con chỉ muốn đóng phim, kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ, con mang tội gì. Tại sao lại đối xử với con như vậy, biến con thành kẻ tội đồ của mẹ. Khi biết tin mẹ bệnh, con đã nghĩ, chết là một chuyện rất đáng sợ, cho nên rất cố gắng sống sót, cố gắng kiếm tiền để trị bệnh cho mẹ, chúng ta cùng nhau sống, tương lai chúng ta có một ngôi nhà lớn, con phụ mẹ nấu ăn trong phòng bếp. Hai mẹ con vừa ăn, vừa tâm tình chuyện cuộc sống."

Tĩnh Nhi xem lại nhiều bài báo phân tích đoạn clip của cô, khẳng định clip là thật. Giương mặt người đàn ông được che mờ. Nhưng nhìn dáng người rất chuẩn, giống người đàn ông đêm đó. Giương mặt Nhi không che rõ ràng từng đường nét. Camera có lẽ đặt ở đầu giường nên thấy rõ tấm lưng trần nhẵn mịn, bóng loáng của cô, phần nhạy cảm cũng đã được che đi. Cô lại xem trăm ngàn người bình luận, chủi mình đã thỏa, trêu chọc cô muốn làm kiểu nữ mỗi chài đại gia, ngay cả mẹ cô cũng bị thỏa mạ bằng lời lẽ cay độc nhất. Nhi cười khổ, xem video cười, thậm chí thân thể bắt đầu nhanh chóng thấm lạnh và run rẩy, sau đó thì lưng khóc, nhìn đoạn video kia trong nhạt nhòa nước mắt.

- Mẹ ơi, con đi đây, con đi trước đến cửa địa ngục. Nếu con thấy mẹ xuống, con sẽ chỉ mẹ lối đi lên thiên đàng, xin thiên thần giữ lại một chút tình yêu mẹ cho con, mà soi đường mẹ đi. Riêng con, sẽ mỉm cười đi vào địa ngục. Con không còn mặt mũi gặp mẹ nữa, con cũng không thể oán trách ai. Đây là số phận của con. Con đã cố gắng, rất cố gắng để sống tốt, không hổ thẹn. Mẹ, con yêu mẹ.

Gia Khiêm! Em yêu anh. Cầu chúc anh sẽ tìm được người phụ nữ xứng đáng với anh. Hãy thay em chăm sóc cho mẹ em những ngày cuối đời, em biết em ích kỉ, nhưng cho em được ích kỉ lần đầu, cũng là lần cuối và là điều duy nhất em nhờ anh, em không có can đảm gặp mẹ lần nữa. Huhuhu! Vĩnh biệt! Tình yêu của tôi.

Nhi buông thõng tay, đặt điện thoại đã vỡ màn hình trên bệ bồn tắm. Vài mảnh kính nhỏ rơi ra. Nhi cầm điện thoại, gỡ nhẹ xuống thành bồn, miếng kính to hơn rớt ra. Nhi nở nụ cười đau thương, cầm tấm kính, cửa mạnh vào cổ tay mình.

Khiêm đi ra ngoài điện thoại cho Lực, yêu cầu phong tỏa,dập tắt tin tức. Clip Tĩnh Nhi vừa mới phát ra 5 phút, đã bị download, chia sẻ ngàn lần theo cấp số nhân! Đã có mấy tổ chức nhảy vô can thiệp, nhưng vẫn không khống chế được. Lực đã cố gắng xử lý nhưng thật sự lực bất tòng tâm.

Khiêm ghé vô chợ đêm mua cho Nhi mấy bộ đồ. Giữa trời đêm lạnh lẽo, người đàn ông đẹp như người mẫu lại đi mua đồ lót cho phụ nữ, khiến mọi người xung quanh nhìn anh trầm trồ, kinh ngạc, lẫn tiếc nuối. Khiêm mặc kệ, trên gương mặt điển trai lạnh lùng, không lộ ra tí biểu cảm. Anh mang đồ lên phòng, gõ cửa phòng tắm. Bên trong hoàn toàn im lặng. Nghi ngờ bên trong không ổn, Khiêm đập mạnh, tông cửa vô trong. Trước mắt anh là cảnh tượng kinh hoàng, cả bồn tắm đầy nước màu đỏ của máu. Nhi nằm đó, mắt nhắm nghiền, sắc mặt nhợt nhạt, lạnh yên như đang ngủ. Khiêm vội bông Nhi ra ngoài, đặt lên giường. Anh lấy khăn buộc lại cổ tay, dùng áo choàng ngủ bọc Nhi lại, ầm cô chạy đi vô bệnh viện.

Tại công ty Protect, ông Lê Hoàng giận dữ ném remote về hướng TiVi.

- Son! Con giải quyết vụ này nhanh đi, mau tìm con bé về cho ta. Giờ thì đã biết nó làm diễn viên, phần còn lại làm được không?

- Dạ được! Ba yên tâm. Con đi làm ngay.

Ông nhìn màn hình tivi vỡ tan, lắc đầu thờ dài. Tay run run móc trong túi ra tấm hình cả nhà chụp chung khi bà Vy còn là thiếu nữ. Nhẹ nhàng sờ lên gương mặt con gái, ông nở nụ cười hiền, bao kỉ ức ủa về sống động. Con gái ông sống cực khổ bao nhiêu năm qua, bệnh nan y vậy mà cũng không tìm ông, chẳng lẽ nó hận ông đến vậy. Còn cô cháu gái đáng thương, ông thật có lỗi với cháu. Huhuhu. Ông khóc ngon lành, khóc cho thỏa nỗi nhớ, xoa dịu nỗi xót xa của đang sinh thành khi đẩy con vào đau khổ không thể vãn hồi.

Thanh Phong xem xong đoạn clip cũng tức giận không kém, mặt anh đanh lại đến thui, tay muốn bóp nát điện thoại.

- Quan! Clip này do ai làm? Tôi cảnh cáo cậu một lần rồi mà.

- Tổng giám đốc! Thật sự tôi không biết. Tôi tra ngày tháng trên clip là ngày bà chủ kêu tôi mua 2 liều thuốc kích dục. Tôi nghĩ không ảnh hưởng đến cô Nhi, vì cô đang ở Đà Lạt, nên đã mua đưa bà. Hôm đó, cô Nhi không quay ở Đà Lạt sao?

Phong chấn động, phải! Nhi ở Đà Lạt, sao lại ở trong phòng anh? Bình thường, anh ngủ rất tỉnh, hôm đó, sau khi thấy cô ấy vô phòng tắm, tỉnh chờ cô ra nói chuyện. Đột nhiên anh cảm thấy hơi khó thở, và ngủ sâu hơn. Sáng dậy không thấy ai, nhưng mùi hương đêm qua vẫn thoang thoảng, mùi thơm dễ chịu của núi rừng buổi sớm, cũng không phải mùi thơm vị biển của Tĩnh Nhi, không lẽ anh bị xông mê hương? Cô gái đó là ai.

Phong vội vàng về phòng mình, mở tủ lấy bộ gráp còn dính "vài bông hoa đỏ thắm", anh cắt phần vải in dấu những bông hoa, nhét túi mang đi làm xét nghiệm ADN. Phong điện thoại cho tổng biên tập các tòa soạn báo, yêu cầu viết bài đính chính cho Tinh Nhi. Nhiều tờ báo mạng, báo lá cải cũng được An Phong huy động viết bài bênh vực cho Nhi. Clip là dàn dựng, người giống người, còn cẩn thận chụp lịch quay, phỏng vấn người trong đoàn ngày giờ đó Nhi đang ở Đà Lạt quay phim, làm sao có thể quay clip tình ái.

Ngay lúc đó, tại Huyền Long diễn ra cuộc họp mặt nội bộ. Sắc mặt Minh âm trầm, nhìn mọi người ngồi dưới.

- Tôi muốn biết kẻ nào đứng sau clip đó. Cả người trong cuộc, và người tung clip. Để loài ác đó còn nhón nhơ, thì sẽ còn có nhiều người phải khổ.

Đại hội gặt đầu, tăn ra làm việc. Minh nhớ tới vợ mình, cảm thấy căm phẫn hơn. Tại sao bao tai họa cứ đổ lên cô gái đáng thương đó. Anh điện thoại cho Nghi

- Em đang ngủ à?

- ừm! Bên này mới 3 giờ sáng thôi.

- Sao lại gọi cho em, nhớ con cũng không thể làm mất giấc ngủ của con được.

- Anh nhớ vợ lần con.

- Hihi! Em cũng nhớ anh. À, cô Tinh Nhi gì đó sao rồi, mong là anh ấy thật sự tìm được một nửa của mình.

- Ủ! Anh ấy tìm đúng người rồi. Không cần lo. Em ngủ đi. Hôn em và baby nhé!

- Ok! Bye anh!

Minh cúp máy, lòng nặng trĩu đi ra ngoài. Bao năm qua, anh hai mới bình tâm được, vừa gặp được tình yêu thì sóng gió lại nổi lên, làm sao kiềm hãm phần con trong người anh ấy. Sắp lại có mưa tanh gió máu rồi đây.

Nguyệt về Đà Lạt, đang ngồi lướt face thì gặp tin giật gân. Mà người trong tin ấy có gương mặt y hệt mình, diễn viên Tinh Nhi. Nguyệt nhớ về đêm đó, Phong gọi Nhi, thì ra không phải anh biết tên cô, mà có thể anh ta nhầm mình với cô gái này. Nguyệt thờ dài, buồn bã. Tiếp tục kéo những tin tức tiếp theo, diễn viên Tinh Nhi chịu không nổi cú sốc tự tử, chưa biết sống chết. Nguyệt bàng hoàng " cô ấy tự tử, sao đại khờ vậy chứ, mình làm sao đây? Sao mình đau lòng quá, như tội lỗi là của mình vậy. Không được, mình phải vào bệnh viện. Đứng nhất định đi thăm cô ấy. Cầu mong Tinh Nhi đừng có chuyện, không cả đời con sống không yên.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mưa tanh gió máu

Khiêm bỗng Nhi vào viện tầm hơn 9 giờ, bệnh viện vắng tanh, bàn trực y tá cũng không thấy người. Anh đặt Nhi lên giường trong phòng cấp cứu, đảo dác chạy tìm bác sĩ. Tới khu phòng trực, thấy quạt trần trong phòng chạy vù vù, sau cái tủ sắt đựng hồ sơ hình như là giường ngủ cho bác sĩ trực. Khiêm nắm tay đâm vào khung kính trên cánh cửa nhôm "Xoảng", khung kính vỡ vụn rơi xuống đất tạo thành tiếng chói tai. Ông bác sĩ trực giật mình, lồm cồm bò dậy, vội lấy áo blouse khoác vào người, ngó ra. Khiêm thò tay mở chốt khóa đi vào, mặt đặng đặng sát khí. Bác sĩ nhìn đồng kiếng vỡ, bàn tay Khiêm máu vẫn đang nhiều giọt, gương mặt đanh lại lạnh lùng, lão ta sợ toát mồ hôi, vội đi ra, giữ bình tĩnh hất hàm hỏi

- Anh kiểm ai? Sao dám vô đây? Đi ra không tôi gọi bảo vệ bây giờ.

Lão vừa nói, vừa giải nút áo blouse. Khiêm lườm lão, đi thẳng vô trong, trên giường là bà y tá đang kéo mền che thân. Miệng Khiêm nhếch lên độ cong khinh bỉ, đi trở ra, xách cổ lão bác sĩ tới phòng cấp cứu, không quên nói với lại

- Muốn đi hay lết tự chọn.

Khiêm quăng lão ta vô phòng, đẩy tới giường Nhi đang nằm. Từ cổ tay của cô, máu vẫn chảy ra thấm đỏ cả khăn, mặt nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt. Lão bác sĩ chưa kịp mặc quần, bị ép cũng đành đi lại chỗ Nhi, vạch mắt cô xem đồng tử, lấy ống nghe nghe nhịp thở, rồi lại bắt mạch. Lúc này, y tá cũng ra tới nơi. Ông ta liền nói

- Chuẩn bị cấp cứu. Bệnh nhân bị mất máu nhiều, gây sốc.

Y tá gặt đầu, kéo màn đẩy Khiêm ra ngoài. Cả hai nhanh chóng cấp cứu cho Nhi. Qua khoảng 15 phút, y tá quay ra, nói với Khiêm

- Bệnh nhân mất máu nhiều quá, bệnh viện không đủ, cần huy động thêm máu tươi.

- Tôi mang máu AB- được không?

- Máu của anh thuộc nhóm quý hiếm, nhưng không thể tiếp cho bệnh nhân, bệnh nhân mang máu B+.

- Vậy đi tìm đi, lật cả bệnh viện này lên cũng phải kiếm cho ra người mang máu B+.

Khiêm đã mất bình tĩnh, anh hét lên làm y tá sợ xanh mặt, lấp bắp gặt đầu, te te rồi đi. Tới khúc rẽ, chợt có người nắm cánh tay y tá giật lại, bà ta xoay lại nhìn người ấy, tưởng ma tính la lên. Nguyệt vội bùm miệng bà ta "suy!".

- Làm gì la vậy má, tôi tới hiến máu, chị im thì tôi thả chị ra, im không?

Y tá gặt đầu, Nguyệt quan sát, thấy Khiêm đứng yên trước cửa phòng cấp cứu, mới nhẹ nhõm thả người.

- Giờ chị lấy máu của em đi. Em mang máu B+ đây.

Bà y tá nhìn Nguyệt ngờ ngợ, rất giống cô bé trong phòng. Nguyệt thấy bà ta nhìn mình chằm chằm, cô bực bội, tròng mắt:

- Chị có lấy máu không? Hay muốn tên điên kia lật tung bệnh viện lên?

Lúc này chị ta hoàn hồn, nắm tay Nguyệt đất vô phòng thử máu. 5 phút sau ra kết quả trùng khớp, máu sạch, không nhiễm khuẩn. Bà ta tính dẫn Nguyệt tới phòng cấp cứu truyền trực tiếp, nhưng Nguyệt đã dần tay lại.

- Tôi không muốn gặp biến thái kia, lấy máu ở đây, không thì thôi.

Bà ta lườm Nguyệt bực bội, nhưng vẫn làm theo. Hai bịch máu được rút ra, mang lại truyền cho Nhi. Trong mơ, Nhi thấy mình có ba, hình ảnh chớp lóe về người đàn ông trung niên đã bỗng ẵm cô thử bé. Cái ngày mẹ cô dọn đồ, dắt cô trốn "ba". Mẹ nói "người đó không phải ba của con, nên đừng mè neho nữa". Nhi chu miệng chồm chồm giận dỗi hỏi mẹ "thế ba con là ai? Con muốn có ba". Mẹ nhìn cô thờ dài, xoa xoa đầu con rồi lại nhìn ra cửa với đôi mắt buồn xa xăm. Chợt từ phía ngoài, có bóng người đàn ông đang bước về phía mẹ. Nhìn kĩ ông ta rất khác, không giống như người "ba" ở bên Nhi suốt năm năm.

- Nhi! Đây là ba con! Con muốn gặp nên ba tới rồi đây. Gọi ba đi con

Nhi nhìn ông ấy, dáng người to cao, bệ vệ, đang nhìn cô, chờ đợi gì đó. Nhi cảm thấy rất thân thuộc, nên quyết định gọi "ba! Ba!

Nhi tỉnh lại, mồ hôi đầm đìa, trên tay vẫn đang cầm ống truyền nước biển.

- Em tỉnh rồi à! Còn thấy đau không?

Nghe giọng nói quen thuộc, Nhi nhìn về phía cuối giường, có bàn tiếp khách nhỏ, bóng dáng Khiêm đang ngồi bất chéo chân trên ghế sofa, một tay gác lên thành ghế, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, đang nhìn cô rất dịu dàng. Nhi nở nụ cười yếu ớt, gật đầu, đưa cánh tay lên muốn ngoắc anh, nhưng vô lực, lại rơi xuống giường. Khiêm đứng lên, đi tới đầu giường, từ trên cao nhìn Nhi, đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán.

- Lần này anh tha, lần sau còn để mình bị thương nữa sẽ bị phạt.

- Hừ!

Nhi liếc yêu anh, cô xoay mặt đi làm bộ giận, nhưng tim cảm thấy ấm áp vô cùng. Khiêm cũng không nói nữa, khom người xoay mặt Nhi lại, hôn lên trán Nhi, nhẹ nhàng hít gò má non mịn, và dịu dàng trên cánh môi khô khốc. Nước cam từ miệng anh truyền sang cho cô, chua chua ngọt ngọt, môi của Nhi tươi tắn, hồng hào trở lại. Nhi đang ngó người, nhưng vẫn nuốt hết nước. Khiêm hài lòng, đứng thẳng người nhìn cô, miệng nhếch lên độ cong nhẹ:

- Em tự uống được mà. Ai lại cho uống kiểu đó, ki chết!

- Kì không chết! Khát mới chết. Với lại.....anh cho.....vì anh thích....

Gương mặt anh bình thản, tiếng cười trầm thấp phát ra từ cổ họng, Nhi then chín người, lần nào cũng bị anh bẻ từng chữ. Rồi cô nhớ về hiện tại, tính hỏi anh thì anh lại "suyt"

- Nghỉ ngơi cho tốt, mọi việc khác để anh lo. Ở đây chờ anh! Nhớ! Không được làm việc đại dột như hôm qua, nghe không?

Anh cúi nhìn Nhi, đôi mắt thâm sâu, nét mặt cương nghị, Nhi gật đầu rầm rập. Anh hài lòng, xoa xoa đầu cô, đi ra ngoài. Ngoài cửa, hai người cận vệ đứng canh sẵn, thấy anh ra, cúi người chào anh.

- Canh chừng cô ấy cho tốt!.

- Dạ! Thưa anh!

Tại khách sạn nơi đoàn phim lưu trú, Thụy Như tung tăng xách giỏ đi ra. Ấy vừa ra, chiếc Mecides trở tới, ả cứ ngỡ grapcar nên nhanh chóng leo lên. Tài xế thấy đối tượng tự chui vào rọ, đỡ tốn công, nhếch mép cười rồi lái xe thẳng về thành phố. Như nhìn đường xá, thấy có gì sai sai, vội kêu kêu tài xế dừng xe. Anh ta thắng "kết", ả chúi nhủi về phía trước. Ấy bực bội, la oai oái. Anh tài xế xuống xe, mở cửa sau, chui người vào, dứt khoát dùng tay chặt vào gáy của Như, ả đang chỉnh trang lại y phục, chưa kịp xuống xe đã ngất nằm trên xe. Anh tài xế nhìn ả ngán ngẫm, lắc đầu, lấy túi xách của ả mang lên ghế lái, tiếp tục lái xe về thành phố. Anh lục lấy điện thoại của Như, tìm số của thư ký phim trường, nhắn tin "nhà em có việc, em về thành phố gấp, chị xin phép đạo diễn giúp em", xong khóa luôn điện thoại, quăng xuống ghế lái phụ.

Tại thành phố, bà An nhìn thấy scandal của Nhi, thêm tin cô tự tử, bà ta mỉm cười hài lòng, cất điện thoại, quyết định đi shopping. Chiếc BMW chở bà tới trung tâm thương mại lớn ở quận nhất, bà tự đi vô, còn tài xế đi gửi xe. Vừa vô tới cửa, có đứa bé trai rất đáng yêu lại nắm tay áo bà lay lay:

- Bà ơi, cháu bị lạc mẹ rồi, bà có thể dắt cháu đi tìm mẹ được hom?

Bà nhìn thằng bé, dong dong cao, hơi gầy chừng 3,4 tuổi và rất đẹp trai, như Thanh Phong hồi bé vậy, bà nở nụ cười nhân hậu, gật đầu hỏi:

- Thế mẹ cháu tên gì? Cháu có nhớ số điện thoại của mẹ không?

- Mẹ cháu có cho cháu đeo đồng hồ có thể gọi mẹ được, mà hình như cháu làm rớt trên xe taxi rồi.

- Vậy cháu nhớ là đi taxi nào không? Và chú tài xế tên gì? Bà gọi chú tài xế quay lại đưa đồng hồ cho cháu gọi mẹ nhé?

- Dạ! Cháu không nhớ, nhưng cháu nhớ số điện thoại của chú tài xế, vì mẹ đọc số cho cháu gọi bằng đồng hồ.

- Vậy cháu đọc đi, bà gọi chú ấy trả cháu đồng hồ cho.

- Dạ, số là 09xxxxxxx

Bà An gọi vô số điện thoại thằng bé vừa đọc, bên kia là giọng một thanh niên bắt máy.

- Alo! Chú vừa chở khách là hai mẹ con tới trung tâm thương mại, đúng không?

- Dạ đúng ạ, có gì không có?

- À, thằng bé rớt đồng hồ trên xe, chú vui lòng quay lại trung tâm cho bé tìm đồng hồ, cước phí tôi sẽ trả.

- Dạ! Cháu biết rồi, cháu quay lại ngay, cô chờ cháu 5 phút.

- Ủ

Bà An ừ, rồi đứng chờ cùng đứa bé. Chưa đầy 2 phút, chiếc Mecides đã tới nơi. Thằng bé reo lên "xe tới, xe đó đó bà ơi". Bà An mỉm cười, dắt tay bé tới chiếc xe. Tài xế hạ kính xuống nói:

- Cô lên xe tìm giúp cháu ạ. Ở đây không cho đậu xe, cháu xuống xe không được ạ.

- Ủ! Vậy để tôi tìm

Bà An đưa bé lên xe. Thằng bé loay hoay, cuối cùng thấy đồng hồ kẹt bên hông ghế, nó cố giật lên không được. Bên ngoài, bảo vệ thấy chiếc Mecides đậu hơi lâu, nên đi tới đuổi đi. Bà An thấy vậy, cười già là "chờ chút, đi ngay thôi", rồi cũng chui vào xe, lấy đồng hồ giúp cháu bé. Đứa bé thấy bà An chui vào xe, liền đóng cửa lại, anh tài xế nhanh chóng lái xe rời đi. Bà An nghĩ anh tài xế né bảo vệ, nên kêu xe quay lại cho bà xuống. Anh nhìn kính chiếu hậu, ra hiệu với đứa bé, bé gật đầu, lấy khẩu trang ra đeo. Xe tập xe vô lễ, tài xế vội nhào người ra sau, xịt chất cay nồng vào mặt bà An, làm bà ngất, tiếp tục lái xe đi.

Khi bà An tỉnh lại, đã thấy mình ở trong căn phòng tối, bên cạnh là Thụy Như đang ngủ. Bà lay lay vai ả, ả mở mắt lơ lơ, như đang say ke, thấy bà An liền hỏi:

- Đây là đâu vậy bác.

- Bác không biết. Mà sao cháu cũng ở đây?

- Cháu...cháu nhớ trên đường đi ăn cơm, tài xế đi nhầm đường...rồi... cháu cũng không nhớ nữa. Đầu cháu đau quá.

Như đập đập tay vào phần ót đầu nhức, rên rì. Cánh cửa bật mở, ánh sáng bên ngoài ủa vào chói mắt. Từng tiếng giày da nện trên nền đá "cộp....cộp" lạnh người. Khiêm bước vô phòng, đèn bật sáng. Một tên mặc đồ đen đẩy ghế xoay tới cho anh ngồi đối diện hai người kia. Khiêm ngồi xuống, bắt chéo chân, hai bàn tay đan nhẹ vào nhau, nhìn bà An và Như.

Khiêm: Cô! Làm người không muốn, lại đi làm chó đại.

Như: Anh là ai? Nói năng cho cẩn thận. Có biết ba tôi là ai không hả? Còn bác đây nữa. Anh đừng tới chúng tôi thì khó mà sống.

Khiêm: Đánh chó thì cần biết chó mẹ làm gì, cũng là đàn chó cái hòa nhau thôi.

An: Cậu là ai? Sao bắt chúng tôi. Cậu thả chúng tôi ra, tôi hứa không truy cứu.

Khiêm: không biết tôi là ai, mà năm lần bảy lượt đụng tới người phụ nữ của tôi. Bác gần già thôi mà sao lắm cảm rồi.

An: Nhưng cậu là ai mới được, cậu muốn bao nhiêu mới thả tôi và con bé, ra giá đi.

Khiêm không nói, lừ mắt nhìn tên mặc áo đen, hấn gật đầu, thêm một tên nữa tới xóc nách Như lôi ra góc phòng. Bên ngoài, hai tên giang hồ bặm trợn đi vô, Như vừa nhìn là nhận ra ngay những tên cô thuê chở Nhi về Tịnh Biên, trăn ả lắm tấm mồ hôi.

Khiêm: hai đứa mày "ăn" con kia, ăn sao cho nó "sướng" thì tao tha mạng. Hai tên giang hồ bị hành hạ chết đi sống lại, làm gì còn sức, mặt chúng méo xẹo, quỳ sụp xuống chân Khiêm năn nỉ

- Đại ca! Tội tôi bị dân cả trăm trận mấy ngày qua, thêm vào ăn có một cử mỗi ngày, không còn sức đâu. Anh cho người khác đi.

- Không ăn thì chết.

Gương mặt Khiêm bình thản đến lạnh lùng, anh đưa tay xòe ngang, một người cận vệ khom người đặt vào tay anh con dao, loại dùng phẫu thuật siêu bén. Anh cầm dao hạ thấp xuống gần ngay đúng quần tên đó, hấn vội chụp ngay của quý, lấp bắp nói:

- Ăn! Em ăn đây.

Nói rồi, hấn xoay lại nhìn Thụy Như đang bị kẹp bởi hai vệ sĩ. Thấy Khiêm nhìn, họ gật đầu buông Như ra, đi qua vịn bà An. Hai tên giang hồ bắt đầu lao vào cầu xé quần áo của Như, nhanh chóng đề ả ra, đâm mạnh vào hạ thể ả. Vài cú nháp mà ả ra nước ướt nhẹp, lúc đầu Như còn kháng cự, la hét, sau sướng quá mà hưởng ứng rên "uhm...ah...uhm" đầy dâm dăng. Bà An nhìn một màn đang xảy ra chỉ biết lắc đầu.

- Yếu quá! Kích thích hơn đi.

Tên cận vệ đi lên, chích vào hai tên giang hồ mũi thuốc gì đó. Mấy giây sau, chúng như hóa điên, mắt hấn lên tia đỏ, gầm gừ. Một tên vừa thọt, vừa tát mặt ả bôm bốp đến trào máu. Tên kia thì xoa nắn, rồi khom người xuống cắn nhũ hoa của ả, đi tới đi lui, đến khi núm nhỏ nằm gọn trong miệng, hấn phun "phèo" ra ngoài, ngửa cổ cười man rợ. Như thất kinh đau đớn, ả không rên nữa, lắc đầu liên tục:

- Không! Tôi không muốn, tha cho tôi đi. Làm ơn! Tôi đắc tội gì với anh chứ.

Tên kia sau khi cắn cả hai núm, liền đem cậu bé chọt vào họng ả, ả không nói được chỉ ừ ừ. Đau quá, ả cắn mạnh vào khúc thịt kia, hấn đau đớn, vội rút ra, nhìn cậu nhỏ bắn máu tứ tung, hấn điên tiết, đâm liên tiếp vào mặt Thụy Như, đâm tới khi mặt ả bị biến dạng, be bét máu, hấn mới bị lôi ra ngoài. Tên còn lại vẫn chọt điên cuồng, tay thì vịn vẹo nhũ hoa, hai bầu ngực tươm máu ướt đẫm. Bà An nhìn thấy nôn ọe, rồi ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Quýt làm cam chịu

Bà An hoảng quá ngất xỉu, Khiêm chán ghét nhìn bà, hất mặt cho hai người vệ sĩ khiêng bà đi ra ngoài. Đang tính đứng dậy đi vào bệnh viện hỏi thăm mẹ của Nhi, điện thoại Khiêm reo, nhìn tên trên màn hình, anh thoáng cau mày, Khiêm nghe máy, nhưng không nói gì cả.

- Alo! anh Khiêm! Bây giờ anh có thể nhin chút thời gian cho em không?

- Sorry! Anh đang bận

- Anh Khiêm! Xin anh đừng cúp máy, cho em hai phút, hai phút nói điện thoại cũng được.

- Em nói đi.

- Em biết mẹ em làm nhiều việc sai trái với Tinh Nhi, em sẽ thay mẹ chịu mọi trừng phạt của anh, xin anh thả mẹ em ra đi.

- Không thể, anh đã cho mẹ em cơ hội, nhưng lần này, mẹ em gián tiếp hại hai mạng người. Em định trả thế nào, hà Thanh Mỹ?

- Em....em....vậy anh sẽ làm gì mẹ, em sẽ chịu thay mẹ, dù hành hạ, thậm chí giết em cũng được. Anh Khiêm! Không ai tự chọn cha mẹ cho mình. Em biết năm xưa, anh vì trả thù cho bác gái mà đưa chú mình vào nhà thương điên. Xin anh hãy hiểu cho em, coi như vớt vát chút tình nhỏ mọn em dành cho anh bao năm qua, cho em cơ hội trả hiếu cho mẹ. Hic....hic....

- Em nín đi, Thanh Mỹ anh quen không yếu đuối như vậy.

- Anh Khiêm! Em hết cách rồi. Em bất lực thật sự. Năm xưa, em cãi ba mẹ, bỏ nhà ra đi để theo đuổi anh, em là đứa con bất hiếu, em đáng bị trừng phạt. Em xin anh, anh muốn em làm sao, anh Khiêm???

Thanh Mỹ vừa khóc, vừa nói trong điện thoại. Càng nói, cô càng đau lòng và khủng hoảng. Cô yêu anh bằng tất cả máu tim, bỏ cả địa vị tiểu thư để theo anh, nhưng trong mắt anh, cô chỉ là người bạn. Và bây giờ, cô đang dùng chút ân tình của anh để cứu mẹ mình, nghĩa là cô đang tự tay cắt đứt sợi tình cảm mỏng manh của anh và cô. Mỹ ôm điện thoại, quì sụp trên phố đi bộ, khóc rống như đứa trẻ. Khiêm trầm ngâm, anh nhớ về mẹ. Anh cũng gần như phát điên khi chứng kiến mẹ mình bị làm nhục. Thanh Mỹ thiện lương như vậy, chắc chắn đau lòng lắm khi không thể cứu mẹ. Anh đang chần chừ, thì Thanh Mỹ lại lên tiếng:

- Anh Khiêm! Anh mở video call đi.

Mỹ mở điện thoại chế độ gọi video cho Khiêm, đặt trên ghế đá hướng về mình. Cô ra quì giữa phố, với tấm bảng treo trước ngực. "TÔI LÀ NGƯỜI XẤU, MỌI NGƯỜI CÓ THỂ ĐÁNH TÔI". Lúc đầu, người ta tò mò xem xét, sau có một cô gái trông bụi đời, lại tát thử vào mặt Mỹ, nhưng Mỹ không hề phản kháng. Thế là nhiều người đổ lại, người xem, người đánh trút giận, người đánh vì hiếu kì. Đám youtuber xuất hiện, livestream câu view. Mỹ bị đánh từ nhẹ đến nặng, mặt cô bắt đầu sưng đỏ, miệng chảy máu. Người xuất hiện nhiều vết cào. Nhưng cô không mấy may quan tâm, nhìn chăm chăm vào điện thoại, miệng nhép đúng một câu "xin anh tha thứ". Khiêm tức giận chửi thề, quăng luôn điện thoại:

- Lập tức cho người ra đó lôi cô ấy về.

Ông Lê Sơn đã đến tìm Nhi ở bệnh viện Đà Lạt. Nhi được nhóm Protect hộ tống về thành phố gặp bà Vy. Cô lên mạng để xem có tin tức giạt gân về mình nữa không? Kì lạ clip sex và mấy bài báo bôi nhọ cô đã bị xóa sạch, chỉ còn có số ít viết ca ngợi Nhi là diễn hay, có tâm.... Vừa định tắt điện thoại, Nhi thấy tin livestream Thanh Mỹ, đại tiểu thư của tập đoàn An Phong bị đám đông vây đánh để xin lỗi nhân vật thần bí. Nhi vội kêu tài xế lái xe tới phố đi bộ.

Vết thương trên người Mỹ khá nhiều và nặng hơn, nhưng chưa có dấu hiệu dừng lại. Lão Thịnh khi trước vẫn rất mê Thanh Mỹ. Từ lúc bị Trần Gia và An Phong làm cho phá sản, lão phải đi bán bong bóng dạo cho trẻ em ở phố đi bộ. Hôm nay thấy Mỹ treo bảng kêu người đánh mình, mặt lão đành ác, nổi máu tà dâm, muốn nhân cơ hội này "chơi" cô, sẵn tiện trả thù An Phong. Lão xoa xoa hai bàn tay vào nhau, mặt cười nham nhở tiến tới, nhìn cổ áo vest xê sâu của cô mà nuốt nước bọt. Lợi dụng đánh vô cớ, nhưng cố tình để chiếc móc bằng sắt, dùng cổ định bong bóng vương vào cổ áo, lão kéo mạnh ra. "Rệt", phần vải bị rách, nút rớt, ngực Mỹ lộ ra khoảng da thịt trắng nõn mê người. Cô hét hoảng chụp cổ áo, ngược mắt nhìn tên già dê.

- Tôi cho mọi người đánh, chứ không phải xe áo tôi.

- Hahahaha! Tôi vô tình thôi mà. Chẳng lẽ cô cho bọn nhà giàu đánh, còn tôi bán bong bóng dạo nên cô chê, nổi máu tiểu thư chửi thiên hạ. Tôi đáng tuổi bố cô đấy. Mọi người thấy đúng không?

Đám đông bàn tán, chỉ trỏ. Mỹ giận tím mặt, căm hận nhìn ông

- Ông mau biến đi khi tôi còn nhịn được.

- Sao, giờ lại hăm dọa nữa à, dùng quyền lực An Phong hăm he lão già cò thế như tôi à? Tập đoàn An Phong đẹp mặt thật.

Vừa nói, ông ta vừa sấn tới, một tay kéo tay Mỹ ra khỏi cổ áo, tay kia bóp nắn ngực cô. Mỹ giữ chặt hai tà áo, cổ đẩy bàn tay dơ bẩn kia ra. Người ngoài chỉ thấy hai người đang gằng co, không để ý lão ta đang dâm ô Mỹ. Dạt ra từ đám đông, chộp ngay bàn tay đang làm bậy của lão, bẻ quặt ra sau, sấn đà đâm, đá, đập lão thêm mấy phát. Lão Thịnh ôm bụng lăn lộn, ăn vạ. Nhiều người muốn vô can, nhưng bị nhóm Protect chặn lại, nên chỉ biết đứng nhìn. Nhi cởi áo khoác lên choàng lên cho Mỹ, nhìn chị thương cảm

- Tôi tình gì chị làm vậy? Chỉ để bọn xấu lợi dụng thôi.

Mỹ nhìn Nhi lo cho mình, lần thứ hai cô bé lại cứu mình. Mỹ òa khóc trên vai Nhi. "vậy mà mẹ lại hại cô bé thánh thiện như em hết lần này đến lần khác, chị có tội với em Nhi ời".

Điện thoại Mỹ vẫn đang mở, Khiêm truyền điện thoại qua màn hình tivi cho bà An xem, đôi mắt anh tối đen, sâu không thấy đáy, gương mặt lạnh băng không lộ cảm xúc. Bà An bị dội nước cho tỉnh, nhìn chăm chăm vào màn hình, môi bà mím lại, nước mắt bà tuôn theo từng cú đánh của thiên hạ giáng xuống con gái mình.

- Bà thấy hậu quả của bà làm chưa? Người duy nhất cứu con gái bà, chính là cô gái bà năm lần bảy lượt đẩy vào chỗ chết, dù cô ấy chẳng làm cái quái gì đắ tội bà cả.

- Cậu thì biết gì? Nó là hạng điếm, mẹ nó làm đi giết chồng tôi, nó cũng làm đi giống mẹ nó, mồi chài con tôi. Tôi hận nó tận xương tủy.

- Im! Chồng theo gái lần thứ nhất là lỗi của hấn, nhưng để cô lần thứ n là lỗi của người làm vợ. Người chồng không đủ tốt, tình yêu không đủ lớn mới theo nhân tình. Còn chồng tốt mà vẫn bị mất chồng là do bản lĩnh làm vợ thua người khác. Bà thuộc kiểu nào hà phu nhân Trịnh Gia?

Gia Khiêm tôi có gì thua kém Thanh Phong nhà bà, có gì phụ nữ của tôi phải mồi chài cậu ấy? Hừm?

Bà có mù quảng cũng phải thấy mờ mờ chứ, cô ấy đã và đang cứu con gái bà, ân nhân của Thanh Phong. bà đối trả người ân như thế sao?

- Ta.....aaaaa.

- Không nể Thanh Mỹ, liệu bà còn yên ổn ngồi đây lớn tiếng với tôi? Nếu muốn thấy con gái mình khổ hơn nữa, để trả giá cho con quí ghen tuông trong người bà, thì bà cứ việc ngu

ngốc mà hành động. Vẫn còn Thanh Phong, và cả bác Trịnh nữa. Gia Khiêm tôi có thù tất báo, không phân biệt tuổi tác và giới tính. Đừng tự biến mình thành qui, không có con qui nào ác hơn tôi đâu.

Khiêm nhìn thuộc hạ, hất mặt ra cửa. Hai tên nhân viên Huyền Long gật đầu hiểu ý, xốc nách bà An lôi ra ngoài, nhét lên xe, chờ tới một vùng huyện xa của thành phố, đẩy bà xuống. Bà An bị dội nước cho tỉnh, nên người trông nhếch nhác vô cùng, bà bỏ đôi giày cao gót, đi bộ về nhà. Gió xách, tư trang đã bị quăng hết xuống sông.

Thanh Phong thấy chị mình bị hành hạ, lập tức chạy ngay ra phố đi bộ. Chiếc BMW dừng lại ven đường, dưới trời trưa nắng, người anh tàn ra hàn khí u ám lạnh sống lưng. 5 chiếc camry khác cũng trở tới, đậu trước và sau chiếc BMW, nhóm người mặc đồ đen trên xe tủa xuống, y hệt như phim xã hội đen khi có nhân vật quan trọng xuất hiện. Phong đi chậm chậm tới gần Mỹ, nhìn chị mình tả tơi, nằm trong vòng tay của Nhi, nơi cổ tay của Tinh Nhi vẫn đang băng bó, từ ánh mắt thâm sâu chột hần đỏ, như nỗi đau của anh đang có kiểm nén không bộc phát. Anh có thể trách ai, kia là chị gái và cô gái anh yêu, đang gánh chịu tội ác do chính người mẹ của anh gây ra. Dù là người mạnh mẽ, quyết đoán, khắc tính của phụ nữ, nhưng đến bây giờ, phụ nữ mới là khắc tính của Thanh Phong. Phong coi áo khoác, choàng lên hai người phụ nữ đang ôm nhau thút thít, anh vỗ vỗ vai cả hai, quắc mắt nhìn lão Thịnh, lão toát mồ hôi, kéo nón lau, tìm cách chuồn. Nhân viên của AK chặn lão, lôi ngược lão về quăng tới trước mặt Mỹ và Nhi.

- Không ngờ công ty ông đã không cần, nay mạng mình ông cũng muốn bỏ. Tay nào ông chạm vào người chị tôi?

- Thanh Phong! Máy đã đập công ty tao sụp đổ, giờ muốn giết luôn tao à? Dù An Phong có lớn, cũng không thể coi trời bằng vung được.

Một người của tập đoàn AK tiến lên, mở chai axit đậm đặc, tưới ngay lên hai bàn tay lão Thịnh. Lão nhìn hai tay mình sôi sục, lở loét mà hét lên đau đớn. Lão nhào tới, tính nắm lấy Tinh Nhi, bị người nhóm Protect đập trở ra. Mắt lão hần đỏ căm thù, lão gầm lên như điên dại, chạy tới ôm bình ga bom bong bóng, ném về phía Thanh Phong. Do bất ngờ, nên Phong chỉ có thể xoay người, dùng thân che chắn cho hai cô gái. Cứ tưởng hứng trọn bình ga, nhưng không có gì xảy ra, chỉ có tiếng bình ga lăn lông lốc trên sàn đá. Nhìn lại đã thấy Khiêm đứng chắn trước, chân vẫn đang duỗi ra, anh đã đá bình rơi xuống đất. Nhóm Huyền Long xách nách lão Thịnh, cột chung vô bình bom bong bóng, đặt giữa phố đi bộ, dưới trời nắng nóng 40 độ.

- Tôi không coi trời bằng vung, nhưng mạng của ông thì chỉ bằng cái búng tay của tôi thôi.

Anh đưa tay lên, ra dấu chuẩn bị búng tay, nhóm người áo đen cầm sẵn hộp quẹt jippo trên tay, lão sợ xanh mặt, miệng lắp bắp, cố nhích người, lết lại cầu xin anh

- Tôi, tôi biết tội tôi rồi, xin cậu tha cho tôi, tôi còn vợ và con thơ, xin cậu.

Nhi nhìn Khiêm kinh ngạc, anh chàng kỹ sư nghèo của cô lại có thể lực lớn như vậy. Thật ra anh là ai? Thanh Phong đứng lên, từ trên cao nhìn xuống lão.

- Không có ông, họ sẽ bớt đi gánh nặng. Chúc ông thượng lộ luôn bất an.

- Mày....mày.....Phong, tao có chết, làm ma cũng không tha cho mày. Gia Khiêm! Tao nguyên rùa cả nhà mày, mẹ mày, con vợ mày, và cả em dâu mày đều chết vì bị cường hiếp, đòi đòi làm đi. Hahahaha.

- "Bóp....bóp"

Lão Thịnh bị đâm vào mặt, rụng răng, phun ra ngụm máu. Nhanh chóng, quả banh lông liền nhét vô họng lão, lão ư ừ, ho ra máu nhưng không nhổ ra được, nuốt cũng không xong, trọn tròng nhìn người vừa đánh mình. gương mặt người này giống Gia Khiêm đến 90%, mặt đàng đàng sát khí, mắt hip lại sắc bén như chim ưng. Minh ra lệnh cho Huyền Long

- Nguyên rùa phải tới nơi linh thiêng, tôi cho ông một chỗ trong văng sanh đường. Đưa lão ta đi lên "lò hóa thân". Tôi không muốn sự việc hôm nay truyền ra ngoài.

Phong đỡ Nhi và Mỹ lên chiếc BMW, Khiêm nắm tay Nhi kéo lại

Khiêm: Cậu có thể đưa Mỹ về, nhưng Tinh Nhi phải đi theo tôi

Phong: Nhi, em theo anh, hay muốn theo hẳn?

Nhi: em tự đến tự về, không dám phiền hai anh.

Phong: anh có chuyện muốn nói với em, theo anh đi.

Khiêm: Nhi, theo anh.

Nhi: hai anh thôi đi, anh Phong đưa chị Mỹ về, anh Khiêm cũng về đi. Em đi với gia đình em.

Khiêm - Phong: gia đình em?

Nhi: phải, em đã tìm được ông ngoại của mình.

Phong: em theo anh, anh sẽ cho em biết về ba của em.

Khiêm: cậu nghĩ cậu có thể sao?

Hai người đàn ông cực phẩm nhìn nhau bằng ánh mắt viên đạn. Nhi trừng mắt nhìn họ, cô quát lên

- Hai anh im đi, hai người theo em. Một quá. Người nhà của ai tự đưa về, riêng hai ông cụ non này sẽ theo tôi. Hết! Dạ Long, để công bằng, anh lái xe chờ chúng tôi tới chỗ khác nói chuyện nhé.

Dạ Long nhìn Nhi, có đôi nét giống Thiên An, ánh mắt thâm trầm, môi mỏng nhếch lên gật đầu. Anh chui vô chiếc Camry ngồi chờ. Hai tên soái ca kia cũng rầm rập làm theo mệnh lệnh của cô gái nhỏ. Mọi người lại được phen trầm trồ. Dù có là soái ca thì cũng là những đứa trẻ to xác, phải nghe lời "mẹ nhỏ" à.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sáng tỏ

Chiếc Camry chạy tới bãi đất trống ven sông bên quận 7, Dạ Long dừng xe, cả Nhi, Khiêm và Thanh Phong bước xuống xe. Nhi đi lại chỗ lang cang bờ sông, nhìn những đám lục bình trôi lững lờ, cất tiếng hỏi:

Nhi: anh Phong! Anh biết gì về ba em

Phong: Nhi, chúng ta không phải anh em ruột.

Nhi: rồi sao nữa?

Phong: thì ba anh không phải ba em

Nhi: anh đừng nói đây là sự thật về ba em nhé.

Phong nhìn Nhi, gật đầu. Nhi tròn mắt, thờ phỉ phò. Khiêm thì che miệng, vờ đăng háng át tiếng cười

Nhi: em nói em là con của bác Trịnh hồi nào? Anh.....

Phong: còn một chuyện, anh xin lỗi vì clip đó. Đáng lẽ ra anh nên cẩn trọng hơn, anh không biết trong phòng mình có đặt camera

Nhi và Khiêm: anh/ cậu nói cái gì?

Khiêm nhìn Phong, trong anh là cổ tức giận, tay nắm thành nắm, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng hờ hững. Anh "hừ" một tiếng, ra ghế đá ngồi, một tay vát lên thành ghế, chân bắt chữ ngũ, khinh khinh nhìn Phong

Khiêm: Cậu đang đóng phim ngôn tình viễn tưởng à?

Phong: anh không biết thì im đi, Nhi đã là người của tôi rồi.

Nhi: há???? Làm sao có thể????

"Rõ ràng Phong là con của bà An, còn người mình ngủ là con trai lớn của bác Yến mà". Nhi khó hiểu nhìn Phong đầy hoang mang. Phong cúi nhìn cô trêu mếu, móc trong túi áo ra tờ xét nghiệm ADN

Phong: anh đã lấy máu "lần đầu" trên gra nệm, đi xét nghiệm ADN với máu cũ của em còn vương lại khi em bị nhốt bên quận hai, kết quả em thấy rồi đó. Nhi! Về với anh, ngày mai anh sẽ tuyên bố với báo giới em là vợ anh, công bố luôn clip gốc không che mặt nam chính, khi đó, em danh chính ngôn thuận là bà Trịnh, chẳng ai dám nói em nữa.

Nhi: nhưng....nhưng em....

Khiêm: Tôi cho phép chưa?

Phong: Tôi cần xin phép anh sao?

Khiêm đứng lên, tiến về phía Thanh Phong, hai cặp mắt thâm sâu nhìn nhau, một bên rực lửa, một bên lạnh như đại dương. Nhi đứng giữa, nhìn Khiêm, rồi lại nhìn Phong, cô thờ dài, không biết nói sao với hai người này. Kết quả xét nghiệm này là sao? Clip là thật, nếu nam chính là Thanh Phong, vậy nữ chính? ADN sao lại là của mình? Không lẽ hôm đó mình vô nhầm phòng của Thanh Phong?

Nhi: anh Phong! Em....em không yêu anh.

Phong: nhưng em đã là người của anh. Chỉ cần em đồng ý là vợ anh, tình yêu tự nhiên sẽ tới.

Khiêm: hoang tưởng. Cô ấy là của tôi.

Phong: Nhi! Em yêu hấn sao?

Nhi: emmm... Đừng hỏi em lúc này, em rối lắm.

Nhi nhìn Khiêm đăm chiêu. Gương mặt anh vẫn rất bình thản, không lộ cảm xúc. Cô chỉ ước Khiêm sẽ nói với mình điều gì đó, điều khẳng định để cô có đủ dũng khí bước về phía anh, chứ không phải lời nói không đầu đuôi, đôi co với Phong. Đột nhiên, phía sau cất lên tiếng nói của người đàn ông trung tuổi.

- Nhi! Con có thể lấy bất cứ ai, riêng con cháu Trần Gia thì không được.

Nhi nhìn người đàn ông đang bước tới, người ấy trung tuổi, trông rất điềm đạm, oai phong. Gương mặt cương nghị, nhưng Nhi cảm thấy rất thân thiết. Ông Lê Sơn bước tới, nhìn sâu vào mắt Khiêm, vỗ vỗ vai anh, đi lại ghế ngồi. Xa xa, lại có thêm chiếc BMW trờ tới, ông Trịnh Khâm chống gậy bước xuống xe. Sắc mặt ông nhợt nhạt, húng hắng ho. Thanh Phong vội chạy lại đỡ ba mình, dìu ba tới ngồi ghế, kế bên ông Lê Sơn.

Son: 22 năm rồi, sao ông không trốn luôn đi.

Khâm: Vy giờ như đèn treo trước gió, con bé cũng lớn rồi. Nó nên nhận tổ qui tông.

Ông Lê Sơn gật gù, ngoắc Nhi lại, ông móc ra tấm hình chụp cả nhà bốn người, đưa cho Nhi xem. Nhi trở mắt, trong ảnh có một thiếu nữ y hệt cô, chẳng lẽ là mẹ. Cô nhìn ông Lê Sơn, ông lại gật gật, mắt nhìn xa xăm hồi tưởng.

Son: ta muốn kể cháu nghe một chuyện. 25 năm trước, Khâm, Vy và Huy những người bạn thân thiết. Vy và Huy yêu nhau, nhưng do Huy chỉ là con rơi của Trần Gia, lại thâm độc, âm mưu giết cháu ruột của mình, hại chị dâu nên ba của Vy đã ra sức ngăn cấm, không cho Vy và Huy đến với nhau. Vy trước mắt ba thì hứa sẽ bỏ, đợi học xong sẽ theo ông qua Mỹ. Ba của Vy ngày đó cũng bị bệnh, nên qua Mỹ trước trị bệnh, sẵn xây dựng cơ ngơi, rồi đón con gái qua. Nào ngờ, Vy lại ăn nằm với thằng ấy, đẻ có con, tính dùng chiêu gao nấu thành cơm, ép ba mình chấp nhận.

Ba của Vy, ông Lê Hoàng là người cứng rắn, làm sao lại bị con gái xỏ mũi chứ, ông tức giận, mời bác sĩ tới nhà trực thai. Vy vì bảo vệ con, nên phải thỏa hiệp.

Như bác đang kể chuyện của ba mẹ cháu và bác Khâm?

Ông Sơn nhìn Nhi, thờ dài gật đầu.

Khâm lúc đó, Vy tìm đến em, xin em giúp cô ấy trốn đi. Anh Sơn, em xin lỗi, em có tội với gia đình anh. Nếu lúc đó em không mềm lòng, chắc Vy cũng không phải khổ sở như hôm nay.

Ông Sơn xoay qua nhìn ông Khâm, lắc lắc đầu.

- Tất cả do số phận, con người đã gieo nhân, ắt phải gặt quả. Ngày Vy sanh con bé, ba tôi tính đem con bé vô trại trẻ mồ côi, nhờ sơ quen nuôi dưỡng. Khi nào trưởng thành thì vô kêu tôi nhận làm con nuôi, cũng xem như danh chính ngôn thuận làm con cháu họ Lê. Nào ngờ, trên đường đi lại bị phồng tay trên. Con bé bị người khác bắt cóc, không tra ra tung tích. Quay về bệnh viện, con gái lại bỏ trốn. Ba tôi, phần vì cảm thấy tội lỗi đã làm mất cháu, không dám đối diện với con gái. Phần vì tự ái của gia tộc, nên ông lo, mắt nhắm mắt mở không truy cứu nữa. Suốt 22 năm trôi qua, không ngày nào là ba tôi không tự dằn vặt mình bởi tội làm mất cháu. Tôi cũng ghét Gia Huy, nó là thằng đại ác, nó hại anh ruột, giết cháu, vu oan chỉ đầu để cướp gia sản, cũng chính nó muốn lợi dụng gia thế họ Lê, củng cố địa vị của nó trong Trần Gia, hại em gái tôi phải từ mặt gia đình. Tôi đã giúp Gia Bảo gây dựng sự nghiệp bên Mỹ, giúp Gia Minh thành lập ra Huyền Long, để có thể đối phó Gia Huy. Nào ngờ, hôm nay, gia đình đoàn tụ thì em gái tôi.....

Ông Sơn nhìn Nhi thương cảm, rồi lại nhìn ra sông im lặng. Nhi lắng nghe giai thoại đời mình, cô ngồi sụp xuống nền cỏ, nhìn ông Sơn, ông Khâm, rồi xoay nhìn Khiêm, cô và anh vĩnh viễn mãi là hai đường thẳng song song. Năm xưa, mẹ yêu ba, chung thủy như vậy, tại sao bà An lại ghét mẹ, vu khống mẹ hết lần này đến lần khác. Nhi quắc mắt nhìn ông Khâm

Như bác Khâm! Vui lòng cho cháu biết, sự việc năm xưa, bác đóng vai trò gì? Vì sao bác gái căm hận mẹ cháu đến mức muốn dồn mẹ vào đường chết, chết vẫn phải mang theo vết nhơ?

Khâm năm đó, mẹ con sanh con xong thì ngất xỉu. Ta nhân lúc ông ngoại con bông con đi, đã lặng lẽ đưa mẹ con trốn, tránh xa Lê Gia.

Như vậy tại sao con đã bị bắt cóc, lại có thể quay về với mẹ?

Khâm: Nhi! Thật ra con còn đứa em song sinh. Khi mẹ con mang thai, ta đã giúp mẹ con trốn một lần, tá túc ở vùng hẻo lánh. Mẹ con mang thai, nhưng không đi khám thai định kỳ, sợ lộ mặt ông ngoại con phát hiện. Ngày mẹ sanh con, cũng sinh tại nhà, do thời gian chuyển dạ lâu, nên đuối sức, sanh được con đã ngất đi. Ta gọi con cho bà mẹ, rồi đưa mẹ con vô bệnh viện cấp cứu. Mẹ con bị băng huyết, lại phải mổ cấp cứu lấy em con ra, nên cần rất nhiều máu. Ta đành điện cho bác Sơn, nhờ tiếp máu. Ông ngoại con tới, đã bông em con đi. Ta sợ ông biết mẹ con sinh đôi, sẽ bắt luôn con, nên im lặng đưa mẹ con trốn ngay trong đêm. Do mẹ con quá yếu, nên ta đã giấu chuyện về em con. Mẹ con không biết, cứ nghĩ mình bị mổ do bị dính ruột. Riêng về đứa bé bị bắt cóc, dù ta cho người điều tra, nhưng vẫn bật vô âm tín.

Sơn: Protect nhân lực hùng hậu còn không tra ra được. Ấu cũng là số phận.

Phong trầm ngâm nhìn Nhi, có khi nào cô gái đêm đó là em song sinh của Nhi. Như vậy có lẽ hợp lý hơn.

Khiêm: vậy là rõ ràng rồi. Người tìm được em của Nhi bây giờ chỉ có Thanh Phong

Cả nhóm người cùng nhìn về phía Phong, đồng thanh nói: "sao?"

Khiêm: tôi tra ngày tháng trên clip, rõ ràng được quay lại lúc Nhi đang ở Đà Lạt, ở cùng đoàn phim. Khi này, Thanh Phong cũng nói không biết trong phòng mình có camera, vậy khẳng định clip được quay trong phòng cậu ấy. Một người không thể phân thân ở hai nơi, suy ra, cô gái trong clip khẳng định là em gái của Tinh Nhi.

Phong: nếu suy luận của anh đúng, tôi cũng không biết cô ấy ở đâu. Sáng hôm sau, cô ấy đã rời đi, còn cầm theo chứng minh thư của tôi nữa.

Khiêm: ngay cả phụ nữ của mình cũng không phân biệt, không giữ được thì có còn là đàn ông không? Cậu thua ba cậu rất xa.

Phong: muốn biết tôi có phải đàn ông hay không? Anh có thể kiểm chứng.

Ánh mắt Phong gian tà nhìn Khiêm trêu chọc. Khiêm nhếch môi, đi lại vịn vào lan can, không thèm nói nữa. Riêng Nhi tức tối, cô vẫn chưa có câu trả lời thỏa đáng, Nhi nhìn ông Khâm

- Bác vẫn chưa trả lời câu hỏi của cháu.

- À...thật ra là do ta, ta yêu Vy, yêu rất nhiều. Ta dành mọi sự quan tâm, chăm sóc cô ấy, nuôi dạy con cô ấy như con ruột. Ta vô tình bỏ bê Mỹ An, khiến vợ ta căm hận. An tưởng ta ngoại tình với Vy, nên ghét Vy. Là lỗi của ta. Tinh Nhi! Con có trách, cứ trách ta, vì ta có vợ, nhưng vẫn tơ tưởng đến mẹ con. Ta chăm sóc hai mẹ con con chu đáo bao nhiêu, thì lạt lẽo với mẹ của hai con ta bấy nhiêu.

Ông gục mặt khóc trong lòng bàn tay mình. Ông đã cố chấp cho mối tình si vô vọng. Tội lỗi của ông đã hại cuộc đời của hai người đàn bà phận muộn. Riêng Nhi ngờ ngợ nhận ra, người đàn ông bên cạnh mình lúc nhỏ là Trịnh Khâm. Hèn chi, mẹ nói người ấy không phải ba mình. Và vì sao, Nhi lại thích ngửi mùi thơm trên người Thanh Phong. Thì ra, Phong và ba anh xài chung một loại nước hoa xa xỉ. Nhi đi tới, ngồi thụp xuống, đặt tay mình lên bàn tay đang run rẩy của ông an ủi.

- Cháu không trách bác. Cháu cảm ơn bác vì đã giúp đỡ mẹ và cháu suốt thời gian dài như vậy. Dù sự giúp đỡ ấy đã làm biến chất một con người khác. Cháu nghĩ, nếu chồng cháu lơ cháu mà lo cho người phụ nữ khác, có lẽ cháu không nhẹ nhàng như bác An đâu ạ.

Hai người thanh niên trở mặt nhìn nhau, rồi nhìn Nhi. Ông Khâm gật gù, vỗ vỗ lên tay Nhi. Ông lau nước mắt, đứng lên đi về chiếc BMW

- Bác muốn vô thăm mẹ cháu.

Nhi nhìn theo, rồi nhìn tới bác Sơn, dò hỏi. Ông Sơn cũng gật đầu, rồi nắm tay Nhi, dắt ra chiếc Lexus chờ sẵn, đi vô bệnh viện thăm bà Vy.

Khi hai chiếc xe rời đi, Dạ Long xuất hiện, nhìn hai tên kia đứng như trời trồng thì lên tiếng:

- Có về không? Tôi cho quá giang về?

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Biệt thự ngôi sao nhỏ

Mọi người cùng kéo đến bệnh viện. Nhi vừa tới phòng chống độc đã thấy ông Lê Hoàng ngồi ghế ngoài, nhìn mẹ cô qua lớp tường kính rất đậm chiều. Từ đôi mắt già nua ánh lên tia đau lòng, chua xót. Ông Lê Sơn thúc Nhi từ phía sau, thì thầm nói nhỏ:

- Đến với ông ngoại đi con! Ông chờ con đã 22 năm rồi.

Nhìn thân ảnh gầy yếu cô đơn đang chống gậy quan sát người nằm sau lớp cửa kính, tim Nhi như thắt lại, cô có ông ngoại, có đại gia đình vẫn luôn tìm kiếm cô và mẹ. Ông ngoại, tiếng gọi thiêng liêng mà Nhi luôn khao khát. Mắt cô nhòe đi, chạy ào tới, quì sụp xuống chân ông khóc rầm rức:

- Ông ngoại!!

Tiếng kêu nức nhen, thỏa bao uất ức, mong ước theo giọt nước trong suốt tuôn trào, thấm ướt đầu gối của người đàn ông đứng tuổi. Ở cái tuổi thất thập cổ lai hi, ông mới gặp được cháu mình. Là lỗi của ông, nếu năm xưa, ông không quá coi trọng cái danh dự vô dụng của ông thì con ông đâu phải khổ, cháu của ông đâu phải chịu ức hiếp. Ông nhìn Nhi, gật gật mỉm cười triu mến. Từ đuôi mắt nhăn nheo vết hằn năm tháng, rịn ra giọt lệ mừng tủi. Ông xoa xoa đầu Nhi:

- Ủ! Cháu ngoan của ông! Thiệt thòi cho cháu rồi. Cháu có trách ông không?

Nhi lắc đầu, cô dụi đầu vào lòng ông, thút thít. Cả ông Sơn và Ông Khâm đều rung rung nờ nự cười. Cuối cùng thì lá cũng tìm được về với cội, nước rồi cũng chảy về nguồn.

- Tỉnh Nhi! Ngôi sao nhỏ của Lê Gia. Từ nay, cháu đã có ông. Sẽ không ai được ức hiếp cháu nữa. Kể cả Trần Gia hay Trịnh Gia.

- Ông ngoại! Cháu có ông! Cháu đã có gia đình mà cháu hằng mơ ước. Cháu không phải đưa con vô thừa nhận. Ông ngoại cháu là Lê Hoàng, má cháu là tiểu thư danh giá Lê Hoàng Thanh Vy, không phải hạng... Nhi im bật, nghe răng cười hìhì.

- Ông ngoại! Ông ngoại! Được gọi ông ngoại thích thật. Má mà tỉnh, má mừng lắm.

Nghe từng lời cháu nói, ông Lê Hoàng càng đau lòng hơn. Đưa cháu khờ của ông, đứa con gái bé nhỏ của ông, vì sao phải chịu họa này. Ông càng nghĩ, càng cảm thấy tội lỗi, tim ông co bóp mãnh liệt, ông đau thắt ngực, và ngất xỉu.

- Ông ngoại/ ba/ bác Hoàng.

Ông Lê Hoàng phải đưa vô cấp cứu. Nhi chạy đi, chạy về giữa hai phòng chống độc và phòng cấp cứu. Ông Lê Sơn vỗ vỗ vai cháu

- Yên tâm! Bệnh tim nên ông mệt chút thôi, cũng quen rồi.

- Bác hai! Năm xưa ông qua Mỹ trước mẹ có phải trị bệnh tim không ạ?

Ông Sơn nhìn Nhi buồn rười rượi, ngẫm thừa nhận. Nhi ngồi phịch xuống ghế, thương cho ông ngoại. Vậy mà mẹ cô không biết, còn làm điều trái ý ông, khiến ông bệnh mà vẫn phải đi đi về về giữa Mỹ và Việt Nam để tìm con. Trong chuyện này, trách ông ngoại quá trọng danh dự hay trách mẹ cô vô tâm, vì tình mà bất hiếu. Một lúc sau, bác sĩ ra thông báo

- Ai là người nhà bệnh nhân Lê Hoàng?

- Tôi là con ông ấy.

- Bây giờ phiền anh làm thủ tục chuyển viện cho bác qua viện tim. Tình trạng của bác khá nặng. Chúng tôi tạm thời khống chế, nhưng để tìm ra phương án điều trị tốt nhất nên đưa qua bệnh viện chuyên khoa.

- Sao? Ba tôi vẫn khỏe mạnh mà.

- Chúng tôi phát hiện bác dùng tim nhân tạo, mà chúng tôi không rành về loại máy này, nên đưa qua viện tim để họ xử lý tốt hơn.

- Vậy ba tôi bây giờ?

- Tạm thời đã ổn. Nhưng...không lâu đâu. Anh nên chuyển viện cho bác càng sớm càng tốt.

- Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ đi lo thủ tục ngay.

Ông Lê Sơn vội đi làm giấy tờ chuyển viện. Nhi chạy theo hỏi

- Bác hai! Tim nhân tạo là sao ạ?

- Con đã nghe, bác cũng không muốn giấu con. Ông ngoại con bị bệnh tim khá nặng, 25 năm trước phải qua Mỹ điều trị, để một mình mẹ con ở đây, dự định mẹ con học xong 3 năm thì bảo lãnh qua bên đó. Ba năm sau, có người hiến tim thích hợp với ông, chuẩn bị phẫu thuật. Ai ngờ, mẹ con sợ hết 3 năm phải đi với ông, nên để cô con. Ông ngoại con về Việt Nam giải quyết, không phẫu thuật nên tìm người có người đang chờ khác. Ông ngoại con sau vụ làm mất cháu, đã lên con tìm nặng. Bác sĩ đã làm thiết bị hỗ trợ (tim nhân tạo), đặt cạnh tim ông, hỗ trợ tim bơm máu, khi nào tim ông ngừng đập, sẽ phóng ra luồng điện kích tim ông đập lại, trong lúc chờ quả tim thích hợp khác. Mới đó mà chờ được 22 năm rồi.

Nhi lấy tay che miệng, mà nước mắt vẫn trào ra, ông ngoại bệnh nặng như vậy. Không phải ông bỏ mẹ một mình, mà chính mẹ đã bỏ rơi ông, trong khi ông bệnh thập tử nhất sinh. Phải chăng vì vậy mà mẹ đang phải trả giá, gánh lấy nghiệp mẹ gieo, dù mẹ không biết. "Nếu là vậy, mọi oán nghiệp xin trút hết lên con, buông tha cho ông và mẹ". Nhi chạy ào đi, ông Lê Sơn vì phải lo cho ba, chỉ gọi với theo rồi lắc đầu.

Nhi chạy ra ngoài, cô đi trên đường, cứ ngỡ thấy chùa là Nhi lại quì đi từ cổng vô trong, trước đức Phật từ bi, cầu xin cho ông ngoại và mẹ. Nhi cứ đi mãi miết tới khi trời tối khuya. Tất cả ngôi chùa đều đóng cửa, cô vẫn cứ lang thang vô định, miệng lầm nhảm đọc kinh, khẩn cầu cho hai người cô kính yêu. Trên bầu trời hôm nay vắng sao, thỉnh thoảng xuất hiện vài vệt chớp sáng, báo hiệu sắp mưa. Chiếc Lexus từ phía sau trở tới, Khiêm mở cửa bước xuống xe, nắm tay Nhi gạt lại. Nhi ngược nhìn Khiêm bằng đôi mắt sưng đỏ, mờ đục. Khiêm ôm cô vào ngực, trong mắt anh bao cảm xúc kiềm nén.

- Về với anh

- Không! Em không thể. Anh không phải Gia Khiêm em quen. Anh là tổng giám đốc Trần Gia, là anh họ của em

Câu cuối Nhi nói cao giọng, như hét lên, cô lại òa khóc, đâm thùm thụp vào ngực anh. "Tình yêu đầu đời của em, tại sao tại sao? Em đã gặp đúng người, nhưng lại sai duyên số". Người yêu cô thì ngủ với em gái cô. Người cô yêu lại là anh của cô. Ông ngoại vừa nhận lại cô đã phải vào cấp cứu, mẹ vì tin tức của cô mà sốc nằm phòng cách li. Cô đã tạo nghiệt gì? Để giờ tình yêu cô không có, tình thân cũng dần mất đi. Nhi ôm lấy hai tai, lắc đầu nguầy nguậy.

- Không! Em phải đi cầu xin, em phải đi giải nghiệp cho em. Như thế ngoại và mẹ sẽ khóc. Anh buông em ra, em phải đi.

- Nhi! Em bình tĩnh, theo anh về. Anh sẽ giải quyết mọi chuyện cho em

- Giải quyết, anh sẽ làm gì? Dùng tiền hay quyền? Anh có giải quyết được trái tim của em không? Nó đã in đậm bóng hình anh. Bây giờ, mỗi phút ở bên anh là tìm em ri máu, từ những vết khắc sâu của hình bóng ấy.

Người đàn ông lại nhìn Nhi, Nhi cũng nhìn lại anh, nhìn vào đôi mắt phẳng lặng sâu không thấy đáy, xem anh nghĩ gì? Nhưng cô chỉ nhìn thấy bóng hình ngầy dại của mình. Nhi cười trong đau thương, đưa tay lên sờ vào sườn mặt nam tính, đẹp đẽ mê người mà cô từng say đắm, vuốt ve đôi môi mỏng, bạc lạnh lẽo, Nhi rất muốn đặt lên đó nụ hôn, nụ hôn yêu thương nhưng cô không thể, không thể vượt luân thường đạo lý. Nhi mím môi ngăn tiếng khóc, nhắm mắt vụt chạy đi. Khiêm liền đuổi theo, bỗng cô lên nhét vô chiếc Lexus, thắt dây an toàn, lái xe rời đi.

Nhi nhìn Khiêm, phì cười trong nước mắt:

- Thì ra anh không biết chạy xe máy không phải vì không có tiền mua, mà vì anh toàn chạy xe hơi. Điện thoại Xs max anh xài không phải hàng nhái. Từ phong cách đến khí chất đều toát lên sự lạnh lùng cao ngạo, vậy mà em còn nghĩ anh là công nhân xây dựng? Hahaha! Con s10 của em là anh mua đúng không? Chứ chẳng có công ty nào trưng thưởng cả. Cũng phải, nếu không có gia thế khủng, làm sao có khả năng kịp cứu em hết lần này đến lần khác, em thật khờ mà. Hahaha.

- Em ngủ tí đi. Em mệt rồi.

- Anh thả em xuống! Em sẽ ngủ.

- Em không ngủ bây giờ, thì lát nữa em cũng ngủ. Anh không thả em ở đây, tới nơi sẽ thả em. Thực tế là vậy, em không cần ra điều kiện phi thực tế với anh.

- Phi thực tế?

- Em không thể thức mãi, và anh cũng không dừng xe.

- Anhhhh!

Khiêm chạy xe tới căn biệt thự biệt lập ở Nhà Bè. Ngoài cổng là hai cột đèn cao nửa thân người, trên cột có màn ảnh quét thẻ từ, điều khiển cổng điện mở tự động. Khiêm lái xe thẳng vô sân. Khuôn viên sân khá rộng trồng cỏ, bên phải xây hồ nước, có hòn non bộ, sát bên hồ là cây bằng lăng, treo trên cành cây là chiếc xích đu hình trứng bằng mây. Bên trái đặt bộ bàn ghế bằng sắt, trang trí hoa văn cổ điển màu trắng, dưới tán cây bồ cạp vàng. Lối đi ở giữa lát đá, giữa các viên đá viên bằng cỏ. Dọc lối đi trồng hoa lavender ngăn cách với hoa viên. Đèn cảm biến đặt ngầm, có chuyển động là cả khoảng sân bật sáng lung linh.

Bầu trời bắt đầu nổi gió, sấm chớp xẹt ngang. Khiêm cho xe chạy thẳng xuống tầng hầm, trời cũng bắt đầu đổ mưa. Khiêm mở cửa xe, nắm tay dắt Nhi lên tầng trệt. Căn biệt thự xây bằng kính, mặt trong nhìn ra bờ sông, mặt trước nhìn ra hoa viên khi này. Chỉ có hai vách bên xây bằng gạch. Phòng khách khá to, có hần quầy bar với tủ rượu hoành tráng, tủ vang, champagne, quicky đủ các thương hiệu, toàn loại đắt tiền. Giá trên treo ly trong suốt, dưới ánh đèn càng thêm long lanh. Giữa phòng là bàn đá cẩm thạch hình ovan trắng, đặt trên tấm thảm lông cũng trắng muốt. Bao bọc xung quanh là hàng ghế sofa bọc da thật màu kem sáng, cũng thiết kế kiểu ovan. Bên trên là đèn chùm to và dài, thả xuống từng viên pha lê tròn, xen lẫn ngôi sao lấp lánh theo hình xoắn ốc. Khiêm cầm remote kéo màn, nhưng Nhi ngăn lại

- Đứng anh! Em thích ngắm mưa. Ở đây thích thật, cứ như hòa mình trong mưa vậy.

Nghe Nhi nói vậy, miệng Khiêm nhếch lên độ cong, anh đi đến bên Nhi, khom người, kề sát tai cô nói nhỏ.

- Đi theo anh! Em sẽ được ở trong mưa thật sự.

Khiêm nắm tay Nhi, dắt lên căn phòng trên tầng áp mái. Mái nhà trong suốt, bốn vách tường xây hoàn toàn bằng kính chịu lực. Bao bọc xung quanh là rãnh nước trồng hoa sen. Đứng trong này, Nhi hoàn toàn hòa mình trong mưa, nhìn mưa bay trắng xóa trên mặt sông lấp loáng. Giữa phòng có đặt chiếc giường to hình tròn, ngồi trên giường đó mà ngắm sông thì quá tuyệt vời.

Khiêm thấy Nhi thích thú, anh cũng vui vẻ hơn, đi đến ôm Nhi từ phía sau.

- Tất cả là của em! Bây giờ trời mưa, nên không thấy sao. Nếu trời rảo, em sẽ được ngủ giữa đây ngân hà. Tỉnh Nhi! Ngôi nhà này có tên là Ngôi Sao Nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Em là của anh 18+

(CHƯƠNG NÀY TOÀN H+++ , không dành cho trẻ em dưới 18, phụ nữ xa chồng, bà mẹ mang thai và trong thời gian ở cữ.)

Hơi thở của Nhi đột nhiên đau đớn theo từng tiếng nói của Khiêm, ánh mắt vốn dịu dàng cũng nhuốm thêm đôi phần tức giận. Cô nghĩ lúc này chỉ có say mới có thể làm dịu đi nỗi bi thương trong lòng, vì thế, cô cất tiếng:

- Em muốn uống rượu, say em mới có thể ngủ.

- Được.

Khiêm dắt Nhi xuống nhà, cho cô ngồi trên ghế cao chỗ quầy bar. Tự tay anh khui chai rượu chất, rót ra ly đưa cô. Nhi uống hết một ly, lại một ly. Cô không nên như vậy, không nên để tâm đến tình cảm dịu dàng của anh, nhưng vì sao anh cứ xuất hiện lúc cô yếu đuối nhất, không cho cô rời xa anh. Ở bên anh, tim cô đau, đau đến nghẹt thở. Tỉnh Nhi cứ uống, uống đến mờ hồ, choáng váng. Khiêm lặng lẽ đứng bên rót rượu cho cô, anh đã lựa loại vang nhẹ nhất, dù vậy vẫn là rượu, vẫn có chất cồn, mà rượu nhạt uống lắm cũng say. Hai gò má Nhi đỏ ửng, cô nhìn thấy đất trời ngả nghiêng. Khiêm thở dài, cất lại chai rượu Bordo, dìu Nhi lên phòng. Tất nhiên Nhi không đồng ý, đưa tay đẩy anh ra, tự mình thất tha thất thểu đi vô phòng của người ta. Vừa vào đến nơi, cô liền nằm vật luôn ra trên chiếc giường kingsize êm ái, nơi tỏa ra hương lavender nồng đậm.

- Tỉnh Nhi, uống nước đi em.

Khiêm nhìn bộ dáng ép mình say rượu nhưng vẫn bướng bỉnh của cô mà đau lòng. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, đỡ cô dậy uống nước. Ai ngờ ...

- Anh là ai vậy? Người yêu hay anh trai? Hí...hí...

Nhi ngẩng đầu, giương đôi mắt mê ly nhìn người đàn ông, quá quen thuộc, nhưng ước gì anh là người lạ xa. Khiêm thoáng cau mày:

- Em say thật rồi...

- Hí...hí....hí....

Tỉnh Nhi cười khẽ, nụ ngây dại, đẹp thế lương. Nhi đưa bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt khuôn mặt anh tuấn.

- Sao lại đẹp trai như vậy hả?

Cô mở đôi mắt đờ đẫn nhìn khuôn mặt thâm trầm lạnh lùng kia. Khiêm nhìn người con gái mình thương yêu, khuôn mặt thanh thuần cùng đôi mắt long lanh khép hờ, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra. Làn da trắng mịn không tí vết khiến cả người cô tan ra thứ mê lực chết người.

- Về sau không cho phép em uống rượu nữa.

- Hìhìhì! Anh trai khó tính quá.

Khiêm quyết định giúp cô giải rượu, vì sợ cô sẽ mê. Lấy ly nước lại, anh uống một ngụm lớn rồi cúi đầu áp lên cánh môi đỏ mọng, đưa nước vào miệng cô. Nhưng, anh đánh giá quá thấp khát vọng của chính mình đối với cô. Ngay lúc hai đôi môi chạm nhau, anh liền thấy luyến tiếc mà quên rời ra. Môi của cô thoảng hương rượu, cay nồng ngọt ngào khiến anh khó lòng kiềm chế mà say đắm. Anh quán lấy cái lưỡi nhỏ xinh, nhẹ nhàng đẩy đưa, hút trọn vị cồn lẫn trong hơi thở, đưa cả hai cùng chênh choáng trong men say tình ái.

"Uhm..." trong lúc mê mẩn, Tỉnh Nhi không hề chống cự, chỉ "uhm" một tiếng rồi hai cánh tay tự động quàng lên cổ anh. Sau một hồi lâu, rốt cục Khiêm cũng khắc chế được mình, lưu luyến rời đôi môi mê người kia.

- Tỉnh Nhi! Ngồi sao nhỏ!

- Gia Khiêm! Em yêu anh, yêu đến tê tâm liệt phế. Nơi đây của em đau, đau lắm anh à.

Nhi vỗ vỗ lên ngực mình, từng giọt nước trong suốt rơi là chảy. Khiêm nắm lại đôi bàn tay đang tự làm đau mình, cúi người hôn lên đó nụ hôn trân trọng, anh dè dặt cô xuống giường, dùng môi mình lau khô từng giọt lệ mặn đắng, nhẹ nhàng hôn lên từng đường nét thanh xuân, từ đôi mắt khép hờ, làn mi cong vút run rẩy đến sống mũi cao thanh tú, mon man cánh môi mềm mại, sưng đỏ vì khóc. Hai tay anh vịn gương mặt cô, nhìn thật sâu và nói:

- Tỉnh Nhi! Duy nhất lần này anh nói với em, chúng ta không phải anh em, không có quan hệ huyết thống. Thứ quan hệ duy nhất giữa em và anh bây giờ là tình cảm đơn thuần bản năng nhất của nam và nữ. Trái tim em có công rất lớn vì đã yêu đúng người, đúng thời điểm, đúng luôn cả duyên số. Nếu em còn tự làm đau nó, em sẽ bị phạt.

- Bị phạt???

Khiêm nhếch môi, nhìn gương mặt ngờ nghệch đỏ bừng kia, anh chỉ muốn nuốt chửng luôn nó. Anh lại cúi xuống, hôn cô. Lần này là cuồng dã, chiếm hữu. Môi anh ngậm, nức cánh môi anh đào, dùng lưỡi khuấy đảo, quán lấy lưỡi của Nhi, đẩy đưa mãnh liệt. Bàn tay trượt dài, xoa nắn phần nhô cao cách qua hai lớp vải. Chợt, Nhi chụp tay anh lại, hốt hoảng như tội phạm. Khiêm cau mày, khó hiểu:

- Emmm! Em không...không...xứng với anh. Em bị bắn rồi. Hic....hic....

Gương mặt anh giãn ra, môi mông khê nhếch, có tiếng cười trầm thấp phát ra trong cổ họng. Khiêm gỡ tay cô ra, áp sát xuống thân thể của Nhi, thì thầm bên tai:

- Để anh nhắc em nhớ về một đêm mê say. Anh cũng đâu còn sạch nữa. Công trình anh gìn giữ hơn 30 năm, trong một đêm bị một cô bé con ngờ nghệch ăn sạch sành sanh. Đêm ấy, khách sạn A, phòng xxx.

Nhi ngạc nhiên, khó tin vào những gì mình vừa nghe, một lúc sau mới tiêu hóa những gì Khiêm nói, nên có chút vui mừng. Thân thể mềm mại vẫn đang dán vào người anh. Cánh môi đỏ mọng ướt át khiến dục hỏa dưới bụng anh bùng lên, giọng nói trầm thấp lộ rõ sự áp lực, kiềm nén.

- Đừng có quyến rũ anh bằng gương mặt ấy. Nếu không ngay bây giờ, anh sẽ ăn lại cô bé đêm đó.

Tỉnh Nhi hoàn toàn không hề ý thức được nguy hiểm, vì đang còn chìm đắm trong sự thật mình vừa nghe. Cô cứ nhìn anh tha thiết, đôi mắt long lanh, gò má ửng hồng, chiếc miệng nhỏ xinh cứ dùng lưỡi liếm qua lại môi gọi. Khi say rượu, cô mang một vẻ quyến rũ khác thường, yêu mị cười, chợt cô như rồng hút lên, trêu đùa căn cổ của anh, nơi yết hầu đang gật lên xuống, le lưỡi khê liếm...Nhi rất muốn chọc ghẹo để xem phản ứng của anh.

Khiêm hừ nhẹ một tiếng, hơi thở dốc càng nặng nề hơn. Cô chưa bao giờ khiêu khích dụ dỗ như thế khiến một tia lý trí cuối cùng của anh cũng bay đi. Một tay anh ôm chặt eo cô, đôi môi mông áp chặt lại cánh môi anh đào, tay còn lại tìm chiếc điều khiển hạ màn cửa xuống.

Nụ hôn này mãnh liệt, nhưng không bá đạo giống như tính cách của anh. Bàn tay to khỏe đỡ lấy gáy cô khiến cô càng gần sát anh hơn. Anh nhẹ nhàng hôn đôi môi như cánh hoa nở rộ, đầu lưỡi linh hoạt tron ướt, tham lam hút lấy hết những mật ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn này. Thời gian như ngừng lại, anh dường như hận không thể cứ ôm cô như vậy, hôn cô cho đến khi cả thế giới hủy diệt, đem tất cả thù hận năm xưa trút hết ra ngoài.

"Uhm..." Nụ hôn dài mãnh liệt khiến Nhi hết hơi, gần như không thể thở nổi, nhịn không được nỉ non kháng nghị, bàn tay mềm vô lực lại đánh vào ngực anh như nững nện.

- Ngồi sao nhỏ! là tự em muốn ăn anh đó nhé.

Anh rời khỏi đôi môi cô, nhìn vào đôi mắt mông lung kia, đầy nhu tình. Tinh Nhi không tiếp tục chống cự, chỉ thờ hồn hên, mở to đôi mắt xinh đẹp có chút si mê nhìn người đàn ông. Anh cười cung chiêu, đôi môi khẽ đặt trên gò má đỏ bừng, lại một đường trượt đến cằm cô trắng nõn, bàn tay dễ dàng mà cời từng nút áo sơ mi của cô. Hai bầu ngực tròn đầy được che chắn trong chiếc áo lót màu đen. Khiêm không kiềm chế, hôn lên khuôn ngực trắng khiến huyết mạch anh càng thêm phun trào, một tay đỡ phần gáy, một tay trượt từ lưng xuống, sờ soạng tháo bỏ móc áo lót, quăng sang một bên. Cặp tuyết lê lộ ra, dưới ánh đèn vàng ấm áp có hơi run rẩy, dụ hoặc. Tinh Nhi thờ hồn hên. Cảnh tượng trước mắt như mộng lại như thực. Anh ấy là Gia Khiêm! Đêm đó, người ấy là Gia Khiêm thật sao?

Dáng vẻ của cô hoàn toàn mê hoặc người đàn ông. Đôi mắt anh càng thêm tối màu đục vọng. Anh ngậm lấy một bên ngực khẽ cắn mút, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, dụ dỗ nụ hoa nở rộ, xinh đẹp.

- Ah...Uhm...A...Đừng...

Tinh Nhi khó chịu ngo ngậy thân mình, cố gắng tránh né đi sự tấn công của anh, càng né càng "uhm...ah..." quẩn rữ.

Kỹ xảo của người đàn ông khiến cô thờ mạnh một tiếng, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cái đầu cuồng đã trượt ngực, ngón tay lại đan vào mái tóc đen dày.

Ngón tay Khiêm vuốt ve làn da trắng, cảm nhận làn da thịt mịn màng, mềm mại như nhung. Anh có dự vọng nguyên thủy nhất, mãnh liệt nhất của một người đàn ông. Anh hôn tới cái bụng bằng phẳng, đầu lưỡi khẽ liếm cùng với sự chuyển động của bàn tay. Anh nhẹ nhàng mon trón thân mình uyển chuyển đang vận vẹo, khơi gợi lên dự vọng trong cô. Khiêm nửa ngồi, nửa quỳ trên giường, từ tốn ngắm Nhi, tay lần mở nút áo sơ mi của mình, khoe ra làn da trắng mịn không kém con gái, cơ ngực săn chắc, vùng phụng phẫy lộ rõ từng múi cơ. Anh cời tới thắt lưng, quần tây dài cũng được thoát ra khỏi đôi của anh. Từng hành động của Khiêm không hề vô vấp, rất từ từ, tao nhã như chính con người của anh. Mắt Khiêm vẫn không rời khỏi Nhi, còn cô thì ngượng chín người, chỉ có thể lấy gối che mặt.

Khiêm cười nhẹ, nụ cười dịu dàng tan chảy, ánh mắt bùng cháy khát vọng mãnh liệt. Ngực phụ nữ luôn là nơi nhạy cảm, anh lại cúi xuống, khẽ liếm trên đầu vú hồng nhỏ, nơi tập trung tất cả xúc giác mẫn cảm của cô khiến người con gái không chịu được mà uốn éo, "uhm...ah" nhiều hơn. Thân mình cô như muốn trốn tránh đi lại nhưng lại như có chút chờ mong. Bàn tay anh từ tốn cời ra quần tam giác của Nhi, ném xuống tấm sàn gỗ bóng loáng.

Tinh Nhi hơi cuộn tròn lại, trong người dâng lên nỗi sợ mơ hồ. Cô biết đang và sẽ xảy ra chuyện gì. Cảm nhận được bàn tay to của người đàn ông luôn đến giữa hai chân, mon trón nơi bắt đùi trong nhạy cảm, cả thân người cô run lên, theo bản năng khép hai chân lại.

- Tinh Nhi! Em rất đẹp! Còn ngại với anh sao? Mở chân ra để anh chiêm ngưỡng nét đẹp của em. Vẻ đẹp dành cho riêng anh thưởng thức.

Giọng nói của Gia Khiêm trầm thấp, ấm áp, có sức hút kì lạ khiến Nhi lần nào cũng rã rập nghe theo. Thời khắc này, giọng nói ấy trở nên khàn đục, cho thấy anh đang cố kiềm nén dự vọng ở hạ thân đang cương cứng. Bàn tay to lớn nhanh chóng len vào phần đùi non của Nhi, dễ dàng tách hai chân cô ra

"A..." Đột nhiên bị một ngón tay dài xâm nhập khiến thân thể mềm mại của Nhi run lên. Khuôn mặt đã đỏ càng thêm đỏ, vô thức mà ngửa lên. Theo từng kích thích của Khiêm, cô bị đẩy vào đến khó chịu, làm đôi môi bé nhỏ bật ra tiếng "Ồ...α...ah" theo bản năng gốc, mà chính Nhi cũng không ngờ.

- Nhi! Mới chỉ là ngón tay mà em khít chặt như vậy, sao có thể chấp nhận 'anh'?

Nói xong, Khiêm tiếp tục nhấn nhá, vuốt ve, cho cô bé ướt át hơn. Tinh Nhi xấu hổ thờ mạnh một tiếng. Sự thân mật không một chút ngăn trở này khiến cô sinh ra những phản ứng mãnh liệt. Cảm giác kỳ lạ, nhưng thích thú và khoái lạc, như ngọn lửa thiêu đốt cô. Không ngờ lại có loại đàn ông đạo mạo, đẹp trai, bên ngoài mà trên giường lại hóa yêu nghiệt thế kia. Mà Gia Khiêm là minh chứng sống rõ ràng nhất.

- Không...

Hạ thân của Nhi đã ướt đầm, ướt luôn một khoảng trên tấm ga satin. Tuy rằng cô đã từng trải qua chuyện giường chiếu, lần đó cũng nhẹ nhàng, nhưng cô không biết là anh, nên cảm xúc có phần đau khổ, kiềm nén. Lần này, khoái cảm đến tê dại dâng lên giữa hai chân, càng ngày càng mãnh liệt khiến cô không kiềm chế được mà chìm sâu trong đó, chỉ có thể mê loạn kêu lên những tiếng âm muội. ...

- Dừng lại đi anh.

Bàn tay nhỏ bé tóm lấy tay Khiêm, cô nhìn anh với ánh mắt mê dại như đang cầu xin...Đôi mắt Khiêm cũng tối hẳn, nhưng anh vẫn muốn cho cô có thêm thích ứng. Nơi ấy bé quá, mẫn cảm như vậy, anh sợ sẽ làm đau cô như lần đầu. Khiêm nhìn cô, mặt đậm ý cười, rồi lại nhìn vào cô bé rậm rạp, bóng ướt, đưa tay vuốt ve "đám cỏ".

- Tinh Nhi! Thả lỏng đi em, em đẹp lắm

Anh nằm sấp xuống, áp sát mặt vào hoa nguyệt của Nhi, hôn lên cánh hoa e ấp.

- A...Đừng...đừng hôn chỗ đó.

Giờ khắc này, bởi xấu hổ mà cả người cô đều đỏ bừng. Bàn tay mềm mại không dám tin mà ôm gọn, che gương mặt mình. Khoái cảm tê dại càng thêm đậm khiến cô cảm giác trong cơ thể mình như có một ham muốn lạ lẫm. Chính cái cảm giác không thể lý giải được này lại khiến người ta sợ hãi.

- Anh thích.

Đôi mắt anh tối sầm đến tận cùng, phùng phùng lên đục vọng. Khiêm không dừng lại, môi lại gợn lên độ cong mê hoặc, tiếp tục công việc đang dang dở. Anh dùng răng khẽ cắn nhẹ, dùng lưỡi mon trón bên trong, rồi liếm láp bên ngoài cô bé, xoáy sâu vào âm vật, làm tuyến yên của Nhi bị kích thích cực hạn, phát ra sóng điện cực mạnh, khiến toàn thân cô run rẩy kịch liệt.

- um...anh Khiêm... Động tác bất thành linh khiến bàn tay Tinh Nhi túm chặt lấy tấm ga trải giường, cong người lên vì khoái cảm trên đỉnh đục vọng, đôi môi đỏ mọng gọi tên anh một cách đầy yêu đắm.

- Tinh Nhi! Nhớ rõ! Miệng của anh không ăn tạp, anh chỉ nuốt duy nhất của em

Khiêm quì thẳng người, nhích sát vào giữa hai chân cô, dùng gậy th*t mon trón lên xuống trước cửa động, nhanh chóng đẩy vào khe hẹp ấm áp. Đồng tử Nhi mở to, cô cong người, chân quắp vào gra nệm khi đón nhận anh. Hôm nay, Nhi cảm nhận rất chân thật vật đàn ông của anh đang ở trong mình. Cảm xúc hỗn độn, người đàn ông cực phẩm ấy, người đã luôn che chở cô trước mọi giông bão, người cô yêu đến mù quáng, đang ở trong cô, cùng cô hòa hợp. Nhi mở to mắt nhìn anh, từ khóe mắt rịn ra giọt lệ hạnh phúc. Khiêm không luận động anh cũng chăm chú nhìn cô, quan sát cảm xúc của cô. Thấy cô khóc, anh sợ làm cô đau, nên chống một tay thẳng người, một tay vuốt ve gương mặt cô, nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu nhất. Chưa bao giờ Nhi thấy nét mặt này của Khiêm, cô mỉm cười, cười trong nước mắt. Cô càng yêu anh hơn, cô muốn thuộc về riêng anh, muốn cùng anh thăng hoa. Không muốn anh vì mình mà chịu đựng, hay kiềm chế nữa. Hai tay cô vịn eo rắn khỏe của anh ấn xuống, còn mình thì hít hà thân lên. Khiêm thoáng ngạc nhiên, nhưng cô đã ngóc đầu, hôn lên môi anh nụ hôn vận đại. Học theo cách của anh, ngậm và nút đôi môi mỏng bạc, khuấy đảo vào khoang miệng đầy hương bạc hà của anh. Anh phì cười vui vẻ, nhanh chóng đáp lại cô, vừa hôn, vừa tịnh tiến ra vào bên dưới. Thoáng chốc, cả căn phòng ngập tràn mùi vị ái tình. Bên ngoài, mưa vẫn nặng hạt, tạo thêm điệu nhạc réo rắt cho đôi tình nhân thăng hoa trong tình

yêu.

Sau khi ra vào nơi ẩm ướt và ẩm áp, nơi ấy của anh cương cứng cực hạn, mặt Khiêm đỏ bừng, anh chuyển động nhanh dần, anh gằm nhẹ và cuối cùng phóng thích dòng chất lỏng ấm nóng vào trong cô bé của Nhi, và nằm gục trên người cô. Chỉ một lúc, Khiêm đã đứng lên, đi ra mở tủ lấy ra khăn lông to, leo lên giường lau cho Nhi, như lần trước. Cô vẫn rất mắc cỡ khi thấy thân hình adam của Khiêm, rõ ràng từng đường nét, nên vội giật khăn, xoay người, tự cúi xuống lau. Khiêm cũng chẳng nói, liền ẩm cô đi ngay vô phòng tắm, mở đèn, đặt Nhi vào bồn tắm đứng, mở vòi sen. Nhi hốt hoảng lấy tay che trên, che dưới. Chưa bao giờ cô lỏa lồ trước mặt anh, trong ánh đèn sáng trưng như vậy cả. Mắt Khiêm ánh lên nét gian tà nhìn Nhi.

- Em che gì chứ? Có chỗ nào anh chưa thấy?

- Nhưng...

- Em muốn tự tắm hay anh tắm cho em?

- Anh đi ra đi, em tự tắm

Khiêm đi ra khỏi bồn tắm đứng, ngồi trên bồn rửa mặt trong khi vẫn trần như nhộng, khoanh hai tay trước ngực xem cô tắm.

- Một là anh ở đây chờ em tắm xong rồi anh tắm, hai là chúng ta tắm chung.

Nhi thờ phỉ phò. Đứng là anh không phải yêu nghiệt, phải nói là coi bộ đồ tao nhã ra, anh cũng hóa thú mới đúng. Nhi tắm rửa sạch sẽ thật nhanh, rồi mở cửa kính cường lực, đi ra ngoài. Vừa cầm tay nắm cửa phòng tắm, đã bị ai đó ôm từ phía sau, hít hà rồi xoay người cô hẳn lại, hôn lên môi cô. Người anh em ai kia lại thức tỉnh, cọ cọ vào bắp đùi Nhi nóng hổi. Cô tròn mắt, ú ớ nhìn Khiêm. Khiêm buông đôi môi cô ra, nhếch mép cười đều giả.

- Em ăn anh rồi, thì phải để anh ăn. Chúng ta huê nhê.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hẩn là tên máu lạnh

Khiêm tức khắc bồng Nhi đặt lại giường, cầm remote mở màn. Nhi mắc cỡ vội vòng tay che ngực. Còn Khiêm cứ chăm chú nhìn cô, một tay luồn sau gáy cho Nhi gối, còn một tay kéo tay Nhi ra để ngắm nghĩa bộ ngực đang run rẩy. Mưa đã tạnh, trời quang mây, ánh trăng tròn 16 sáng vàng vạc, soi lên thân thể hai kẻ trần như nhộng đang say đắm nhìn nhau. Khiêm nửa ngồi, nửa nằm nghiêng, còn Nhi nằm hẳn trên chiếc giường, mặt đỏ như cà chua chín.

- Anh bị gì vậy hả? Có thả ra cho em mặc đồ không?

- Không rảnh.

- Anh bận gì?

- Ngắm em!

- Anhhhhhh! Ngắm nãy giờ rồi, giờ dậy đi.

- Được.

Khiêm ngồi bật dậy, Nhi mừng thầm, cũng tỉnh ngồi dậy theo thì bất ngờ anh lại áp người xuống, đi thẳng vào cô bé của Nhi thêm lần nữa. Nhi tròn mắt, tỉnh la lên thì anh dùng môi mình chặn môi cô, đến khi Nhi hết hơi, anh mới nhả ra, một ngón tay đưa lên môi cô "suyt!"

- Em nói anh dậy đi, giờ anh dậy và đi vào, không phải sao?

Khiêm nhếch mép, cười đều giả, phần hông lại nhấp nhô đều đặn. Nhi dù rất tức giận vì không nói lại anh, nhưng cảm giác kích thích, được gãi trúng chỗ ngứa dần làm cô dễ mê. Cô cứ nhìn anh, người đàn ông như anh lại có lúc vô liêm sỉ như vậy. Rồi những cơn khoái cảm truyền tới theo từng nhịp đưa đẩy, Nhi lại xuôi theo, phối hợp cùng anh nhịp nhàng. Sau lưng Khiêm là mái nhà trong suốt, nằm ở đây đúng như Khiêm nói, như lạc giữa ngân hà. Có lẽ vì vậy mà anh mở rèm. Bên kia tường là mặt sông lấp loáng, trên đầu là muôn ngàn vì sao, Nhi như rơi vào mộng ảo, cùng Khiêm thăng hoa đến tận thiên đường. Khi người đàn ông gằm nhẹ, thoáng rung mình, đổ sập lên người cô, Nhi cũng bị rút cạn sức lực, mặc kệ anh muốn làm gì, cứ vậy Nhi chìm vào giấc ngủ, với nụ cười mãn nguyện trên môi. Khiêm ngồi dậy, lau cho cô sạch sẽ. Xong xuôi, anh vô nhà tắm rửa lại cho mình, không mặc lại đồ, mà để tổng thống, leo lên giường, ôm Nhi và ngủ.

Bây giờ sáng, tiếng chuông điện thoại làm Nhi thức giấc. Nhìn tên trên màn hình, cô thoáng ngạc nhiên, tỉnh ngồi dậy nghe thì phát hiện eo mình nặng nặng, cánh tay ai kia đang đặt lên đó và vẫn ngủ ngon lành. Nhi nhẹ nhàng nắm ngón tay, kéo tay Khiêm ra đặt xuống nệm. Cô rón rén đứng lên, đi ra vách tường to phía bờ sông nghe điện thoại. Màn trong phòng đã được kéo lại, nên Nhi kéo màn hi hi vừa nghe điện thoại, vừa nhìn ra sông.

- Alo!

- Nhi! Em đang ở đâu? Em ở bên hẩn sao?

- Anh điện cho em có việc gì?

- Nhi! Anh biết anh có lỗi với em, nên anh không dám gặp mặt em. Hôm nay, anh chỉ muốn nói, anh đã tìm ra em gái em, cô ấy tên Nguyệt Nhi, hiện đang sinh sống ở Đà Lạt. Nhi! Bà em là Gia Huy, kẻ thù của Gia Khiêm. Hẩn là tên máu lạnh, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, người tâm tư khó đoán, không có tình người. Năm xưa, hẩn đã từng hành hạ vợ cũ của hẩn xém chết vì bà của cô ấy gây tội với mẹ hẩn. Tình Nhi! Gia Khiêm là người yêu hận rõ ràng, em nên tránh xa hẩn.

- Em hiểu rồi. Cảm ơn anh!

- Tình Nhi! Còn một chuyện, dù em là em gái của Gia Khiêm, hẩn cũng không vì tình thân mà dị nể. Năm xưa, chính hẩn đã tiêm thuốc cho ba em bị điên, rồi đẩy ông vô trại tâm thần.

- Sao! Anh ấy làm ba em điên, đưa ông vô bệnh viện tâm thần. Anh ấy....không thể...không phải...chắc chắn có nhầm lẫn.

- Nhi! Tin anh. Đừng thấy những ân cần dịu dàng hần diễn cho em xem, hãy xem những gì hần đối với người khác. Thụy Như bị hần cho đàn em cưỡng hiếp tra tấn không ra người ngom, mẹ anh cũng bị bắt hành hung và đe dọa Thanh Mỹ. Còn nữa, hần dễ tiện đến nỗi bắt cóc em dâu, đem nhốt làm của riêng cho tiện hành hạ. Tình Nhi! Nếu em ở bên hần, mau rời đi ngay, để Protect bảo vệ cho em.

- Em hiểu rồi. Cảm ơn anh đã lo lắng cho em. Em cúp máy đây.

- Khoan! Nếu em muốn gặp Nguyệt Nhi, anh sẽ dẫn em đi.

- Cảm ơn anh.

Nhi cúp máy, thờ dài nhìn ra bờ sông, xoay người lại đã thấy Khiêm đứng sau lưng tự bao giờ, làm cô giật mình, đánh rơi điện thoại. Khiêm nhanh tay khom người chụp được. Anh mở xem danh bạ, nhìn số trên màn hình, đầu nghiêng một bên, miệng nhếch lên độ cong, nhìn Nhi lạnh nhạt. Nhi bối rối nhìn anh như kẻ bất gian, hai tay cô xoắn xít với nhau, cúi đầu không biết nói gì. Khiêm đặt điện thoại lên bàn, nắm tay Nhi dắt lại giường, ấn vai cô ngồi xuống. Anh mở tủ đồ, lấy ra bộ đầm hồng, kéo ngăn tủ nhỏ, lấy bộ đồ lót cùng tông màu, đặt lên giường, bên cạnh Nhi. Anh ngồi xôm một chân trước mặt Nhi, ngược nhìn cô:

- Em thay đồ, rồi mình đi ăn sáng. Đừng suy nghĩ gì cả. Mọi thứ anh sẽ gánh vác thay em, chỉ cần em tin anh là đủ. Anh vẫn là anh của trước đây, bây giờ và sau này vẫn là Khiêm của em, và em là Ngôi sao nhỏ của anh.

Khiêm với tay vô vô tóc của Nhi, nở nụ cười nhàn nhạt, đứng lên đi ra ngoài. Lúc này, Nhi ngược lên nhìn theo bóng lưng rộng của anh. Người Khiêm quấn độc chiếc khăn to ngang hông, đôi chân dài thẳng tắp, bờ vai rộng vững chãi, dáng người anh thật sự rất đẹp, nhìn từ phía sau cũng đã khiến người khác trào máu mũi. Thế mà đêm qua, cô đã có anh trọn vẹn. Nghĩ đến đây, Nhi lại thẹn thùng, cúi nhìn bộ đồ xếp ngay ngắn, đồ lót nhét bên trong, đúng size của cô. Nhi lại nhìn ra cửa "anh ta nhìn qua một lần là biết size của phụ nữ? Thanh Phong nói anh từng có vợ, nhưng sao bác Yến nói anh là xử nam, đêm qua anh cũng nói anh bị mình phá thân....ơ, vậy nên tin ai. Bác Yến và cả Thanh Phong đều không có lý do gì để gạt mình". Nhi lại nhìn ra cửa đêm chiều.

Khiêm chờ Nhi đi qua quận 7 ăn sáng. Giờ anh lộ rõ nguyên hình là tổng giám đốc Trần Gia, ăn mặc bảnh bao, áo sơ mi xanh than, quần âu đen bằng lụa tơ tằm phẳng phiu. Dáng cao gầy, da trắng. Khiêm cứ như soái ca bước ra từ truyện ngôn tình. Nhi đi bên anh, lén ngắm anh rồi lại cúi đầu đỏ mặt. Anh dắt Nhi vô nhà hàng ở khu hồ Bán Nguyệt, vào phòng vip, bức tường xây bằng ba khung kính cửa sổ cao sát đất, có view nhìn ra hồ. Họ ngồi đối diện nhau ở chiếc bàn kê bên cửa sổ. Nhìn căn phòng sang trọng, Nhi lại thờ hất ra. "Nghĩ sao mà hồi trước lại cứ cho anh làm thợ hồ, nghèo khổ không mua nổi xe máy. Giờ nhìn đi, người ta toàn đi bốn bánh." Nhi tự cốc đầu mình, thờ dài. Khiêm cau mày, nắm bàn tay đang cốc đầu cô.

- Em làm gì vậy? Quên lời anh rồi sao? Hay muốn bị phạt? Hừm?

- Phạt ở đây á?

Nhi hất mặt nhìn Khiêm, anh dám không? Tưởng hủ được hủ hoài à. Ngoài đường chứ ở Trần Gia chắc. Miệng Nhi cong lên làm bằm, mắt tròn lên nhìn Khiêm. Mặt anh vẫn bình thản, Khiêm ngoắc anh nhân viên mặc vest, trên ngực đeo bằng quản lý nhà hàng thì thăm gì đó, người quản lý xoay nhìn Nhi gật gù, cúi người chào rồi lui lại. Anh quản lý vỗ tay hai cái, nói nhỏ vô bộ đàm, toàn bộ nhân viên phục vụ tức khắc đứng ngay cửa sổ nằm đây, anh quản lý vỗ tay một cái, tất cả màn đều được hạ xuống, cả căn phòng bỗng chốc tối thui. Chi có đèn trần ngay bàn ăn của Nhi bật sáng. Tất cả mọi nhân viên nhanh chóng lui ra ngoài, đóng luôn cửa. Nhi trở mặt chữ A nhìn mọi việc xảy ra, còn tên kia cứ khinh khinh, chống cùi chỏ tay lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau nhìn cô. Lúc này, cô thật sự run sợ. Anh có năng lực dám nói dám làm. Nhi lưu rú:

- Emm! Giờn mà. Kéo màn tối quá sao ăn? Hìhìhì

- Có những món ăn...phải ăn trong bóng tối....mời thúuuuu...vị.

Khiêm chống hai tay lên bàn, hơi chồm về phía Nhi, cột nhà thốt ra từng chữ. Nhi hơi run, tay chân luống cuống làm rơi chiếc muỗng, cô vội cúi xuống nhặt. Khiêm đi ra, ngồi xôm nhặt giúp cô. Bàn tay anh lạnh ngắt, gương mặt hững hờ, đang ngược mặt sâu không thấy đáy nhìn Nhi. Vẫn biết Khiêm thân hân nhiệt, nhưng bàn tay và gương mặt anh lạnh quá, làm Nhi cũng sồn gai ốc. Khiêm nhoen miệng cười, vô vô tay cô trấn an:

- Cứ là em của trước kia. Em đổi thay, anh cũng sẽ thay đổi để thích nghi với em.

Nhi nhìn Khiêm chần động, cũng không dám nói gì nữa, dù là trêu đùa. Ở bên anh bây giờ thật sự rất áp lực, khó thở. Nhi nhớ tới lời cảnh báo của Thanh Phong, có lẽ cô phải rời xa anh, về với Protect, vì thật sự có cần gia đình, và cô cũng cần phải hít thở nữa.

Điện thoại cô lại reng, là số của ông Lê Sơn, Nhi nhanh chóng bắt máy. Khiêm đi ra hướng cửa chính gõ gõ. Quản lý nhà hàng khi nãy nhanh chóng mở cửa, đứng thẳng sang một bên, hai tay đặt trước bụng chờ phục vụ.

- Anh cho bày trí như cũ, dọn phần thức ăn tôi đã chọn lên.

- Vâng! Chúng tôi làm ngay. Mời anh về chỗ chờ giây lát.

Ba người phục vụ xếp hàng dọc đi vô, đứng lại vị trí 3 cửa sổ sát đất. Quản lý vỗ tay, tám màn đồng loạt được kéo lên, cả gian phòng lại bùng sáng. Nhi đang nói chuyện điện thoại, cũng không chú ý xung quanh. Cô nghe ông Sơn nói gì đó, mắt lại rơm rớm, Nhi đưa tay bụm miệng, gật gật rồi cúp máy. Cô ngồi vào bàn, đưa tay quệt mắt, hít hà mũi. Khiêm đang cắt thịt bò rất chậm chạp. Cứ tưởng anh không để ý cô, nhưng mọi hành động dù nhỏ nhất của Nhi đều lọt vô cặp mắt chim ưng của anh. Nhi ngồi nhìn ra cửa sổ đến thất thần. Khiêm đẩy đĩa thịt sang cho Nhi mà cô không hay biết.

- Em tự ăn được không? Anh dứt cho nhé

- Á! Hìhì! Em tự ăn được. Cảm ơn anh.

Nhi cười gượng gạo, rồi cúi xuống ghim thịt ăn, ăn cũng một cách mất hồn. Khiêm vừa cắt phần của mình, vừa lên tiếng.

- Em ăn nhanh, anh đưa em đi thăm mẹ.

Vừa nghe nhắc tới mẹ, mắt Nhi sáng lên. Anh giống như đi guốc trong bụng cô vậy. Lần này, Nhi ngược nhìn anh, nở nụ cười thật và rất tươi. Cô tập trung ăn nhanh, để còn đi gặp mẹ

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Ai khóc nỗi đau này?

Sau khi ăn sáng xong, Khiêm chở Nhi đến thẳng bệnh viện thăm bà Vy.

- Ngôi sao nhỏ! Anh để em ở đây, khi nào về thì gọi anh nhé!
- Dạ!
- Ủ! Ngoan! Anh đi giải quyết chút chuyện. Em cứ tâm sự với mẹ!
- Ok anh!

Tỉnh Nhi xuống xe, bái bai Khiêm rồi đi vào bệnh viện. Nhìn bóng cô gái khuất sau khúc cua, gương mặt người đàn ông trở nên hồ hững, đeo lại mắt kính, lái xe rời đi. Nhi đi tới khúc quanh, bỗng bị một cánh tay kéo lại, xoay đầu lại nhìn, cô cũng thoáng ngạc nhiên đến xúc động.

Nguyệt Nhi đưa cho Nhi tờ giấy "chị vui lòng tắt nguồn điện thoại, và gửi điện thoại cho bác, chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện, đừng nói gì cả, chỉ cần làm theo thôi". Nhi thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng đồng ý. Cô đi vào khoa chống độc, thấy bác hai và ông ngoại đã ngồi sẵn ngoài ghế đợi, Nhi vội chạy tới ông ngoại:

- Ông Ngoại! Sao ông không nghỉ dưỡng mà ngồi đây?
- Ôi bệnh già ấy mà, không sao đâu, ông muốn ông là người đầu tiên nhìn thấy con gái khi nó tỉnh lại. Cũng 22 năm rồi, ông còn chờ được, thì thêm mấy tiếng nữa là gì, hahaha!

Ông Hoàng cười thật sảng khoái, từ đôi mắt già nua ánh lên tia hạnh phúc, ông xoa xoa đầu Nhi gật gù. Nhi nhìn ông cười mà vừa đau vừa xót, biết sao được, cả ông và mẹ đều như ngon đèn leo lét, niềm vui bây giờ chính là sự sống của người kia. Đúng 9 giờ, bệnh viện mở cửa phòng chống độc, cho thân nhân vào thăm bệnh nhân. Mỗi ngày, người thân được vào thăm bệnh nhân hai lần, 9 giờ sáng và 6 giờ chiều. Hôm qua, bà Vy có dấu hiệu tỉnh lại, nên người nhà ngồi chờ 9 giờ được vào thăm, mỗi lần thăm tối đa là hai người. Ông Lê Hoàng xúc động, chống cây ba ton vào thăm con gái. Ông và Nhi vào trước, họ thay đồ vô khuẩn ở phòng ngoài, rồi mới vô phòng trong. Phòng trong đây là phòng săn sóc đặc biệt vô khuẩn dành cho bệnh nhân nặng, trong phòng có thêm 2, 3 phòng nhỏ, dành cho người bệnh cực kì nặng, gọi là phòng cách ly, và bà Vy nằm ở phòng cách ly, xung quanh là 4 máy to hỗ trợ gồm máy chạy thận, tim, máy trợ thở và lọc gan. Nhìn con người gầy nhom, teo quắp ghim đầy dây dợ trên người, ông Hoàng dù là đàn ông cũng không cầm được nước mắt. Bà Vy gập ba sau bao nhiêu năm xa cách, trong bà là bao cảm xúc khó thoát thành lời. Mặt bà nhăn lại đau đớn, nước mắt mừng tủi thi nhau trào ra trên gương mặt khắc khổ. Ông Hoàng vội đi lại, nắm bàn tay gầy guộc, vẫn đang kẹp dụng cụ đo tim, vỗ vỗ nhẹ an ủi. Ông rất muốn kêu con đừng xúc động, nhưng chính ông cũng đang cố gắng kiềm chế mình. Nước mắt ông bắt đầu rịn ra từ đôi mắt đầy vết chân chim, mờ đục, ông ngồi xuống chiếc ghế bên giường, nhìn con gái triu mến, nở nụ cười đôn hậu. Ông đưa tay quệt mắt, cố gắng nói:

- Tỉnh là tốt rồi, ráng tịnh dưỡng cho khỏe, đừng lo gì cả, con đã có ba, ba ở đây rồi.

Bà Vy òa khóc, khóc tu tu như đứa trẻ. Con dù lớn vẫn là con của ba mẹ, thế mà đã có thời, mình đã bỏ ba mà đi. Sự bao dung của ba làm bà Vy đau, nỗi đau tột cùng vì tội bất hiếu. Riêng Nhi cứ thập thò ngoài cửa, cô không dám vào, sợ mẹ còn giận vụ clip sex, nên cứ ngóng theo bóng lưng ông ngoại, rồi lại trốn vào một góc. Bà Vy thấy con gái, dù đang yếu, nhưng vẫn cố đưa cánh tay đang vô thuốc lên ngoắc con. Ông Hoàng cũng xoay lại, nhìn Nhi gật đầu:

- Mẹ kêu kìa con, vô đi!

Nhi rón rén đi lại bên giường, cúi gầm mặt, bà Vy nhìn con đắm chiêu, thờ dài. Bà không nỡ trách đứa con tội nghiệp. Tại bà bệnh, nghèo mà còn mang bệnh nhà giàu nên con bà mới khổ. Thờ nhỏ làm khổ ba mẹ, già làm khổ con cái. Nhìn con mà thương đứt ruột, tại bệnh của bà mà con bé đối bằng cả hạnh phúc tương lai. Rồi mai này, có thằng đàn ông nào đủ bao dung để cưới nó làm vợ. Bà nắm tay con, cố siết chặt, nhìn con đắm chiêu, rặn từng chữ một nhọc:

- Đừng buồn, mẹ luôn yêu con, Ngôi sao nhỏ của mẹ!

Nhi òa khóc gục trên người mẹ, bên ngoài cửa kính, có bóng dáng một cô gái y chang Nhi cũng đang sụt sùi lau mắt. Hai mươi hai năm tồn tại trên cõi đời, lần đầu tiên cô được tận mắt mẹ mình. Nguyệt cũng muốn như Nhi nhào tới ôm mẹ, nhưng cô phải kiềm lòng, cô còn phải cứu ba, mà chị Nhi là yếu tố then chốt. Nguyệt lăm lăm lau mặt đi ra phòng ngoài, coi đồ vô trùng rồi đi thẳng ra khỏi bệnh viện. Hết giờ thăm nuôi, Nhi điu ông Hoàng ra về, không quên lời của Nguyệt, để điện thoại đã tắt nguồn vào một góc trong phòng bệnh của bà Vy, định bụng chiều vô thăm mẹ sẽ ghé lấy.

Sau khi tiễn ông ngoại và bác hai lên xe, Nhi bắt đầu ngó dáo dác xung quanh tìm Nguyệt. Một đứa bé chừng 5 tuổi chia vé số tới mời Nhi, trên đó kèm tờ giấy nhắn:

- Chị cho tiền thắng bé giống như đang mua vé số, rồi tới quán cà phê Lamode đường Bùi Thị Xuân.

Nhi làm theo, nhanh chóng gọi taxi đến điểm hẹn. Nguyệt ngồi ở bàn trong góc khuất, thấy Nhi vô liền đưa tay ngoắc. Nhi đi tới bàn, ngồi xuống đối diện. Cô đặt giỏ xách lên bàn, mở banh ra đẩy về phía Nguyệt:

- Chị không mang điện thoại, em có thể thoải mái nói chuyện rồi.
- Không ngờ, chị chịu hợp tác như vậy.
- Dù sao cũng là chị em, tuy bây giờ mới biết và gặp mặt, nhưng dòng máu đang chảy trong người chúng ta chung một nguồn, có gì em cứ nói thẳng.

- Em tên Nguyệt Nhi. Anh Phong đã tìm gặp em, kể cho em về hoàn cảnh của chúng ta. Em thì đã hiểu về mẹ, còn chị? Chị đã biết gì về ba chưa? Về kẻ thù đã đẩy ba vô trại tâm thần vì căn bệnh "ham muốn". Mỗi ngày suốt 24 tiếng, ba đều bị hành hạ vì bứt rứt, cương cứng cực hạn dù ba không hề muốn. Trong suốt hai năm, ba luôn chống cự con vật và hơn cả ma túy. Tất cả đều do người đàn ông mang tên Gia Khiêm ban tặng. Hắn ta muốn chiếm trọn gia sản của Trần Gia, nên tiêm thuốc cho chủ ruột của mình bộc phát ham muốn như phát điên. Dù bị ép điên, cũng phải điên sao để mất danh dự nhất. Nhi gọi chị, vì chị sinh trước Nhi 30 phút, nhưng chắc chắn nhận thức và kinh nghiệm của chúng ta đều như nhau. Em chắc chắn chị ở bên hấn, sẽ nhận ra hấn là kẻ lạnh lùng và tàn nhẫn, thâm sâu khó lường.

- Nguyệt Nhi! Về Gia Khiêm, chị tự có cách cư xử của chị. Em có thể nhín chút thời gian gặp ông ngoại và mẹ không em? Năm đó, khi em bị bắt đi, ông đã rất đau khổ, ray rứt tới bây giờ. Nếu hôm nay gặp lại em, ông sẽ an lòng về Mỹ trị bệnh, còn mẹ cũng sẽ vui về hơn.

- Chị muốn em gặp mẹ cũng được, nhưng chúng ta phải hoán đổi cho nhau, và chị phải tới gặp ba. Chị gặp ba đi, để cảm nhận được ba của mình đã phải chịu thống khổ mỗi ngày thế nào.

Nhi nhìn Nguyệt, trong mắt Nguyệt chỉ đầy tia phẫn hận, không có gì là lo lắng cho ông ngoại hay mẹ. Giờ Nguyệt còn ra điều kiện với cô, vậy trong lòng Nguyệt hiện giờ có muốn nhận lại gia đình hay không. "Nhưng qua cách nói cho thấy em cũng rất thương ba, có lẽ em cũng nghĩ như mình đang nghĩ về em, nên muốn mình đi gặp ba. Cũng tốt, đổi vai cho nhau để cả hai cùng tìm gặp lại tình thân mà bấy lâu nay thiếu vắng."

- Được, chị bằng lòng. Ba đang ở đâu? Bây giờ chị sẽ tới gặp ông.
- Ba đang ở bệnh viện tâm thần Thành Phố. Chuyện của chúng ta, chị đừng để người thứ ba biết, nhất là tên Gia Khiêm.
- Được! Chiều nay 6 giờ, bệnh viện sẽ cho người nhà vô thăm bệnh. Em nhớ có mặt đúng giờ, vì chỉ thăm bệnh có một tiếng thôi.

- OK! Cứ vậy đi. Chị tìm cách ở riêng một mình, sau khi gặp ba về, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Chị nên thay đồ khi tới thăm ba. Nếu chị mặc cùng bộ đồ hần đã thấy, hần sẽ lần ra và biết chuyện chị em mình đôi vai.

Nguyệt đội nón kết, đeo khẩu trang, để 200 ngàn dần dưới đáy ly nước ép rồi đi nhanh ra ngoài. Nhi ngồi đó nhìn em mình, cứ nhìn đơ ra như thế. Gia Khiêm, tình yêu đầu đời ngọt ngào, người đàn ông cực phẩm vừa là anh trai, cũng là kẻ thù. Tại sao sự việc đã sáng tỏ, thế mà cô vẫn mê muội tin vào anh nói, họ không phải là anh em. "Chẳng lẽ tất cả mọi người lừa mình. Không! Chỉ là mình quá mù quáng tin anh, cố lừa mình, dối người mà thôi. Ngay cả chú ruột mà anh còn tàn nhẫn, thì biết đâu mình cũng chỉ là con cò, anh dùng để dẫn vật ba. Nếu lần đầu là sự vô tình, vậy thì đêm qua giải thích sao đây? Tình Nhi! Mây ngốc quá, mây yêu người ta đến si dại, bỏ qua mọi tội ác mà anh đã gieo lên gia đình mây sao? Tình Nhi, mây không chỉ có mẹ, mây có ba, mây còn có ba. Ba đã yêu thương, che chở con cái ra sao, nhìn Nguyệt Nhi cũng đã hiểu. Còn mây, mây đã làm gì giúp ba, hay chỉ biết mù quáng yêu kẻ thù, gây cho vết thương lòng của ba thêm sâu?"

Nhi gục mặt vào hai bàn tay khóc, cô bắt lức, chơi vui trong tình yêu của Khiêm, trong nỗi đau của ba và sự thù hận của em gái. Em phục vụ thấy Nhi khóc, nhẹ nhàng tới bên hỏi thăm. Nhi ngẩng mặt lên, cố cười gượng cho qua, cũng móc ra tờ 200 ngàn đặt trên bàn rồi xách giỏ đứng lên. Bên cạnh Lamode là cửa hàng thời trang, đặt trong khuôn viên của quán. Nhi vô cửa hàng bằng cửa trong, cô lựa áo thun, quần jean mua thay tại chỗ, cũng mua thêm nón kết màu trắng, giống phong cách của Nguyệt. Nhìn cũng tạm hài lòng, Nhi thanh toán xong nhanh chóng đi ra ngoài, kêu taxi tới bệnh viện tâm thần.

Bước vô bệnh viện hỏi thăm, Nhi được y tá dẫn tới khu C, khu dành cho bệnh nhân nguy hiểm. Tất cả các phòng ở đây đều được bọc mút dày, cửa bằng sắt nặng trĩu, có cửa sổ nhỏ để người bên ngoài quan sát bệnh nhân bên trong. Bệnh nhân mặc đồ có phần tay áo rất dài, cột chéo sau lưng, tránh cho họ khi lên con tời làm đau mình, hoặc gây nguy hại cho người xung quanh. Ông Huy nhốt ở phòng cuối cùng, từ khi Nguyệt vào thăm, phòng nhốt ông được Gia Khiêm cho lắp thêm camera thu tiếng nói lọc âm, phòng cũng cách âm tốt hơn. Những gì người trong phòng nói đều sẽ được lưu lại rõ ràng dù người hay tiếng. Nhi đứng nhìn ba qua khung kính nhỏ trên cửa chính. Ông Huy đang ngồi trong góc, phần hạ bộ cương cứng đứng, mặt ông đỏ phừng, vụn vụn. Ông cứ ngồi đi đi phần mông lên xuống trên nền gạch, nhìn máy lạnh mờ 26 độ mà mồ hôi trên người ông ướt đầm, đổ ròng ròng. Đi đi mông một lúc, ông đứng lên, úp sát vô tường, tiếp tục cạ cạ phần hạ bộ lên xuống. Vì hai tay đã bị cột, nên ông chỉ có thể cạ rồi đi, tiếp tục cạ cho đến khi phóng thích. Sau một hồi nháy nhót, ma sát, ông Huy cũng rung mình, phóng ra dòng nhóp nhóp ở đứng quần. Ông ngồi tụt xuống nền nhà, dựa vào tường mệt mỏi, hai chân duỗi thẳng sai lại, đầu quẹo sang một bên, tựa vào cột. Nhi tính kêu y tá vô thay quần cho ba, nhưng y tá lắc đầu, kể tai cô nói nhỏ:

- Bác ấy chưa xong đâu, một ngày phải mấy chục lần như thế, chờ khi nào đuối quá đi ngủ, tụi tôi sẽ vô thay, tắm rửa sạch sẽ để ngủ cho ngon, cô yên tâm. Đạo này đỡ nhiều rồi, khi xưa mỗi lần lên con là là hết, gặp ai cũng muốn xxx, bác sĩ buộc phải nhốt vô đây. Giờ các con cũng giãn ra, có lẽ bác biết bệnh của mình, nên cần rằng chịu, không la hét nữa.

Nhi há hốc kinh ngạc, nhìn ba, rồi xoay nhìn cô y tá. Một ngày mấy chục lần là đã giãn rồi. Nếu không giãn có khi cả trăm lần, một ông già U60 như ba, sao phải chịu hành hạ như vậy chứ. Cô che miệng để không bật tiếng khóc, giờ cô hiểu vì sao Nguyệt hận Khiêm như vậy. Còn cô, cô cảm thấy gì? Có hận anh giống như Nguyệt. Sao lòng cô đau, đau đến nghẹt thở như vậy. Nhi cúi vào tay y tá ít tiền, nhờ chăm sóc cho ba rồi vụt chạy đi. Nhi chạy, đi dọc theo bờ sông như kẻ mất hồn, cô không biết phải làm gì? Bằng cách nào cho trọn vẹn cả đôi đường. Anh có thể xấu với bất cứ ai, nhưng đối với cô luôn tốt, quan tâm và che chở, cho cô sự yên lại. Đàng lòng thay, người anh xử tệ lại chính là ba của cô. Và tình yêu của cô là nghịch thiên, trái luân thường đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Oan oan tương báo

Tối đó, Nhi không về phòng trọ, cô tới căn hộ cao cấp ở quận 9, nơi Thanh Phong thuê cho Nguyệt ở. Nguyệt thăm mẹ xong đã về trước, nấu vài món ăn chờ chị về. Nhi vô nhà lòng nặng trĩu, mùi thức ăn thơm nức làm bụng cô réo ỉnh ỏi. Nguyệt mỉm cười, kéo Nhi tới bàn ăn:

- Chị ăn đi, em nấu cũng không tệ đâu.
- Nhi gật đầu, gấp ăn. Mùi vị y chang của mẹ. Đúng là mẹ con, Nhi dù cố gắng ra sao cũng không thể nấu ngon như mẹ, mà Nguyệt chưa ăn thức ăn mẹ nấu, lại có thể nấu giống 90%. Nhi nhớ mẹ, rồi nghĩ tới cảnh thống khổ của ba. Bất giác, giọt nước mắt cô rơi hòa lẫn trong cơm mặn đắng. Nguyệt nhìn chị thương cảm, đứng lên, đi về phía chị vỗ về.
- Chị hai! Em với chị sẽ đổi vai cho nhau, nhất định em sẽ bắt hần giao ra thuốc giải cứu ba.
- Thuốc giải? Bệnh này có thuốc giải sao?

- Có! Em biết tập đoàn AK chuyên điều chế thuốc, có thuốc độc lẫn thuốc giải. Nhưng họ có qui tắc riêng, chỉ có người mua độc, thì mới được mua thuốc giải. Em biết chị yêu hần, nên sẽ khó cho chị, vậy thì cứ để em. Cứu được ba, em sẽ đưa ba tới gặp mẹ, gia đình chúng ta một nhà 4 người sống vui vẻ với nhau.

Nhi nhìn Nguyệt, rồi nhìn ra cửa sổ. Ngoài trời đang mưa rất to, sấm sét sáng trời. Cô cũng đã mơ mình có đủ ba và mẹ, nay giấc mơ kia đang rất gần, cô có thêm em gái giống y mình, còn hạnh phúc nào hơn. Với Khiêm, cô vô lực kháng cự, thôi thì đành nhờ Nguyệt, mong là sẽ cứu được ba.

Suy nghĩ của hai cô gái tuổi đôi mươi quá đơn thuần. Đàn ông nông nổi giết kẻ thù, đàn bà sâu sắc như coi chừng trâu. Ông Gia Huy ngay từ đầu đã ngăn cản Nguyệt, nhưng cô háo thắng không nghe, nay lại lôi Nhi vào ngõ cụt đau thương không lối thoát.

Hôm sau, Nguyệt thay Nhi lên Đà Lạt, tiếp tục quay phim. Còn Nhi tạm thời ở ẩn tại chung cư, lên lên cái trang đi thăm ba và mẹ. Được sự giúp đỡ của Thanh Phong, nên Khiêm chẳng may nghĩ ngờ hai người họ hoán đổi. Đúng với suy nghĩ của Nguyệt, Khiêm bay lên Đà Lạt tìm cô. Họ hẹn gặp ở một quán nước màu tím bên bờ hồ Xuân Hương.

- Nhi theo anh về, đừng đóng phim nữa. Em chỉ cần vui vẻ ở bên mẹ em, mọi việc còn lại để anh lo.
- Gia Khiêm, nếu anh ăn hết chỗ kem này, em sẽ theo anh về.

Khiêm nhìn Nhi, gương mặt anh vẫn bình thản, không lộ ra biểu hiện gì. Còn Nguyệt thì kênh kênh, nhìn chỗ kem như thách thức. Ánh mắt Khiêm tối đi khi nhìn tới 5 ly kem to đang đặt trên bàn, nhưng rồi anh cũng nhàn nhả, cầm ly đầu tiên lên ăn.

Nhìn Khiêm ăn hết chỗ kem đã tẩm thuốc của Thiên Vũ, cô gái nhếch mép cười, ánh mắt cô lạnh đi, hẳn lên tia căm phẫn. 30 phút trôi qua, nắm ly kem sạch sẽ, mặt Khiêm trắng dần, thân nhiệt tuyệt dốc. Anh húng hắng ho, rồi nhìn Nguyệt, đôi mắt anh trầm tĩnh lạ thường. Anh nhếch môi, đưa tay tính vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, rất nhanh, Nguyệt né về phía sau, khiến tay anh lơ lửng giữa không trung. Anh cười gằn, hạ tay xuống, ho nhiều hơn. Cứ tưởng cơ thể anh sẽ lạnh đi. Nhưng không, anh cảm thấy cổ cổ áp bức rất khó chịu, như cái đêm đầu tiên với Nhi. Phẫn hạ thân bắt đầu rục rịch. Khiêm quay phắt lại nhìn Nguyệt, cười tự giễu, ánh mắt âm trầm hẳn lên tia đỏ đáng sợ.

- Em có hạ thuốc tôi, thì cũng không cứu được ba em

- Anh! Anh đã biết?

- Nhi của tôi không ác tâm đến nỗi thuốc chồng mình.

Nói xong câu đó, Khiêm ho nhiều hơn, anh cảm thấy khó thở, yết hầu giật liên hồi. Anh tháo hai nút cổ áo sơ mi cho dễ thở, càng bị gió lạnh thấm vào người. Đầu Khiêm choáng váng, mắt thì hoa lên. Anh móc điện thoại gọi cho Lục, nhưng Nguyệt đã đứng lên giật lại, nhìn tên trên màn hình, cô nhếch môi, liếc mắt nhìn Khiêm

- Hóa ra anh cũng chỉ là tên công tử bột yếu đuối. Không có Trần Gia, anh không khác gì tên ăn mày. Anh biết câu của thiên trả địa không? Anh cướp của ba tôi, hôm nay tôi sẽ đòi lại hết, ông anh họ à. Hahahaha.

Nguyệt cười một cách khoái chí. Khiêm cố ngược nhìn Nguyệt, nhếch môi cười khẩy:

- Em sẽ hối hận.

Anh nói được câu đó, liền gục xuống. Gương mặt Nguyệt lạnh tanh nhìn anh, cô nhớ mấy người thanh niên của tập đoàn AK khiêng anh nhốt ở căn biệt thự trong vùng hoang vu ở rìa Đà Lạt. Căn nhà trống lốc, lắp rất nhiều camera. Khiêm bị tạt nước cho tỉnh. Anh suy yếu, nhếch nhác lồm cồm ngồi dậy, dựa vào tường, một chân duỗi thẳng, một chân co lên để gác tay, Khiêm cúi mặt, nước trên tóc anh nhiều xuống từng giọt "tòn tòn". Dù người ngom ướt nhẹp như chuột, cũng không lam giảm đi thần thái của anh, ngược lại càng tăng thêm vẻ lạnh lùng, u ám và tàn ác. Không khí xung quanh nồng đậm mùi bạc hà, không còn hương lavender dù một ít.

Chợt trong phòng được soi sáng bởi màn hình led to bằng cả vách tường. Trên đó là hình ảnh của Tinh Nhi, đang hạnh phúc nắm tay người đàn ông đi trong cánh đồng hoa hướng dương, Nhi cười thật rạng rỡ, nhưng không hề thấy mặt người đàn ông. Đoạn clip cách quãng, qua một phân cảnh khác, Nhi cùng người đàn ông ấy đi vô nhà, trong lúc anh ta đi tắm thì Nhi ở ngoài đây nằm chờ. Đến phòng trong clip tắt đi, tiếp theo là cảnh giao hoan của đôi nam nữ, mà nam chính lúc này đã thấy rõ mặt chính là Thanh Phong. Nữ chính có gương mặt giống Nhi, phản nhạy cảm của nữ chính đã được che mờ, nhưng âm thanh hoan ái, tiếng rên rì thờ dục của cả hai thì vang rõ mồn một, bởi hệ thống âm thanh surrounded như trong rạp hát.

Khiêm vẫn ngồi dựa tường, một chân co, một chân thẳng. Anh ngược xem đoạn clip một cách bình thản, tới cảnh hot, trên mặt anh vẫn lạnh như tờ, một cái cau mày cũng không. Nguyệt nhìn qua màn hình camera, vừa ngạc nhiên, vừa bức tức. Không lẽ AK bán thuốc giả? Không lý nào hắn không phản ứng. Cô hằm hằm đi ra ngoài, điện thoại cho Thanh Phong

- Alo! Anh có mua nhầm thuốc giả không? Hẳn trứng thuốc đã lâu vẫn không có phản ứng.

- Thiên Vũ không bao giờ bán thuốc giả. Có lẽ do hắn đang cố kiểm chế. Em yên tâm, chỉ cần là đàn ông, thuốc sẽ có tác dụng. Có thể hắn máu lạnh, nên hơi lâu thôi. À, em truyền hình ảnh cho anh xem. Để anh hà dạ chút.

Thanh Phong nói vậy, xoay đầu khẽ nhìn ánh mắt van nài của Nhi mà thờ dài. Bên này, Nguyệt không hề biết do Nhi muốn thấy Khiêm, nên nhanh chóng truyền camera trực tuyến tới máy điện thoại của Thanh Phong.

- Anh xem đi, em cho anh pass, muốn coi lúc nào cũng được. Đợi khi em lấy được thuốc giải, em sẽ giao hắn cho anh xử lý.

- Ok! Cứ vậy đi.

Nguyệt cúp máy, Thanh Phong mở camera lên cho Nhi xem. Trong căn phòng trống thiếu ánh sáng, Khiêm ngồi đó, gục trên chính cánh tay của mình, người sùng nước, xung quanh là 4 cây quạt công nghiệp to đang thổi hết tốc lực. Nhi nhìn anh mà đau lòng, chỉ biết cắn vào tay mình để không bật khóc, cũng chịu đau tự trừng phạt mình vì phản bội tình yêu của anh. Ở Đà Lạt, Nguyệt giao lại cho hai tên lính canh, còn cô đi về nhà của mình thay đồ, tắm rửa. Tiếp tục nghĩ cách ép Khiêm giao thuốc giải.

Ở trong này, nhiệt độ cơ thể Khiêm tuyệt không phanh, nhưng máu nóng trong người anh sôi trào. Nếu không nhờ đoạn clip, có lẽ Khiêm cũng không kiềm chế nổi mình. Nỗi phẫn hận, lẫn đau đớn vì người yêu phản bội quá lớn, khiến tâm anh cũng lạnh đi theo hần nhiệt. Chính vì vậy, khi thuốc của Thiên Vũ phát tác, cơ thể Khiêm như chịu dày xéo của ngọn lửa châm chích, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, mà máu của anh lại đóng băng, một dạng của bị phỏng lạnh từ bên trong. Phỏng lạnh sẽ làm cho da cứng lại, gân và cơ bị tổn thương. Có thể nói, Khiêm đang bị hành hạ bởi hàng ngàn mũi kim châm, cả cơ thể tê cứng và đau nhói. Anh bắt đầu đứng lên, một tay rút túi quần, chậm rãi nện từng tiếng "cộp...cộp" trên nền gạch, đi tới màn hình led vẫn đang chiếu clip "rên rì". Thân hình anh thẳng tắp, đầu hơi nghiêng nhìn chăm chăm người nữ trong clip, trên gương mặt lạnh lùng xuất hiện nụ cười mỉa. Đôi mắt càng thâm trầm, đen như đáy đại dương lạnh toát.

Nếu không nhờ cơ thể làm nóng của Thiên Vũ, có lẽ anh đã không tỉnh táo được tới giờ, dù cơ thể đang bị dày vò đau đớn, nhưng vẫn hơn là bất tỉnh. Khiêm xoay lưng, đi đến bên khung cửa sổ bằng sắt, mông lưng nhìn ra ngoài rừng cây âm u. Anh đưa tay lên xem đồng hồ, sau đó mới cong nhẹ. Khiêm tháo đồng hồ ra, tháo luôn dây kim ngân gài lỗ đeo dây. Anh đi tới trước camera, nhàn nhả cời từng nút áo sơ mi, lộ ra cơ thể mê người. Anh cầm kim ngân khi nấy, mắt nhìn vào camera, còn tay thì rạch một lần ngang vùng bụng nổi cơ, vết rạch rất sâu, mũi kim đi tới đâu, là máu tuôn tới đó. Miệng anh thì nói.

- Đừng suy nghĩ gì cả. Mọi thứ anh sẽ gánh vác thay em, chỉ cần em tin anh là đủ. Anh vẫn là anh của trước kia, bây giờ và sau này vẫn là Khiêm của em, và em là Ngôi sao nhỏ của anh!

Nhi nhìn qua màn hình, bật khóc thật sự. Anh ấy nói vậy là sao? Phải chăng anh biết cô đang nhìn mình. Nhi khóc gục trên hai bàn tay của mình, và ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Trả giá

Khoảng 3 giờ sáng, nhóm Huyền Long đã tới được nơi Khiêm đang bị nhốt, nhờ định vị đồng hồ anh đeo. Đó là đồng hồ thông minh, đo nhiệt độ và nhịp tim của người dùng, và độ nghiêng. Khi người đeo gặp tai nạn, đồng hồ sẽ tự gửi tin SOS lẫn định vị về một số điện thoại được gài sẵn. Minh và Lực nhanh chóng hạ hai tên canh cửa, phá cửa vô cứu Khiêm. Lúc này, anh rất yếu, máu từ vùng bụng thấm ướt ra áo sơ mi. Minh nhìn anh mình mà đau lòng, anh ấy yếu Nhi thật, nhưng không vì vậy mà dễ dàng tha cho Nguyệt, cô ấy sẽ không được yên thân.

Khiêm được đưa vô bệnh viện cấp cứu, tạm thời khóa chế dục tính được tình, nhưng không chắc được bao lâu. Chính vì dục tính phát tác, nên Khiêm đã phải tự cắt vào bụng mình, mượn đau để dập hỏa. Gần sáng, anh tỉnh lại, thay bộ đồ sạch sẽ, quay lại nơi giam giữ. Anh muốn cho Nguyệt một bài học. Minh biết tính anh mình, nên chỉ còn cách âm thầm đưa Nhi đến, hi vọng sẽ xoa dịu được Khiêm.

Tám giờ sáng, Nguyệt quay lại căn cứ biệt thự, thấy vẫn còn hai người canh nên thở phào. Cô yên tâm đi vô trong, mà không nhận ra lính canh đã bị đổi. Khiêm đang đứng xoay lưng, ngó ra cửa sổ, hai tay đút túi quần, thân hình thẳng tắp, quần áo sạch sẽ, đồng bộ một màu đen u ám. Nguyệt thoáng chấn động, thật lâu tính quay ra thì đã muộn. Một nhóm người từ ngoài ủa vào, chấn cửa không cho cô ra. Khiêm xoay người, chậm rãi đi tới trước mặt Nguyệt, nắm chặt cằm của cô, dùng lực khá mạnh khiến cô đau đến nhăn mặt, nhưng nét mặt cô rất quật cường. Anh liếc mắt, quét một vòng xung quanh, mọi người gật đầu rồi lui ra ngoài đóng cửa, trong phòng lúc này chỉ còn có hai người. Gương mặt anh vô cảm lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào gương mặt mang đường nét yêu thương. Khiêm cúi người, đặt lên môi Nguyệt nụ hôn cuồng dã, khuấy đảo miệng của cô, trút lên đó sự cuồng nộ, giận dữ. Tay anh dứt khoát xé toạc áo sơ mi Nguyệt đang mặc, lộ ra đôi gò bồng vụn đầy sau lớp áo lót hồng nhạt....

- Em hạ thuốc tôi. Đến lúc phải giải thuốc rồi... Em sẽ hiểu vì sao Nhi yêu tôi....

Khiêm đẩy Nguyệt xuống nền nhà lạnh lẽo, tay dứt khoát kéo luôn quần jeans của Nguyệt ra. Nguyệt trừng mắt nhìn anh, ngồi thụt lùi về phía sau. Gương mặt Khiêm đanh ác, anh khẽ nhếch môi, quăng quần jeans qua một bên, chồm chậm tiến về phía Nguyệt với đôi mắt sắc bén của chim ưng đang rình săn mồi. Không khí xung quanh đông lạnh, đặc quánh mà người Nguyệt bắt đầu toát mồ hôi hột. Khi cô lùi sát tường, quắc mắt nhìn Khiêm, đột nhiên Nguyệt phá lên cười, trảng cười hoang dại.

- Anh có thể chà đạp tôi, nhưng tôi sẽ không vì vậy mà sợ anh. Trừ khi tôi chết, không là tôi sẽ tiếp tục hành cho tới khi anh giao ra thuốc giải.

Khiêm híp mắt, nhìn lên camera, rồi lại nhìn xuống Nguyệt. Trong khi anh vẫn quần áo chỉnh tề thì Nguyệt gần như trần trụi, thứ che thân cô bây giờ chỉ là bộ đồ nhỏ. Đứng từ trên cao nhìn xuống bằng cái nhìn khinh bỉ, ánh mắt đen láy một màu u ám, đột nhiên, Khiêm đưa tay phải lên bụng "tách", đèn trong phòng vụt tắt, camera cũng ngưng hoạt động. Khiêm ngồi xỏm một chân trước mặt Nguyệt, nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn anh:

- Nguyệt Nhi! Tôi sẽ không đụng vào em, cơ bản em không xứng. Em cũng giống ba em, bản chất tham lam, độc ác và ích kỉ. Tôi có thể xử em ngay bây giờ, nhưng...em hãy cảm ơn vì gương mặt em đang có. Đừng vấy bẩn nét mặt tôi yêu thương bằng tâm hồn ngu muội của mình. Nếu không, tôi sẵn sàng làm cho nó "bẩn" như chính con người em vậy.

- Ác qui như anh thì yêu thương ai mà nói. Thật nực cười...hahahaha

- Đúng, và không có con qui nào ác hơn tôi đâu. Đừng cố xâm phạm vào giới hạn cuối cùng tôi dành cho gương mặt này.

Khiêm rút trong túi ra một ống chất lỏng màu xanh lam, một tay anh bóp gò má của Nguyệt, ép cô há miệng, tay kia trút toàn bộ dung dịch màu lam vào thẳng trong cuống họng của cô. Nguyệt lắc lư, nhưng vẫn phải nuốt xuống. Khiêm gật gù, phát ra tiếng cười trầm thấp, đứng lên, quăng lọ không ra sau, phui phui tay, đút túi quần, nghiêng nghiêng nhìn Nguyệt đang đỏ mặt, có ói ra thứ thuốc ấy, nhưng chỉ vô dụng mà thôi. Khiêm xoay người bước ra ngoài, cửa nhà lập tức đóng lại. Anh dặn thuộc hạ:

- Canh chừng cẩn thận. Khi nào Trịnh tổng lên thì im lặng rút lui.

- Dạ! Chúng tôi hiểu.

Chất dục tình trong người Khiêm lại phát tác, cơ thể phản ứng khiến anh khó chịu, đúng là gây ông đập lưng ông. Năm xưa anh dùng nó trừng trị Gia Huy, giờ chính anh mắc phải. Tên Thiên Vũ này chẳng nề tình gì cả, hể ai có tiền là bán thuốc. Con bà nó, tôi về tới thành phố, tôi xử cậu đầu tiên.

Khiêm về tới Sacom Tuyền Lâm, đi nhanh vô phòng, khóa cửa. Anh phải vô xối nước lạnh ngay. Nước lạnh dường như vô tác dụng, cơ thể Khiêm nóng phừng, gương mặt đỏ cầy, khúc gầy th*t cương cứng biểu tình. Anh đi ra bồn rửa mặt, dùng lược lam cạo râu, tiếp tục gạch thêm một đường dưới rốn, trên đường nhân ngư, có thể mới hơi dịu đi. Khiêm mệt mỏi, ngồi trên thành bồn tắm, dựa vào tường. Nước từ vòi sen vẫn chảy ướt người anh, máu vẫn thấm ra đỏ cả một khoảng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Vì anh yêu em

Bên ngoài vang lên tiếng chuông và tiếng đập cửa dồn dập. Người Khiêm mệt mỏi, anh kéo khăn lau người, lau vệt máu, uể oải ra ngoài, cời bộ đồ ướt, mặc vào áo choàng tắm, cột dây rồi mới ra mở cửa. Nhìn người ngoài cửa, anh thoáng cau mày, nhưng rồi uể oải đi vô trong, ngồi phịch trên ghế sofa, ngửa đầu ra sau nhắm mắt. Nhi chậm chậm bước vô phòng, ngồi xuống kế bên anh. Cô len lén nhìn anh, nhưng anh vẫn lặng yên nhắm mắt. Nhi thờ dài, đưa tay lên trán Khiêm, đo nhiệt độ. Cơ thể đang phừng phừng, chợt có bàn tay mát lạnh áp vào, Khiêm mở mắt nhìn Nhi làm cô giật mình. Anh nắm lấy bàn tay đang đặt trên trán bằng một lực siết mạnh, cô đau đến nhăn mặt, nhưng vẫn ráng chịu, không rút ra. Đôi mắt anh lạnh lùng, ẩn hiện tia đỏ của cơn giận, làm Nhi đau lòng. Như cảm nhận được làm đau cô, Khiêm thở hắt ra, đặt nhẹ tay của Nhi xuống, đứng lên nhìn ra cửa sổ. Trời chiều ờ xối sớ mù sương thật âm đạm. Nhìn bóng lưng anh cô độc quá, nhớ tới cảnh anh tự rạch mình trong camera, Nhi vội chạy tới trước mặt anh, ngược nhìn Khiêm, rồi cúi xuống nhìn dây cột ngang eo của người đàn ông mà nương nương. Tay cô run run chuẩn bị chạm vào dây thắt, đã bị Khiêm chụp lại. Anh híp mắt nhìn cô, miệng nhếch lên độ cong nhẹ.

- Em lặn lội chạy từ thành phố lên đây chỉ để xem anh khóa thân?

- Hìh! Đầu phải chưa thấy. Cho em xem một tí thôi hen.

Nhi đỏ mặt, ráng nhe răng nói với Khiêm, cô rất muốn coi vết thương của anh. Người đàn ông vẫn lạnh nhạt, dò xét Nhi, rất nhanh nhếch môi, xoay người quay ra ghế ngồi bắt chân chữ ngũ (kẹp chỗ cột dây lại), một tay gác lên thành ghế, một tay nhịp nhịp lên đầu gối của chính mình.

- Cho em xem cũng được, nhưng nếu "người em" của anh thức dậy, em phải ru nó ngủ.

Nhi đỏ mặt tận mang tai, cô cúi đầu suy nghĩ, hai tay vịn vào lẫn nhau. Yêu cầu này...khó quá. Mà nhìn qua camera, cô thấy anh rất đau đớn, máu chảy rất nhiều. Sao anh không chịu đi bệnh viện, lại ở khách sạn chịu đựng, không xem xét vết thương, có không an tâm. Mà xem thì...cô thừa biết nhu cầu mạnh mẽ của Khiêm, lỡ như...nó thức...cô làm sao? Nhìn biểu tình của cô, Khiêm phì cười, như có như không, gương mặt ít nhiều giận ra. Anh vô vô chỗ kế bên, Nhi hiểu ý, đi lại ngồi xuống bên anh, vịn cùi đầu bên lên. Khiêm cúi nhìn Nhi, có tiếng cười trầm thấp phát ra từ cuống họng của anh. Vén mấy sợi tóc rũ trước trán cô, anh thấy bình yên lạ. Mùi hương của biển mặn mà thanh khiết thoang thoảng, xoa dịu tâm tình

đang dậy sóng trong anh. Ôm chầm Nhị vào lòng hít hà, anh ghi chặt cô cho thỏa nỗi mong nhớ. "Trong phút giây này, anh chỉ cần có em, ngôi sao nhỏ của anh, người anh đã yêu hơn sinh mạng, sẵn sàng đẹp qua mọi oán thù, chỉ để đổi lại bình yên cho em, Tình Nhị! Yêu em là điều anh không thể ngờ."

Đột nhiên điện thoại của Nhị reo, video call từ Thanh Phong, Phong đang bông Nguyệt, được quần trong áo sơ mi, có lẽ của Phong, vì anh đang cởi trần. Nguyệt suy yếu, dựa vào Phong rất an tĩnh, sau đó là đoạn clip Khiêm hôn và xé đồ của Nguyệt, đây cô xuống sân nhà, tới đó camera bị mất hình, nhưng vẫn còn tiếng. Nhị phải bịt miệng của mình để không phải râm rút khóc. Cô nhìn Khiêm, rồi nhìn tới màn hình điện thoại tối thui vẫn đang vang lên tiếng la hét của Nguyệt, và tiếng găm gừ thờ dốc của đàn ông, từng giọt nước trong suốt như pha lê rơi xuống từ đôi mắt chưa được ráo lệ. Khiêm vẫn rất bình thản, nét mặt lạnh tanh bất cần, anh cũng nhìn qua điện thoại của Nhị, mặc nhiên không một lời giải thích. Dục tính phát tán, cơ thể lại khó chịu, anh đứng phắt dậy, đi nhanh vô phòng tắm.

- Em có thể về rồi, nhớ đóng cửa.

Nhìn theo bóng lưng anh khuất sau cánh cửa, lúc này, Nhị mới òa khóc trong đôi bàn tay của chính mình.

Nhìn mình trong gương, ánh mắt Khiêm hằn lên đau đớn, giận dữ, anh tự dấm tay vào gương vỡ nát. Từng giọt đỏ rơi ra nóng hổi. Bị Nguyệt hành hạ cũng không đau và ghệt thờ như bây giờ. Bên ngoài có tiếng mở cửa, rồi đóng cửa, có lẽ Nhị đã về. "Cùng đúng thời, nhìn em gái mình bị cưỡng bức như vậy thì ai mà chịu được."

Khi không gian bên ngoài yên ắng hẳn, Khiêm cảm áo choàng tắm lau khô người, lau máu trên bàn tay bầm dập, quăng vô bồn tắm, mở cửa trần trụi bước ra ngoài. Nhị nghe tiếng mở cửa, xoay người đứng lên khỏi ghế sofa, lúc này cô đã thấy toàn bộ dáng người chuẩn men của anh, thấy luôn những vết thương mà anh che giấu. Trên bụng anh, 2, 3 lần ngang vẫn đang tươm máu. Nhị bản thân đến bất động. Khiêm hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua, bình tĩnh đi lại từ lấy đồ mặc vào. Anh đưa tay với bộ pijama ngủ, thì sau lưng anh đã có vòng tay nhỏ nhắn mềm mại ôm trọn vòng bụng của Khiêm. Trong đầu Khiêm nổ "âm". Gương mặt non mềm áp vào da thịt rắn chắc của đàn ông, như đó thêm xăng vào đám lửa mà Khiêm cố dập tắt này giờ. "Người anh em" ngốc thẳng đầu hàng. Anh cảm thấy hít thở không thông, nhắm mắt ngửa cổ muốn chửi thề không thành tiếng.

Hai tay anh vịn cánh tay Nhị, gỡ ra. Nhị lắc đầu nguây nguẩy, càng siết chặt hơn, vô tình chạm vào vết thương, làm anh đau "hự" nhẹ. Cô hoảng hốt buông anh ra, chạy lên phía trước xem. Mặt Nhị đỏ bừng như cà chua khi ai kia đang chào cờ. Nhưng cô cũng ráng lờ nó, nhìn tới những vết thương nông sâu đang tươm máu, quỳnh quáng chạy đi tìm khăn. Nhị chạy vô phòng tắm, thấy gương bị vỡ còn đọng máu, trong bồn là bộ đồ nhóp nhép, áo choàng khi này Khiêm mặc đã nhuộm đỏ, cô thật sự đau lòng, nhưng cố dằn tiếng khóc. Nhị lấy khăn trên kệ chạy nhanh ra bàn khách, cầm bịch bông băng đi tới chỗ anh. Khiêm đã mặc xong bộ pijama, đang nhún nhả gãi nút.

- Anh Khiêm! Anh cho em băng lại vết thương, rồi hăng mặc đồ.

- Không cần! Em về được rồi.

- Khiêm! Coi như em năn nỉ anh. Đừng bướng bỉnh nữa, được không?

Nhị chạy tới, vịn vào hai bàn tay đang gãi nút, ánh mắt khẩn thiết van cầu. "Con bà nó, nhìn vào đôi mắt ấy. Anh chỉ muốn dè ngay cô ra nuốt chửng". Khiêm thờ nặng nề, gạt tay Nhị ra, ngồi trên thành cuối giường, nhàn nhạt nói:

- Nếu em ru được "hó" ngủ. Tôi sẽ để em băng vết thương.

Nhị nhìn Khiêm suy nghĩ, rồi từ từ đi lại, ngồi xồm trước mặt anh. Hai tay cô ngại ngần chạm vào lưng quần, mặt đỏ tạt mang tai, không dám nhìn. Tay thì kéo mà mặt ngó nơi khác, kéo tới phần hông bị khựng lại, vì Khiêm đang ngồi. Nhị ngược nhìn anh, anh cũng nhìn cô không phản kháng nữa.

- Em có biết em sắp làm gì không?

Nhị gật gật, vẫn nhìn anh như nai tơ ngờ ngác vô số tội. Khiêm thờ dài, đứng lên. Lúc này, Nhị quì lên, kéo hần quần của anh xuống, rồi ấn Khiêm ngồi lại trên giường. Nhị xé bịch bông gòn, dùng oxi già rửa vết thương, bọt nổi trắng che hần vết máu. Khiêm bị xót nên hơi giật người, ngồi thẳng người, găm nhẹ. Chạm vào vết thương của anh, Nhị lại khóc, mũi đỏ lên cứ hít hà. Giọt nước mắt của cô còn làm Khiêm đau hơn cả oxi già. Anh nắm nhẹ cầm Nhị, ngẩng mặt cô lên:

- Nhị! Oxi già là đủ rồi, không cần thêm nước muối.

Nhị vội quẹt nước mắt, luống cuống lấy băng keo dán loại to băng lại cho anh. Xong xuôi, cô thu dọn rác bỏ vô bao, tính đứng lên đem bỏ thì anh lại nắm tay cô. Nhị ngạc nhiên nhìn anh, mặt anh khinh khỉnh, Khiêm nhếch mép, nhìn xuống "người em" đang chào cờ của mình, rồi nhìn Nhị:

- Nó chưa ngủ.

Khiêm đứng lên, nắm vai Nhị xoay lại, ép cô ngã trên giường. Khiêm ngồi lên, kẹp Nhị ở giữa hai chân, ngắm nhìn cô một cách mê đắm. Tay anh vuốt ve gò má ửng đỏ, mon man xuống càn cổ trắng mịn, qua xương quai xanh xinh đẹp, dừng lại nơi vun đầy đang run rẩy. Dù cách qua hai lớp áo, nhưng nơi ấy vẫn hấp dẫn kì lạ. Ánh mắt Khiêm tới hần đi, trên gương mặt lạnh lùng bắt đầu đỏ lên màu ham muốn. Từng ngón tay to dài lén nhẹ vào gấu áo của Nhị, từ tốn kéo áo voan của cô qua khỏi đầu. Nghiêng nghiêng đầu nhìn Nhị, nét mặt Khiêm hòa hoãn, dậu dằng ngắm nhìn người con gái anh yêu. Một tay sờ gò má, một tay luồn sau lưng "bóc", áo nhỏ bung ra, miệng Khiêm nhếch lên, nhanh chóng nắm áo nhỏ vút sang một bên. Anh khom người, áp sát Nhị, phả hơi thở nóng rực vào cổ, thì thào vào tai Nhị lời ngọt ngào từ tận đáy lòng:

- Ngôi sao nhỏ! Anh nhớ em quá.

- Khiêm! Chúng ta có sai lầm không anh?

- Em có tin anh không?

- Emmmm...

- Nhị! Anh yêu em

- Vì sao anh yêu em?

- Anh yêu em không cần lý do, cũng không có giới hạn, vì anh đã đặt mình ở hướng vô cực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Anh có hận em?

- Anh có thể tắt đèn không?

Khiêm ngừng đầu đang vui trong cổ cô lên, khóe miệng nâng lên đầy mê hoặc:

- Bộ nhìn anh, em gặp ác mộng à?

Nhi nằm ngửa người trên chiếc giường lớn, mặt đỏ ửng.

- Không phải, em sợ sẽ không được tự nhiên.

Khiêm đem hai tay của cô áp lên đỉnh đầu:

- Nhưng mà, anh muốn yêu em trong ánh sáng, lưu lại tất cả hình ảnh em nở rộ dưới thân anh, xinh đẹp và quyến rũ như thế nào.

Hai mắt người đàn ông vẫn trầm tĩnh trong cảm xúc phức tạp của chính mình, đầu ngón tay anh ở bên hông Nhi vuốt ve, khiến cho cả thân người cô rung mình.

Cánh tay khác của Khiêm đi vào giữa chân của cô, ngón tay theo đó thâm nhập vào, Tinh Nhi chỉ thấy hơi thở ở gần cổ thò ra nặng nề, gấp gáp. Sự chịu đựng của người đàn ông giống như được buộc quá chặt, sắp nổ tung. Anh chậm rãi vỗ ra vài cái, rồi mới rút ngón tay ra, mặt đậm ý cười, cánh môi cong lên nghiêng đầu một bên. Khiêm từ tốn cởi khuy áo pijama, quăng hẳn xuống giường. Dưới ánh đèn sáng, thân hình anh lộ ra thật mỹ hoặc. Nhờ Khiêm không chịu tắt đèn, Nhi mới thấy được vết sẹo tròn trên ngực anh, vết sẹo do đạn để lại theo năm tháng không hề mờ đi. Tinh Nhi cảm thấy xót xa trong lòng, cô gợn tay phải lên, đặt ở trước ngực anh, sờ vào vết tích. Bà Yến đã kể Nhi nghe tất cả, về việc lúc nhỏ anh bị ngâm nước viêm phổi, lớn lên bị bắn rơi xuống sông, sống đời thực vật tận 12 năm trời, tất cả do Gia Huy, ba cô ban tặng.

Người đàn ông không động dậy, chỉ đưa mắt nhìn xuống bàn tay trắng nõn của Tinh Nhi.

Nhi nhìn Khiêm, nhìn thật lâu vào sâu trong đôi mắt anh, cô muốn hiểu anh, nhưng cô chỉ thấy hình ảnh trần trụi của mình trong đôi mắt nóng bỏng của anh. Cô nhắm mắt, xoay đầu qua một bên, không nhìn nữa. Khiêm cau mày, bóp nhẹ hai gò má của Nhi xoay lại:

- Nhìn anh! Em không tự nguyện?

Nhi không trả lời, chỉ cụp mắt rồi thờ dài. Khiêm bực bội, nhấc chân qua một bên, ngồi tựa vào đầu giường. Trời đêm Đà Lạt khá lạnh, còn người anh rịn mồ hôi, cho thấy anh đang cố kiềm chế, chịu đựng. Khiêm nhắm mắt, nhàn nhạt nói:

- Không muốn, em có thể về. Anh không thích ép buộc người khác. Thì ra, em vẫn không tin anh. Tinh Nhi! Những gì anh từng nói với em, em quên hết rồi đúng không? Hay nó không xứng có vị trí trong tâm tưởng em, dù là nhỏ nhất.

- Emmmm. có phải là anh rất hận em không?

Nhi rũ mắt, không dám nhìn Khiêm. Người đàn ông thoáng chấn động, anh lại nhào người qua, kẹp Nhi giữa hai chân như ban đầu ngạc nhiên nhìn cô. Suy nghĩ một lúc thì nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu không mang theo sự khinh ghét lẫn hững hờ, có chút nghiêm trọng:

- Sao có thể không hận, anh hận em không tin anh, hận em nhẫn tâm giao anh cho em gái mình hạ độc, hận không thể xé toạc ngực em ra xem trái tim màu gì? Coi nó có khắc sâu hình bóng anh như em nói không? vì sao còn tàn nhẫn như vậy?

Cổ họng Tinh Nhi nghẹn lại, bàn tay đang để trên người anh muốn rút về. Cô ngừng đầu lên, ánh mắt trở nên long lanh, bị thương. Tình yêu của họ sao luôn gặp trắc trở? Vào lúc cô nhận ra cô yêu anh thì anh lại là anh trai, cho tới khi biết anh cũng yêu mình, thì anh lại là kẻ thù hại cô. Cô và anh giống như hai đường thẳng song song, tuy luôn bên nhau nhưng không bao giờ gặp được.

Sau khi nói ra một tràng, tâm tình Khiêm cũng dịu lại. Cô sợ anh hận cô sao, ngốc quá. Anh quay mặt của cô lại. Anh khom sát người, cuồng dã hôn Nhi, không để cho cô tránh né. Bàn tay anh lần từ eo, xuống mông, dứt khoát kéo phẳng chiếc váy lẫn quần nhỏ, để cho cô càng dính sát vào anh không ngăn cách.

- Ngôi sao nhỏ! ôm anh...

Hai tay Tinh Nhi ôm cổ anh, lúc này, Khiêm biết cô đã sẵn sàng nên anh liền đi vào. Bởi vì phần khích, cho nên vừa đến khít khao. Mỗi chuyển động của Khiêm tạo ma sát đều là sự giao thoa thỏa mãn của hai tâm hồn hòa hợp.

Tinh Nhi tiếp nhận anh, chấp nhận dùng thân mình làm thuốc giải. Những lời Minh nói vẫn văng vẳng "anh Khiêm trúng thuốc của Thiên Vũ, tôi đã hỏi thuốc giải nhưng ngoại trừ người mua, cậu ta không giao cho ai. Nhưng nể tình, cậu ta có chỉ cách giải. Thuốc uống nhẹ hơn thuốc tiêm, nên chỉ cần anh Khiêm tiết ra hoc mon hưng phấn, kết hợp với d*m thủy của phụ nữ, chất thuốc sẽ hóa giải. Nếu anh ấy thật sự muốn, em gái cô chắc đã không an toàn rồi khỏi biệt thự hoang. Sự tình thế nào, hãy hỏi rõ anh ấy. Yên tâm, em gái cô được Thanh Phong giải độc là ổn thôi. Quan trọng bây giờ cô có muốn giải cho anh hai tôi không?"

Nhi vẫn nhìn Khiêm, cảm giác được sự cứng rắn, nóng bỏng của người đàn ông, đang vui thật sâu vào trong hạ thân cô, cho cô cảm giác thích thú, dường như muốn kêu lên thành tiếng, nhưng ngại ngùng nên chỉ "uhmmm...ah.....uhm..."

Khi người đàn ông loạn động, lồng ngực áp xuống, Tinh Nhi lại thấy vết sẹo bằng ngón tay trên cơ thể hoàn mỹ của anh. Hai tay cô vòng qua sau lưng người đàn ông, kéo anh nằm hẳn trên người mình, nhưng Khiêm đã kịp kiềm lại, giữ khe hở nhỏ giữa anh và cô. Nếu anh nắm hết sức, chắc đề cô ngắt xi. Tinh Nhi vui mặt vào trước ngực anh, môi nhỏ hé mở, dùng đầu lưỡi hôn lên vết sẹo xấu xí đó. Một luồng nóng ấm đi thẳng vào tim, hai tay người đàn ông chống thẳng hai bên hông cô, dừng lại động tác, da thịt căng cứng cực hạn.

Cô cũng không biết là một động tác vô ý của cô, đều là đang chăm ngồi thổi lửa, nơi cổ họng Khiêm thoát ra tiếng gầm nhẹ, trực tiếp áp người đè sát vào Nhi trên giường. Người đàn ông hôn xuống môi cô, day dưa say đắm như nuốt trọn hơi thở của cô. Thân dưới tiếp tục thúc ra vô, từ chậm rãi rồi nhanh dần đều, cuối cùng phóng thích tất cả tinh túy vào hoa nguyệt của Nhi. Anh đổ sập trên người cô, thờ hồn hên. Một lúc thì lật người, nằm xuống bên cạnh cô. Nếu như thường lệ, Khiêm sẽ lấy khăn lau cho Nhi, nhưng hôm nay vật vờ quá, sự kiềm chế dường như rút cạn sức của anh, nên anh nghỉ hơi lâu. Nhi ngồi dậy, chạy ào vô phòng tắm rửa ráy, rồi cầm ra một khăn lông sạch, leo lên giường lau cho anh. Khiêm ngốc đầu ngạc nhiên nhìn, nhưng rồi lại nằm xuống, anh thật sự mệt quá. Nhi mỉm cười, vừa lau cho anh, vừa gọi mời nói chuyện:

- Sao anh phải kiềm chế, anh có thể tìm bất cứ ai để giải mà.

Người đàn ông trở nên trầm mặc: “Lúc trước, do anh chấn đạn cho Gia Minh, nên viên đạn đi suốt, nếu không, anh đã mãi mãi nằm ở dưới đáy sông lạnh lẽo kia. Tuy anh là kẻ có thù tất báo, rất muốn em gái em sống không bằng chết, nhưng nhìn vào gương mặt kia, anh lại không thể. Anh không ngờ tình yêu dành cho em đã sâu đậm trong tim anh như vậy, khiến anh không xuống tay được. Đến cuối cùng thì thà tự làm đau bản thân, chứ không thể phản bội em, tự mình giày vò bản thân mình...”

Tĩnh Nhi thất thần thật lâu, không nói gì, Khiêm cau mày ngốc đầu nhìn cô, "e hèm". Đột nhiên, Nhi nhào tới ôm Khiêm, gối đầu lên ngực anh nghe nhịp tim mạnh mẽ, cứ thế cô bắt động trước ngực anh không nhúc nhích, anh dùng sức kéo cô ra, mới thấy nước mắt cô tèm lem đầy mặt. Đột nhiên anh thấy vui vẻ, cảm giác được hi sinh của mình là xứng đáng. Khóc miệng anh lại nhếch lên, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, nắm nhẹ cằm cô ngừng lên:

- Không được khóc, giữ lại sức lực, bù đắp lại cho anh đi.

Tĩnh Nhi ngồi dậy nhìn Khiêm, tất cả những tổn thương đối với anh do cô tạo thành đã không có cách nào đền bù, dù trực tiếp hay gián tiếp. Nhi muốn bước xuống giường, đã bị Khiêm nhanh chóng ngồi dậy, nắm chặt bả vai xoay người cô đối diện với anh, Khiêm nhích người tiến sát cô, kéo cô nằm trọn trong lòng mình.

Mặc dù Khiêm thân mật như vậy, nhưng Tĩnh Nhi vẫn cảm thấy có gì đó hờ hững trong anh. Cô mím môi, cắn vào miệng mình đến rướm máu, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót mãnh liệt. Nỗi lo lắng về tình yêu và thù hận như thấm sâu vào cơ thể đi thẳng vào trong xương cốt, giam cô vào hố đen không lối thoát.

Khiêm vẫn ôm khư khư Nhi trong ngực. Trong anh cũng là mớ bòng bong của cảm xúc. "Anh không thể buông tay, sự cố chấp của trái tim đã thắng lý trí, thay đổi cả con người anh. Nếu có thể buông tay, anh đã sớm một chân đạp Nguyệt Nhi, hành hạ cho cô gái kia sống không bằng chết. Nhưng gương mặt đầm nước mắt của Nhi cứ ẩn hiện trong tâm trí anh, nên anh đành bất lực. Nếu đã không làm được, thì chỉ bằng buông bỏ, nghỉ nhiều để làm gì?

Kiếp này Trần Gia Khiêm đã thua rồi, anh không sợ trời không sợ đất, nhưng duy nhất lại run rẩy trước giọt nước mắt của em.

Cho nên, dù Nguyệt hạ thuốc anh, hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, nhưng vì cô ấy mang gương mặt đó, nên anh không hận được. Anh yêu sâu đậm bao nhiêu, thì hận sâu đậm bấy nhiêu. Trở thù là con mẹ nó, cô là em gái của Tĩnh Nhi, mang đường nét yêu thương mà anh đã yêu sâu vào trong xương tủy, như vậy làm sao anh trả hận nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Lửa trong băng

Hai người cứ nằm ôm nhau ngủ đến khi mặt trời lên cao. Ánh nắng len qua rèm làm Nhi bị chói mắt. Cô nhẹ nhàng tỉnh giấc, bắt gặp mỉm cười nhìn qua người đàn ông bên cạnh, anh vẫn đang ngủ, ngủ rất say. Nhi rón rén xuống giường, nhặt quần áo mặc vào, rồi đi vô phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Bước ra, Khiêm vẫn chưa thức, ngủ an tĩnh đến kì lạ. Cô tới gần, tỉnh lay anh dậy thì hoảng hồn, người Khiêm lạnh ngắt, lạnh như nước đá. Nhớ tới trước kia anh cũng từng bị hạ nhiệt, nên cô vội vàng gọi cho Lực. Rất nhanh chóng, 2 phút sau đã có chuông cửa. Lực và vài người gồm bác sĩ lần y tá đi vào. Họ xem xét Khiêm, chích cho anh mũi gì đó, rồi yêu cầu băng ca vô đưa anh ra sân bay về bệnh viện thành phố gấp. Ai cũng hồi hã, Nhi lỏng ngóng nhìn theo, muốn hỏi lại sợ phiền mọi người, nên chỉ biết lủi rủ chạy theo ra xe cấp cứu. Lúc này, Lực xoay lại nhìn Nhi:

- Cô ngồi trên xe cấp cứu với anh ấy, tôi lái xe theo sau.

- Được.

- Họ đi ra sân bay Liên Khương nhanh nhất có thể. Để thuận tiện, nên Trần Gia đã mua tất cả vé, bao trọn cả máy bay để vận chuyển Khiêm. Xe tới sân bay thì bà Yến và Gia Minh đã chờ sẵn, bà Yến thấy con trai lại nằm bất động mà đau lòng, sụt sùi khóc, Minh đứng bên cạnh an ủi. Giọt nước mắt của bà Yến như xát muối vào tim cô, vì cô nên anh mới ra cơ sự. Nhi ngồi thừ ở hàng ghế đợi, trông ngóng theo thân ảnh quen thuộc đang được Minh công lên máy bay. Lực thấy cô cứ ngồi yên, nên vội lại thúc giục

- Cô Nhi! Mời cô lên máy bay.

- Há? tôi cũng được đi theo sao?

- Tại sao không?

Nhi mừng rỡ, lấy tay quẹt nước mắt rồi cũng đi lên máy bay. Cô ngồi ở khoang giữa, bên cạnh Khiêm. Ngồi sát ghế của cô hàng dưới là bà Yến và Minh. Họ bay về thành phố sau, Khiêm nhanh được đưa vô bệnh viện FV cấp cứu. Ông Lê Hoàng và Lê Sơn đã có mặt sẵn ở bệnh viện chờ Khiêm. Ông Sơn vỗ vỗ vai Minh:

- Ta thay mặt cháu gái ta xin lỗi gia đình, con bé trẻ người non dạ, mong cháu đừng trách nó, tội nghiệp.

- Bác Sơn! Cháu hiểu mà. Người nào việc đó, việc bác giúp Huyền Long, ơn bác cháu chưa trả, sao lại dám. Nghiệp này của anh Khiêm, là do cháu, năm xưa vì đỡ đạn cho cháu mà anh ấy..

- Minh! Cháu đừng nói vậy. Lỗi tất cả do thằng Gia Huy kia, còn trẻ nó ác với anh em, cháu ruột, giờ về già lợi dụng con làm công cụ trả thù. Nó chính là nguyên nhân mọi đau khổ của Trần Gia và Lê Gia. Cháu yên tâm, ta sẽ vô gặp nó, hỏi cho ra lẽ. Cái thứ như nó chừng nào mới thôi ám hại gia đình chúng ta.

Ông Sơn càng nói càng giận, rồi đứng đứng bỏ đi. Ông Hoàng thấy vậy thì ngạc nhiên, ông kêu vói theo nhưng ông Sơn không nghe, còn Gia Minh chỉ trầm ngâm nhìn theo.

Cửa phòng cấp cứu mở, vài bác sĩ trưởng khoa ngoại thần kinh bước ra, nhìn Gia Minh và bà Yến thờ dài, mời hai người vô phòng riêng nói chuyện:

Bác sĩ: tình hình cậu Khiêm không còn nguy hiểm nữa, nhưng khá phức tạp. Cậu ta ăn kem làm hạ nhiệt độ cơ thể, rồi lại uống chất kích dục cực mạnh làm máu huyết sôi trào. Chống chọi được tới giờ cũng khá lạ. Thật ra, bệnh của Khiêm xưa giờ cũng do tâm lý, từ nhỏ bị nhiễm lạnh, nên chỉ cần ăn món gì lạnh, hoặc không khí xung quanh bị lạnh, cơ thể tự sinh sự bài tiết, giống như một dạng của dị ứng, gây khó thở và nặng nữa hạ thân nhiệt và ngắt xui. Theo thời gian, tinh thần thoải mái nên cậu ấy dần thích nghi, chứ không hết hẳn thân hàn nhiệt. Nay bị uống loại chất lạ, cực nóng, đối kháng máu cực hàn tạo nên biến lửa máu trong tạng băng trôi, đau đớn vô hạn. Và khi chất gây nóng kia được giải, thì hàn nhiệt lên cực đại, mọi mạch máu hầu như đóng băng, nói trắng ra cậu ấy bị đột quỵ, không phải loại hàn nhiệt thông thường.

Yến - Minh: đột quỵ?

Bác sĩ: gia đình yên tâm, chúng tôi cấp cứu thành công, nhưng....

Do bị chất lạ làm máu nóng, cơ thể đối kháng mạnh hơn nên hàn nhiệt trong Khiêm đã biến đổi thành một dạng mới mạnh hơn, khó khống chế hơn.

Bà Yến vừa đứng phắt dậy, mở to mắt nhìn bác sĩ, Minh đứng lên đỡ, ôm mẹ vào lòng vỗ về.

Bác sĩ: cả nhà nên cẩn thận, bây giờ chỉ cần thời tiết thay đổi một chút se lạnh, hoặc chỉ hóp miếng nước trà đá là tái phát ngay, theo cấp độ nguy hiểm nhất.

Minh: tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ

Minh dìu bà Yến ra ngoài, ông Lê Hoàng chống gậy đi lại hỏi thăm, bà Yến còn bị sốc và đau lòng nên chỉ khóc, để Minh trả lời:

- Sao rồi cháu?

- Dạ, anh cháu đã qua cơn nguy hiểm, chỉ là nên cẩn thận với đồ lạnh hơn thôi.

Minh cố nở nụ cười, giảm thiểu hậu quả xuống thấp nhất để ông Hoàng an tâm. Vì ông ấy chẳng có lỗi gì trong chuyện này cả, chuyện con, chuyện cháu đã làm một trái tim già nua của ông lảm rồi. Ông Hoàng nở nụ cười đôn hậu, gật gù nhìn Minh, vỗ vỗ vai anh.

- Vậy ta yên tâm rồi, thôi ta về rồi vô thăm bé Vy nữa. Con bé hạp thuốc, sức khỏe tốt lên. Đợi nó khỏe thêm là làm phẫu thuật được rồi.

- Dạ! Ông đi thông thả. Mong cô mau khỏe.

- Ủ! Cảm ơn cháu. Thôi ông đi đây.

Minh lại dìu mẹ đi về phòng của Khiêm, thấy Nhi đứng bất động bên cửa sổ bằng kính nhìn Khiêm. Anh dìu mẹ lại ghế ngồi, đi tới đằng sau cô, tiếng giày da lạnh lẽo khô khốc "cộp cộp" vang lên trong không gian yên ắng của phòng bệnh vip thật ghê rợn. Minh đi tới đứng kế bên cô, hai tay đút túi quần, thân người thẳng tắp cùng ngó người nằm bên trong đang ngủ rất an tĩnh. Minh liếc nhìn cô gái bên cạnh, trông cô còn nhợt nhạt hơn cả người nằm trong kia. Cả người cô gầy và bé nhỏ, vì sao mọi đau khổ cứ đổ dồn lên người con gái này, cũng như mọi ân oán lại để cho hai người con dâu của Trần Gia gánh chịu. Bà Yến ngồi phía sau, thấy Minh nhìn Nhi thì lo sợ, sợ anh vì trả thù cho anh hai lại dẫn vật con bé. Bà vội chậm nước mắt đứng lên, đi lại khều tay con:

- Minh! Về nhà thôi con, mẹ mệt rồi. Có thể anh hai con ngày mai mới tỉnh.

Minh xoay nhìn bà, ánh mắt anh trầm tư trĩu nặng, cũng không nói gì, ôm mẹ rồi đi. Khi đi ngang qua Nhi, Minh cố tình làm rơi thẻ từ mở cửa phòng của Khiêm ngay chân cô. Dìu bà Yến đi qua Nhi một đoạn, miệng anh nhẹ nhếch lên, rồi đi nhanh ra xe.

- Minh! Con bé Nhi vô tội, đừng làm gì nó, anh hai con thương con bé ấy nhiều lắm.

- Con biết mà mẹ, trước giờ con đều phân biệt rạch ròi ai làm người ấy chịu. Mẹ yên tâm.

- Nhưng con bé Nguyệt Nhi cũng là con cháu Lê Gia, bác Lê có ơn với gia đình mình, nếu Khiêm đã không sao, nó chịu yên phận thì con...

- Mẹ! Trần Gia Minh con xưa giờ có thù tất báo, cô bé này nếu không dạy cho bài học thì sẽ không bao giờ trưởng thành được. Nếu mình còn dung túng, chẳng khác nào bắt chị dâu con nhận hết mọi hậu quả mình không làm?

- À há! Chị dâu cơ đấy. Vậy mà lúc này tôi còn sợ anh...hey ya, hù chết bà già này rồi.

Minh mỉm cười nhìn mẹ, rồi lại chăm chú lái xe về căn hộ bên quận hai. Bà Yến vẫn rất quý Nhi, nhưng khi biết cô để em gái mình già làm cô hại Khiêm, dùng tình cảm chân thành của anh để làm anh đau lòng thì bà giận lắm. Cũng như bao bà mẹ khác, bà xót con thì một, mà đau lòng thì mười. Thằng bé từ nhỏ đã phải chịu bao oan trái, khó khăn lắm mới tỉnh lại, có vợ lại phải nhường cho em trai. Nay gặp được tình yêu đích thực thì bị chính tình yêu ấy đâm lên sau lưng, thử hỏi bà không giận sao được. Vì dù sao, bà mến Nhi cũng do Khiêm. Giận vậy thôi, nhưng bà vẫn mong chúng sẽ có kết thúc có hậu, nên mới ngăn Minh, không ngờ thằng bé này suy nghĩ chín chắn hơn cả bà. Bà cũng lên nhìn con, ừ hai anh em không chỉ giống về diện mạo, mà tính cách cũng y chang. Bà mỉm cười, rồi xoay người ngắm phố phường qua cửa sổ xe.

Tối đó, sau khi mọi người rời đi, Nhi mới động đây, tiến sát cửa sổ hơn nhìn Khiêm. Chân cô đập vật gì cứng cứng, nhìn xuống thì ra là thẻ từ, có lẽ khi này lo dìu mẹ mình, Minh làm rất mà không chú ý. Nhi nhặt lên, miệng cười méo xệch, mở cửa bước vô phòng. Cô ngồi bên giường, lặng lẽ ngắm anh. Nhi tự cười thầm, "người gì mà cao ngạo, đẹp lạnh lùng như thần chết, giờ nằm yên lại đẹp như thần vậy. Hai vẻ đẹp lại có thể hòa nhập chung vào một con người, hay thật." Nhi sờ trán Khiêm, thân nhiệt trở về bình thường cũng an tâm. Cô cầm tay anh, ôm vào lòng hai bàn của mình, "thì ra, tay anh to và ấm áp quá, chỉ cần cái nắm tay như vậy, em đủ thấy lòng thanh thản, BÌNH YÊN BÊN ANH là điều có thật, và chỉ anh là người duy nhất làm điều đó cho em trọn vẹn nhất."

Nhi áp bàn tay gầy của Khiêm lên má mình, ngắm anh ngủ tới lúc hừng đông.

Tại khu căn hộ quận hai, Minh đang họp Huyền Long, tìm cách bắt Nguyệt mà không gây ảnh hưởng giao hảo với Lê Gia, và Trịnh Gia.

24 giờ trước, sau khi trúng thuốc kích dục, cơ thể Nguyệt phồng phồng, bên trong ngứa ngáy tê dại, (giống như ngồi lâu bị tê chân, Nguyệt bị tê khắp người). Là Khiêm không làm gì cô, đàn em hẳn cũng không, chỉ đứng bên ngoài canh chừng Nguyệt khổ sở lăn lộn bên trong, tới khi Thanh Phong tới.

Bên này, Phong xem camera, vội vàng thu lại, chạy lên Đà Lạt cứu Nguyệt. Anh cũng ngờ ngợ vì không ai canh phòng bên ngoài, mà sao Nguyệt không bỏ trốn? Anh vừa xông vô nhà, Nguyệt không mảnh vải đã nhào tới ôm anh, hôn tới tấp, sờ soạn đủ kiểu. Đưa hai tay đẩy cô ra, thì chạm ngay vào khối non mềm đang run rẩy, nhanh chóng lấy đi lý trí của Thanh Phong. Dù sao với việc này, ăn một lần bị ghen là sẽ ghen cả đời. Mùi hương thanh khiết của núi rừng, hòa cùng mùi cơ thể của phụ nữ thời kì rụng trứng có sức hấp dẫn chí mạng, đại não sản sinh ra học-môn ham muốn, nên Thanh Phong xuôi theo, đáp lại nụ hôn cuồng dã của cô. Camera hồng ngoại vẫn đang mở, ghi lại tất cả hình ảnh mây mưa của Nguyệt, chỉ có điều camera đã bị Huyền Long hack, nên những hình ảnh ấy họ đều thu thập đầy đủ.

Sau khi giải được thuốc, Nguyệt rã rời suy yếu dựa vào Thanh Phong bỗng ra, người cô quần áo sơ mi của Phong. Đây là những phản cảnh Nhi nhìn thấy khi ở khách sạn với Khiêm. Sau đó, hai người họ cũng về thành phố.

Trong căn hộ cao cấp ở quận 9, Thanh Phong ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa nhìn Nguyệt thờ dài:

- Nguyệt Nhi! Chuyện này đi quá xa rồi, anh nghĩ chúng ta nên dừng lại.

- Chính vì đi quá xa nên càng không thể dừng lại.

- Có một sự thật anh muốn em biết, dù anh tận lực giúp em cũng không thể đấu lại Trần Gia, nay còn có thêm Lê Gia, mình thua là cái chắc.

- Đường đường là Trịnh Tổng, lại sợ tên công tử bệnh hoạn Gia Khiêm?

- Em không cần khích anh, vì anh hợp tác với hắn trước khi quen em. Với lại, Trần Gia không chỉ mình hắn, còn có Gia Minh, nhóm Huyền Long và Protect hỗ trợ. Anh giúp em vì đoạn ân tình anh nợ em, và anh cũng hi vọng gia đình Nhi sum họp. Dù em chỉ lợi dụng, dùng anh làm công cụ trả thù riêng. Nguyệt Nhi, qua sự việc vừa rồi, anh không nghĩ Khiêm là người

tán tận lương tâm, nếu không thì em đã....

- Hứ! Hấn muốn lấy lòng chị Nhi thôi.

- Tại sao hấn phải lấy lòng Nhi?

- Thi...thì....

- Nguyệt Nhi! Đừng để thù hận là mờ mắt, có thể em may mắn lần này, nhưng lần sau thì ai biết được. Khiêm nó có thể quăng em ở đó trong con vật vãi, bất cứ ai cũng có thể chiếm đoạt em, không cần cho người canh gác chờ anh lên, đủ thấy dụng tâm hấn chỉ muốn cảnh cáo em, sao em không thấy hay em cố tình. Em biết hấn yêu Tình Nhi thật lòng, nên lợi dụng nó để hại hấn bây giờ còn nữa cái mạng. Nguyệt Nhi, em đều thấy và biết, chỉ tại cái tôi trong em quá lớn, nên em không nhận mình sai và thua bởi hấn, đúng không? Nhưng tất cả việc em làm, thì Nhi mới là người gánh hậu quả. Em nên suy nghĩ mục đích ban đầu, cứu cha cho gia đình đoàn tụ, hay trả thù Gia Khiêm? Ba em thua hấn, nên em sẽ phải thắng, dù đánh đổi sai lệch mục đích ban đầu. Anh thông báo luôn, kể từ hôm nay, anh không giúp em đối phó Trần Gia nữa, còn về chi phí tiêu xài, nhu cầu tiêu xài, thì y như cũ.

Thanh Phong đứng lên rồi đi, để lại phía sau thân ảnh cứng ngắt, gương mặt đanh lại. Suy nghĩ một lúc, Nguyệt gọi cho Nhi.

- Chị đang ở đâu? Em về nhà không thấy chị?

- Chị ở bệnh viện thăm bạn, em khỏe chưa? Có khó chịu ở đâu không?

- Chị biết hết rồi à? Em không ngờ hấn phân biệt nhanh như vậy. Hay là chị ra tay đi, ép hấn giao thuốc giải?

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cảm giác thế nào?

Nhi nhìn người đàn ông đang nằm trên giường mà đau lòng, nước mắt lặng lẽ rơi trong vô thức. Cô hít hà, cố nói với Nguyệt:

- Nguyệt Nhi! Chị muốn nói cho em biết một chuyện, em có sẵn lòng nghe không?

- Chuyện gì? Nếu chuyện dài thì mình nên gặp mặt nói chuyện.

Nhi xoay lại nhìn Khiêm, nở nụ cười hiền dịu, rồi nói vô điện thoại "được". Họ hẹn địa điểm xong Nhi cúp máy. Cô đi lại bên giường, ôm chăm lấy Khiêm, nước mắt Nhi rơi trên ngực người đàn ông nóng hổi, thấm vào tim anh nỗi đau vô hạn không thể diễn tả bằng lời.

- Khiêm! Dù yêu anh là sai, em vẫn yêu, yêu bằng cả thanh xuân. Anh không cần xé toạc ngực em để thấy trái tim em đâu, vì anh đã có nó từ lâu rồi. Cả trái tim em vốn dĩ khắc sâu hình bóng anh, dòng máu nóng mang tên anh luân chuyển khắp cả cơ thể em, Trần Gia Khiêm!

Nhi đặt lên môi Khiêm nụ hôn đau khổ hòa trong giọt nước mắt mặn đắng. Cô đặt lại thế từ trên bàn đầu giường, ngắm nhìn anh thêm ít phút rồi dứt khoát rời đi. Cô ra khỏi phòng, khóa cửa, tựa vào cửa quỳ xuống khóc vỡ òa. Cô biết làm gì cho trọn vẹn bên tình bên hiếu. Dù diễn khùng vẫn là ba cô, người đã cho cô hình hài này, nhưng ông lại ác tâm với anh và mẹ anh quá. Còn Nguyệt cứ mù quáng muốn trả thù. Cô làm sao cho trọn vẹn, để anh được an toàn, ba mạnh khỏe đoàn tụ với mẹ, em gái được hạnh phúc. Tạo hóa ơi, con phải làm sao?

Trong khi Nhi khóc bên ngoài, bên trong người đàn ông đã tỉnh từ lúc nghe tiếng điện thoại reo. Anh nghe hết những gì Nhi nói, anh cũng đau lòng như cô vậy, tha cho Nguyệt đã phá vỡ qui tắc của anh rồi, nay muốn anh cứu Gia Huy chẳng khác nào ép anh chết trong dần vật. Anh chỉ lặng lẽ nhìn Nhi khóc qua ánh mắt thâm trầm, và nhìn bóng lưng cô chạy vụt đi.

Nguyệt hẹn Nhi ra bờ sông vắng nói chuyện, thấy Nhi ra với đôi mắt đỏ hoe, Nguyệt đoán ngay cô vừa ở bệnh viện với Khiêm, Nguyệt tức giận, nhưng vẫn làm mặt tình với chị, chỉ là không đon đả như trước.

- Chị có gì muốn kể em nghe?

- À, 22 năm trước, có một cô bé sinh ra không biết mặt cha, cô bé luôn nghĩ người đàn ông đang yêu thương chăm sóc mẹ và cô là cha mình, dù thỉnh thoảng ông mới ghé thăm mẹ con cô, nhưng hỏi mẹ thì mẹ luôn nói không phải. Khi cô được 5 tuổi, mẹ bị một nhóm người tới đánh ghen, cắt tóc, lột đồ bêu xấu giữa chợ. Mẹ mãi miết ôm cô che chở trong lòng mà chịu bị đánh đập dã man. Rồi bác ấy xuất hiện, nhào tới ôm cả hai mẹ con, hứng chịu cơn thịnh nộ của vợ cả và những người bạn. Con mưa đôn lúc này mới chấm dứt. Trong cơn hoạn nạn ấy, bỗng dưng được bao bọc trong hương thơm để chịu và chở che, cô bé nghiện luôn hương thơm bình yên ấy. Nhưng cũng từ hôm đó, mẹ đã dắt cô bé rời đi, ẩn cư ở vùng biển xa xôi. Cô bé không hiểu vì sao nhưng cô tin mẹ luôn làm những gì tốt nhất cho mình. Thế là giấc mơ về người cha cứ xa vời và vụt tắt hần. Mẹ cô là thiên kim tiểu thư, vì yêu ba mà từ bỏ cha mẹ, vì con mà làm lũ cá dòi. Mẹ làm đủ mọi chuyện để nuôi cô bé ăn học. Sống giữa vòng vây khinh miệt của người đời, cô bé cảm thấy cô độc, thiếu hơi ấm, bàn tay dịu dàng của ba. Tất cả đổ dồn lên đôi vai nhỏ bé của mẹ cô, nên dù buồn tủi, cô luôn cố gắng mỉm cười, sợ mẹ buồn, mong rằng bằng sự chân thành sẽ đổi lại chân thành. Khi lớn lên, đi học rồi đi làm, định mệnh xui khiến cô gặp một người, người luôn cứu cô thoát khỏi nguy hiểm, và dành cho cô một tình yêu duy nhất, cũng là người mà ba ruột của cô đã tạo ra cho anh mọi đau thương, một căn bệnh không bao giờ chữa khỏi. Vậy mà, anh không oán trách, vẫn bao dung yêu thương cô. Đổi lại là cô gái ấy, một lần nữa đẩy anh chỗ chết, độc ác hơn ba của cô ngày xưa, vì ít ra ông làm công khai, còn cô dùng tình yêu của anh để đâm sau lưng anh một nhát dao chí mạng. Nếu em là cô gái ấy, em cảm thấy gì? Hà Nguyệt Nhi?

- Em đã nghe chị kể, chị cũng nên nghe em kể đúng không?

- Em nói đi.

- 25 năm trước, có ba người bạn chơi chung với nhau tên Huy, Khâm và Vy. Huy và Vy yêu nhau, họ hứa hẹn nhiều điều nhưng gia đình Vy ngăn cản, buộc cô phải qua Mỹ định cư. Ba của Vy qua trước để sắp xếp, Vy xin phép ba học xong sẽ qua. Trong thời gian đó, Vy và Huy đã chung sống như vợ chồng. Gần hết 3 năm, Vy đã mang thai, họ cùng thủ thi sẽ về xin ba mẹ cho cưới nhau. Đêm đó, họ cùng ngắm bầu trời đêm:

+ Anh muốn đặt tên con là gì?

+ Tùy em thôi, nhất vớ nhì trời mà. Hahaha

- + Hừ! Em thấy trời hôm nay đẹp quá, trắng to, sao sáng. Hay mình đặt tên con liên quan đến bầu trời nhé.
- + Vậy thì Nguyệt.
- + Lỡ con trai thì sao?
- + Con trai thì Tú.
- + Ngôi sao nhỏ hơn mặt trăng, anh thiên vị con gái á.
- + Ồ, thì cùng nằm chung bầu trời mà, con trai nhường con gái tỏa sáng có sao.
- + Ý anh cũng đúng, nhưng em không muốn con phân bì đâu. Nếu đặt, em sẽ nghĩ ra một cái tên bằng nhau. Hihi.
- + Em khờ quá, mặt trăng và ngôi sao bằng nhau, nhiều khi nhỏ hơn ngôi sao nữa, chỉ tại ở gần mình nên em thấy to thôi.
- + Em biết chứ. Thôi để em suy nghĩ thêm hen.

Thế rồi chưa kịp chung đôi đã vội ly tan, ba của Vy dùng quyền lực ép cô phải xa Huy, bằng không không cho cô sinh bé. Cô phải cầu cứu Khâm, ông giúp Vy trốn, chu cấp cho Vy tới khi sinh nở. Vy sanh chui ở nhà, đứa trẻ lọt ra cô cũng bị băng huyết ngất đi. Khâm đưa Vy vào bệnh viện, mà bệnh viện hết nhóm máu của Vy, nên Khâm phải nhờ người nhà cô vô tiếp máu.

Cũng vào 22 năm trước, có một bé gái vừa ra khỏi tử cung của mẹ đã bị mang đi, cách chia mẩu tử. Cô bé bị chính ông ngoại ruột bắt đi trong một đêm mưa giá lạnh, lạnh thua lòng dạ của những người thân ruột thịt. May mắn là ông nội cô đã cứu được cô, giao lại cho ba cô nuôi dưỡng. Ba cô đã tốn rất nhiều thời gian tiền bạc tìm mẹ cho cô, nhưng mẹ mãi mãi là bóng chim tăm cá. Ông lo sợ người của bác lớn và ông ngoại biết ba cô con sẽ ám hại, nên ba đã đưa cô lên Đà Lạt sống, thỉnh thoảng mới lên gặp con một lần. Từ khi 6 tuổi, ba vừa cho cô học chữ, vừa mướn thầy về dạy võ, dạy những bài tập kỹ năng sinh tồn, nghiêm khắc như trong quân ngũ. Cô bé mệt, có những ngày tưởng không chịu được vì những vết thương tích bầm tím mỗi ngày, thì ba cô lại đến bên, ôm cô vào lòng, giọt nước mắt ông rơi trên đôi vai nhỏ bé của cô.

+ Con gái! Ba biết con đau lắm, nhưng con phải cố gắng, con phải tự bảo vệ cho mình khi ba không còn ở bên con. Không phải thế giới bên ngoài nguy hiểm, chính lòng dạ con người là nơi tội cùng của tội ác, con gái à.

Lúc đó cô không hiểu, nhưng vì thương ba, nên cố gắng, mong ba sẽ không buồn, và khóc vì mình. Khi cô 20 tuổi, đột nhiên ba của cô mất tích. Cô như chơi vơi giữa biển đời xa lạ, vì mất đi sự bảo bọc của ba, cô dò la mãi, mới được ba cô bị nhốt trong nhà thương điên ở thành phố. Cô gái lặng lẽ thăm ba, nhìn ba trong lúc lên con, bị hành hạ thống khổ, vẫn còn đủ tinh táo trốn chạy cô, vì sợ làm hại con gái mình. Trong giây phút tỉnh táo ít ỏi, ông đã kể cô ấy nghe về kẻ thù đời mình, người đã khiến cô phải sống cuộc đời sắt thép, người đã đẩy ba vào điên loạn để chiếm đoạt gia sản. Thế mới thấm câu nói của ba "chính lòng dạ con người mới là nơi tội cùng của tội ác". Trong lúc lang thang giữa thành phố phồn hoa, cô bị bỏ thuốc đánh mất sự trong trắng. Cô đau nhưng không nói được với ai, rồi cô hay tin có cô gái giống mình vì clip sex mà tự tử. Cô ấy náy, lén vào bệnh viện cho tặn 300ml máu cứu cô gái kia, không ngờ được đó chính là chị song sinh của mình. Ngày cô gặp lại chị mình, những tưởng chị em đồng lòng kiếm thuốc cứu ba, nhưng cô nhận ra chị mình đã yêu kẻ thù. Trách sao được trong khi hấn quá ranh mãnh, chị cũng chỉ là con cừu non bị hấn lừa. Cô thương chị, thay chị dụ hấn giao thuốc, không ngờ bị hấn phản đòn, trở thành kẻ dâm loạn, trác nết, loại gái rề tiền chuyên đi quyến rũ đàn ông. Cô bị vấy bẩn thanh danh để rửa sạch tên tuổi cho chị mình. Ngay cả người đàn ông đã cứu chị của cô cũng bị vạ lây, chỉ vì tình yêu mù quáng chị ấy dành cho sói. Nếu là chị, chị cảm thấy gì?

Nhi nhìn Nguyệt, hai chị em nhìn nhau, trong mắt Nhi tràn ngập bi thương lẫn kinh ngạc, thì trong mắt Nguyệt chỉ là bị phẫn và oán trách. Nguyệt tiến tới sát chị, đưa điện thoại cho Nhi xem báo mới. Trên đó toàn dòng tin giật gân: "Đã tìm ra cô gái mạo danh diễn viên Tinh Nhi, cô gái có diện mạo giống Tinh Nhi này là con rơi của Gia Huy, giám đốc cũ bị truất phế của Trần Gia. Có lẽ đang sống như một công chúa, ba bị nhốt vô bệnh viện tâm thần vì bệnh ham muốn. Con gái thừa hưởng gen của cha nên cũng phóng đảng, mới bé lớn đã biết dùng thân thể để kiếm tiền, vừa thỏa mãn dâm tính, vừa có tiền hưởng thụ như trước. Mà người bị dụ dỗ là Tổng Giám Đốc Trịnh Gia, hai người hết ân ái trong phòng, rồi tới trong rừng, đủ mọi kiểu. Cô ta bé tuổi nhưng già đời, nên Trịnh tổng mê mệt, không buông ra được." Kèm theo bài viết là đoạn clip trong ngôi biệt thự hoang, nơi nhạy cảm bị che mờ, nhưng gương mặt rất rõ ràng. Họ phân tích sâu trên vai của Nguyệt có nốt ruồi, nhưng Nhi thì không. Danh tiếng ông Huy một lần nữa đem ra mổ xẻ, đứa con gái ông luôn muốn bảo vệ cũng bị dìm xuống bùn nhơ. Nguyệt chỉ chống được những thứ hữu hình, còn độc địa như mạng xã hội vô hình, thì cũng đành chịu.

- Chị Nhi! Chị nghĩ gì nếu chị là em? Thanh Phong vì tin tức này xấu hổ mà bỏ rơi em, còn ba nếu biết tin chắc ông đau tim mà chết. Bây giờ, ngay cả chị ruột của mình, vì kẻ thù cũng muốn bỏ rơi mình. Hahahaha!

Tội của em chính là mang gương mặt giống chị, chính vì được ba yêu thương, nhìn ba đau đớn mà phải bắt lực.....cười nói, nhận kẻ hại ba mình làm anh rể. Hahaha.

Nguyệt cười như điên dại, Nhi thì khóc, cô đi tới ôm lấy em.

- Nguyệt Nhi! Chị xin lỗi! Chị không biết vì chị mà ba và em, ngay cả Thanh Phong cũng bị bôi xấu như vậy. Chị xin lỗi...huhuhu

Nguyệt đứng yên như khúc gỗ cho chị ôm, mặt cô đanh lại, mắt hấn tia đỏ. Nguyệt móc trong túi ra đèn pin, kẻ thẳng vô cổ Nhi và bấm. Một dòng điện cực mạnh "tạch...tạch" bắn vào dây thần kinh đánh ngất Nhi. Nguyệt nhìn chị chưa xót.

- Xin lỗi chị! Em không biết lần này em có may mắn nữa không hay một đi không trở lại, nhưng em muốn nói em yêu chị. Nếu có kiếp sau, chúng ta làm vợ chồng nhé. Em sẽ làm chồng, thay ba bảo vệ chị.

Nguyệt cầm điện thoại gọi cho ai đó, lát sau thấy xuất hiện một nhóm người tới khiêng Nhi đặt lên xe 16 chỗ chở đi. Nguyệt cầm giò xách Nhi đánh rơi, miệng nhếch lên, mặt đanh lại.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chúng ta cùng xuống địa ngục

Nguyệt đưa Nhi về căn hộ ở quận 9, nhờ hai vệ sĩ nữ canh gác. Cô nhắn với Thanh Phong sẽ về Đà Lạt tịnh tâm suy nghĩ, nhưng xin anh cứ để nhà đó, thỉnh thoảng cô xuống chơi. Thanh Phong đồng ý chẳng mấy may nghĩ ngợi. Nguyệt đi vô thẩm mỹ viện xóa nốt ruồi trên vai, cô đóng vai Tinh Nhi, liên hệ chị Phụng lên Đà Lạt tiếp tục quay phim. Đoàn phim tuy rất bức mình, nhưng phim cũng quay được 2/3 đoạn đường, với lại nhà đầu tư chỉ đích danh cô nên họ phải ráng nhịn.

Sau khi thấy Nhi chạy đi, Khiêm cũng quyết định xuất viện. Anh muốn gặp cô nói rõ mọi chuyện. Xấu chuỗi toàn bộ sự việc, Nhi đau khổ như hôm nay một phần do anh. Anh không nói rõ ràng với cô, mà cứ ép buộc cô tin mình. Nên Nhi cứ phải trượt dài trong hồ sâu mà anh đã đào. Gọi điện cho Nhi, biết cô trở lên Đà Lạt quay phim, Khiêm cảm thấy không ổn lắm. Nhưng dù là ai, anh cũng phải đối mặt giải quyết một lần, vậy thì người anh yêu mới an yên được. Thế là Khiêm quyết định đi Đà Lạt. Do bệnh tình anh biến chuyển nặng, nên bà Yến không muốn anh đi. Biết không cản được thẳng con cứng đầu, bà đành bắt lực lau nước mắt. Minh thương mẹ, thương anh, vỗ vỗ vai bà Yến, rồi đưa cho Khiêm một chiếc áo kiểu ghi lê màu kim sa.

- Anh hai! Áo này Huyền Long đặc biệt chế tạo cho anh, nó dệt từ vải tơ tằm mỏng nhẹ, xen kẽ bên trong là hàng triệu nano điện, có tác dụng giữ ấm cho anh, và sạc điện bằng ánh nắng mặt trời. Em mới nhận được một cái, anh mặc tạm. Bên Mỹ đang chế tạo thêm. Còn đây là điện thoại đã chiến, điều khiển theo giọng nói của anh. Trong tình huống nguy cấp, nó có thể phóng ra dòng điện 220v xa 1 mét, giống như roi điện vậy. Còn đây là vòng tay, viên xung quanh là hơn trăm cây kim nhỏ, bắn ra theo cử chỉ của tay, bên trong này có cuộn cáp nhỏ, có thể chịu tải trọng 500 kg. Thất lung an toàn, bấm vào mặt dây, một chiếc dù nhỏ sẽ bung ra, phòng khi anh phải nhảy từ trên cao xuống. Nhưng dù rất mỏng, chỉ chịu được 100kg, tương đương 1 người. Nhấn thủ lĩnh Huyền Long, em giao cho anh, đôi mắt rồng là hai viên bom độc, khi cần mở đường máu, anh cứ ném nó đi rồi chạy thật nhanh là được.

- Minh! Mấy thứ kia anh lấy, nhưng nhẫn này thì không.

- Em cho anh mượn thôi, sức khỏe anh chưa bình phục, nên hạn chế vận động. Anh không vì em, cũng nên vì mẹ. Tin tức anh bệnh đã lan truyền khắp nước. Các băng nhóm đối nghịch đang tìm cách diệt anh, cháu tóm Huyền Long, chiếm Trần Gia, nên cẩn thận vẫn hơn.

Khiêm nhìn em mình thật lâu, rồi ôm chầm lấy em, cảm nhận sợi tình cảm thiêng liêng đang ngày càng bền chặt. Cũng may ngày đó anh kịp dừng tay, không thì anh ăn năn cả đời này. Nhận tất cả đồ Minh trao, Khiêm nhanh chóng ra sân bay.

Nhi tỉnh lại thấy mình bị nhốt, cô tìm cách thoát thân nhưng không được. Hôm đó, như thường lệ, cứ 8 tiếng sẽ có người thay ca 1 lần. Nhi ngồi trong nhà, ăn cơm và đi ngủ sớm. Cô biết gần sáng là thời gian con người buồn ngủ nhất, nên cô tính lợi dụng lúc 4 giờ sáng đổi ca, khi đó sẽ trốn đi. Sáng hôm đó, khoảng 3 giờ 30, khi cả 2 vệ sĩ đều thắm mệt và lơ là, ý y sắp được đổi ca. Nhi ở trong phòng tắm mở nước nóng hết cỡ, đóng kín cửa, ngồi xông hơi cho mồ hôi nhễ nhại. Sau đó, cô chạy ra ngoài, la đau bụng. Hai người vệ sĩ thấy cô mồ hôi ướt đầm, cơ thể sốt cao dù có máy lạnh phòng vẫn mở. Họ hốt hoảng, cử một người chạy đi mua thuốc giảm đau, còn một người ở lại canh Nhi và gọi cấp cứu. Người kia vừa chạy đi, ở đây Nhi bật dậy, giắt điện thoại nhét vào người, bằng vài đòn Karate, Nhi hạ đo ván người canh gác. Dù sao, họ cũng là vệ sĩ nghiệp dư, lại là nữ thì chắc chắn không thể đấu lại võ chuyên nghiệp của Nhi. Cô cầm điện thoại, vừa chạy vừa gọi cho Khiêm, mà anh đang bay không nghe được, cô phải chạy tới công ty Trần Gia ngồi chờ. Nghĩ mới thấy, sao cô không nhớ số điện thoại nào của người nhà anh hết, thật tệ.

Khiêm về tới resort Sacom, liền dò định vị điện thoại của Nhi. Biết cô đang ở khách sạn, nghĩ là hôm nay có thể đã quay xong nên anh rủ cô đi ăn. Đương nhiên Nguyệt đồng ý. Khiêm chạy chiếc Audi tới đón Nhi. Họ cùng vào nhà hàng Memory, Khiêm đã đặt sẵn bàn cho hai người cạnh cửa sổ sát đất. Xung quanh bày trí đèn cà na màu vàng như ánh nến lung linh. Giữa bàn của họ là lọ hoa lavender và đèn cây thơm màu tím. Khiêm gọi hai phần beefsteaks và một chai rượu vang. Khi phần bò dọn lên, anh không hề mời Nguyệt ăn, cứ im lặng cắt bỏ trong phần đĩa của mình. Nguyệt thấy vậy cũng ngán ngẩm "người gì chẳng galan, vậy sao chị Nhi lại yêu được". Vừa suy nghĩ, rất tự nhiên, Nguyệt cầm ly rượu lên xoay xoay, nhắm nháp, nhìn mông lưng xuống dòng người qua lại trên đường. Sau khi khai vị, Nguyệt xoay lại cầm dao, nĩa thì Khiêm nhanh chóng đổi đĩa đã cắt sẵn qua cho cô, còn tự mình rót thêm rượu vào ly của Nguyệt, cô nhìn anh, hơi nhếch cười, rồi cúi xuống ăn. Hôm nay, phải cố gắng diễn tròn vai, không thể sơ hở như lần trước.

- Nhi! Phim này khi nào quay xong? Đi đi về về như vậy mệt quá.

- Để em hỏi trưởng đoàn. Do mấy ngày nay nhiều chuyện xảy ra, nên đoàn bị đình quay nhiều lần, kéo dài thêm thời gian thôi.

- Ừ.

Hai người lại ăn, họ nói chuyện rất nhát gừng, không được tự nhiên. Ăn xong, Khiêm chờ Nguyệt đi dạo, Đà Lạt về đêm không ồn ã như Sài Gòn, và thắm lạnh. Không khí trong xe trầm lắng đến ngột ngạt.

- Hôm nay em về Sacom với anh nhé. Mai anh chờ em về đoàn sớm.

- Há????

Nguyệt xoay nhìn Khiêm, anh rất bình thường, lời nói không nặng không nhẹ. Nhìn ở góc độ nghiêng, đúng là rất thu hút, ánh mắt đen sâu, sáng quắc như chim ưng, sống mũi cao thẳng, mày rậm môi mỏng, tất cả toát lên sự lạnh lùng và cổ chấp. Nhưng không vì anh đẹp mà cô phải ở với hắn. Hai chị em dùng chung một người đàn ông thì ra thế thống gì nữa. Nguyệt cố nặn nụ cười.

- Em thấy không tiện đâu anh, scandal mới lảng xuống, đừng tạo cơ hội cho mấy báo lá cải săn tin giật gân nữa. Với lại mai em có cảnh quay sớm, nên em ở với đoàn sẽ tốt hơn.

- Được!

Về đến khách sạn của đoàn phim, Khiêm quan sát xung quanh thấy không ổn, nên anh lượn lờ rồi chạy thêm vài vòng Đà Lạt. Nguyệt ngạc nhiên nhìn anh "không lẽ đang kiểm soát anh xin em đừng vì vì đường quá xa xôi". Mỗi anh đào cô hơi nhếch lên, chán ghét nhìn ra cửa xe. Tới đoạn đường vắng xe, Khiêm lên tiếng:

- Em qua cầm lái giùm anh.

- Sao vậy?

- Muốn thử tài em chút thôi.

- Vậy anh ngừng xe rồi đổi tài.

- Như vậy không thú vị.

Nguyệt tròn mắt nhìn tên điên này, nhưng rồi dần xuống, nói qua kẻ rằng "được". Khiêm ngã ghế ra sau, ngồi ép sát lưng ghế cho Nguyệt trôi qua. Tuy nét mặt anh hồ hững, nhưng đôi mắt kia vẫn âm thầm quan sát xung quanh. Hương của núi rừng hòa cùng mùi hoa oải hương thật dễ chịu, thư thái. Đáng tiếc, Khiêm đã nghiện hương vị mặn ăm của biển, nên đối với mùi hương khác, anh hơi khó chịu. Khi Nguyệt đã cầm vô lăng, Khiêm liền lách qua ghế lái phụ, anh không muốn tiếp cận hương thơm kia thêm một giây nào nữa. Anh mở cửa xe, quan sát kính chiếu hậu, đưa cánh tay đeo vòng ra ngoài lắc nhẹ. Rất nhiều kim nhỏ li ti bắn ra, hàng loạt mô tô phản khối lớn phía sau ngã hàng loạt. Nguyệt mãi miết lái xe, cô đang bận suy nghĩ làm sao mờ lòi xin thuốc giải, nên cũng không để ý phía sau mình là tai nạn liên hoàn. Nghĩ một lúc, Nguyệt hít một hơi thật sâu, dùng lời dịu dàng nhất nói với Khiêm:

- Anh Khiêm! Em có chuyện muốn xin anh.

- Nói đi.

- Em từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ được gặp mặt ba của mình, em rất muốn có gia đình đầy đủ ba mẹ như bao người khác. Em muốn trong ngày vu quí, ba sẽ dắt tay em vào lễ đường.

- Vậy sao?

- Đó là mơ ước của em! Anh....

- Không!

- Tại sao?

- Vì em nói dối. Vậy Em có tin anh không?

- Giờ này còn hỏi câu đó. Anh có hiểu em đang nói gì không? Hay ở bên Mỹ lâu quá quên tiếng Việt rồi.

Nguyệt giận dữ, nắm chặt vô lăng, chờ Khiêm bằng tốc độ ánh sáng. Cô block cửa xe, cứ thế băng băng qua cung đường ngoằn ngoèo của Đà Lạt. Mặt cô đang lại trắng xanh. Vừa cầm vô lăng, cô cứ hét lên với người bên cạnh

- Một là anh giao thuốc giải ra cứu ba tôi. Hai là tôi và anh cùng chết.

Mắt Khiêm tối đi, thâm sâu khó lường, anh xoay nhìn qua sườn mặt quen thuộc, một tay nhả nhả gác lên cửa xe, nhếch môi cười khẩy:

- Phụ nữ được gọi là phái yếu không thừa đâu. Sao em không tiếp tục giả vờ, biết đâu tôi thương hại mà cho em một cơ hội.

- Anh thích nét yếu đuối của chị tôi, chỉ biết khóc lóc và dựa vào đàn ông?

- Em sai rồi, ngay từ đầu tôi đã nhận ra em là Nguyệt Nhi. Ngôi sao nhỏ của tôi không yếu đuối, càng không dựa vào đàn ông, cô ấy chỉ là biết suy nghĩ, không ấu trĩ như em. Và Nhi không biết lái xe hơi.

- Anh đúng là diễn viên giỏi, giả tạo không tương, bảo sao chị ấy mù quáng yêu anh như vậy, ngốc đến nỗi yêu kẻ thù hại cha mình. Không nói nhiều, anh có giao thuốc giải ra không?

- Người thông minh như em tự tìm cách mà lấy.

Nguyệt tức giận, cô tiếp tục tăng tăng tốc. Điện thoại Nguyệt reo

- Nguyệt Nhi! Em đang lái xe à? Dừng lại đi em, đừng dại dột như vậy. Hấn là tên điên, em hăm dọa hắn không được đâu. Nguyệt, phía trước là đường cụt rồi.

- Thanh Phong! Cảm ơn vì những gì anh làm cho em. Em phải giết hắn, thì ba còn có cơ hội bình phục, chị em sẽ không đau khổ như cái cách hắn làm với chị Phương Nghi. Nếu hắn sống, hắn sẽ tiếp tục làm hại người khác. Thanh Phong! Em yêu anh! Hãy thay em chăm sóc ba em và chị Nhi, người phụ nữ anh yêu.

Nguyệt tắt máy, nhìn phía trước đã là vực thẳm, cô khóc thê lương, nhìn qua người bên cạnh vẫn lạnh lùng, mặt không biến sắc, cô mím môi, gào lên:

- Trần Gia Khiêm! Chúng ta cùng xuống địa ngục đi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hoạn nạn

Con đường phía trước rất tối, sương mù dày đặc, nhưng đôi mắt Nguyệt vẫn lóe sáng, nắm chặt tay lái, đạp chân ga lên 200 km/h, xe vọt thẳng về phía trước, mặc kệ phút tiếp theo là sống hay chết, cô cũng không quan tâm

- Bây giờ tôi đau đến hận mình không chết đi, tôi cảm thấy rất cô độc. Hai mươi hai năm nay, tôi vẫn luôn sống một mình với bà vú già, thỉnh thoảng ba mới lên thăm một lần. Lần nào ba cũng kể về mẹ, bằng ánh mắt đau đáu, ba vẫn luôn tìm mẹ cho gia đình đoàn tụ, vậy mà khi tìm được nhau thì ba đã hóa điên rồi. Những tưởng giấc mơ về gia đình có ba, mẹ và chị hai đã thành sự thật, nhưng tất cả đã vỡ tan bởi anh, Gia Khiêm. Trong khi cả thế giới quay lưng vứt bỏ tôi, ông ngoại nhả tâm bỏ đi đưa cháu ruột còn đó hôn, mẹ cũng không mấy may tìm kiếm đứa con thất lạc. Tất cả mọi tình cảm tôi dồn cho ba, tôi đã cố gắng sống tốt, và trở nên gai góc hơn, không để ai ức hiếp mình như cái cách của hai ông đối xử với ba mẹ. Ông nội thì hà khắc, phân biệt đối xử, còn ông ngoại độc đoán, ép buộc con cái. Ngày gặp lại ông ngoại và mẹ, tôi ngỡ tôi hận họ nhiều lắm, nhưng cuối cùng tôi cũng đã tha thứ, bởi vì tôi cảm thấy hận người thân của mình, trái tim tôi rất đau. Và khi nghe được ông bị tìm rất nặng, lẽ cơ hội thay tim vì tìm mẹ, nên giờ cuộc sống gắn liền tim nhân tạo. Vậy trong chuyện này, ai là người rời bỏ? Mẹ vì tình bỏ hiếu, hay ông vì danh dự bỏ đi núm ruột. Suy cho cùng, ai cũng có lý do và hoàn cảnh tự biện hộ cho mình. Chỉ khi ngồi đối diện thẳng với nhau, mọi người mới nhận ra vấn đề cốt lõi nằm ở cái tôi của mỗi người. Ba tôi dù sao cũng chịu khổ 2 năm rồi. Anh còn muốn hành hạ ông bao lâu nữa. Anh yêu chị tôi, sao lại máu lạnh muốn chị ấy đau khổ giữa chữ hiếu và chữ tình.

Gương mặt Khiêm vẫn rất bình thản, nhưng từ ánh mắt bắn ra một tia ánh sáng mãnh liệt.

- Tôi mặc kệ bây giờ em đau đớn thế nào, nhưng ờ đời có vay phải trả.

- Nực cười, ba tôi mắc mớ gì tới anh? Anh vì gia sản của Trần Gia đẩy ông vào điên loạn

- Đối với tôi, suy nghĩ của em thật nhảm chán! Em tự trói mình với lý do bịa ra, rồi em ép mọi người xung quanh phải chấp nhận lý do đó. Em có một cái có chính đáng cho phép mình sai. Thế đã bao giờ khách quan mà em nghĩ ngược lại chưa? Tất nhiên là không, ai cũng sẽ chọn tin người nhà. Nhưng tôi chắc chắn ba em cũng sẽ không vu khống tôi như em nói, chắc chắn ông khuyên em tránh xa tôi. Do em cứng đầu, cố chấp, tự hiểu theo ý mình, tự cuồng bản thân đến mù quáng.

- Tại sao tôi phải tin anh. Anh nhất quyết không giao thuốc giải, còn nói nhiều làm gì.

- Là do em ngu mà ỉ. Đối với Trần Gia Khiêm tôi, càng uy hiếp càng thất bại. Hai cực cùng đầu đẩy nhau, phản lực quá mạnh sẽ làm vỡ luôn cả hai.

- Đến lúc này anh còn nằng chừ người?

- Em suy nghĩ kĩ chưa?

Nguyệt cau mày ngạc nhiên, Khiêm móc ra điều khiển remote xe, bấm nhẹ, xe tự giảm tốc, chạy chậm lại, dù Nguyệt đạp ga hết cỡ vẫn không điều khiển xe theo ý mình. Cô trừng mắt nhìn Khiêm.

- Em cho rằng ai cũng giống như em sao, người khác đối với em tốt hay xấu, em cũng không phân biệt rõ.

Xe vừa giảm tốc thì xung quanh xuất hiện một tốp mô tô phân khối lớn ùn...ùn chạy vòng quanh chiếc Audi. Nguyệt trừng mắt nhìn bọn chúng, rồi nhìn Khiêm "người của anh à?". Anh rất bình tĩnh, nhếch mép, rút người chìa hai tay ra hai bên "không phải". Nguyệt suy nghĩ vậy là ai? Không lẽ kẻ thù của ba, biết cô đóng phim trên đây nên...dù sao thân phận của cô và ba cũng đã bị Huyền Long phanh phui.

- Anh muốn làm tổ ong?

- Hahahaha! Không muốn. Tôi chỉ cần một lỗ để bán là đủ rồi.Hahaha

- Anhhhhhh! Có mau tăng tốc không?

Khiêm bấm remote, Nguyệt đạp chân ga tăng tốc chạy đi. Đám mô tô rượt theo ngày càng đông. Chúng chạy xe phân khối lớn nên nhanh chóng áp sát. Khiêm hạ cửa xe, dùng điện thoại bắn rơi điện khi có tên moto tiến sát, hắn bị giật ngã sòng xoài, văng lên phía sau loạt tiếng thắng xe lên kết ma sát trên mặt đường. Hai tên lách qua đám ngã xe, dùng súng lục bắn vào chiếc Audi, viên đạn ma sát vào kính tạo vệt sáng chói lóa, nhưng không làm thủng được bên trong. Nguyệt nhếch mép.

- Xe chống đạn, dân giàu đôi khi cũng có lợi.

- Tới khúc cua trên kia, tôi và em sẽ nhảy. Tôi quan sát rồi, đó là nơi tiếp giáp hai ngọn núi, sườn thoải, không sâu như vực thẳm. Khúc cua góc khuất, chúng sẽ không thấy chúng ta nhảy. Yên tâm! Tôi sẽ bảo vệ em.

- Lý do?

- Vì gương mặt này, vì Ngôi Sao Nhỏ sẽ rất cô đơn nếu không có mặt trăng.

Nguyệt thoáng xúc động, nhìn Khiêm suy nghĩ gì đó rồi gật đầu.

- Tin tôi không?

Nguyệt không trả lời, chăm chú lái xe. Khiêm liếc xéo, môi bạc khẽ nhếch lên. Anh ngồi sát lại Nguyệt, tháo đai lưng của mình, vòng qua eo Nguyệt. Tuy cô không phản kháng, nhưng nhìn cô, Khiêm tưởng tượng ra nét giận dữ của Nhi, Khiêm chắc chắn cô đang cố dằn nén không chửi anh mà thôi. Cũng không còn thời gian trêu chọc Nguyệt, Khiêm gài chốt, siết hai người dính vào nhau.

- Em mở cửa, tôi cầm lái. Đếm tới ba, là nhảy. Một....hai....ba!

Nguyệt đẩy cửa, sẵn đà lao ra ngoài. Khiêm nhào theo ôm chặt lấy cô, anh bấm mặt dây nịt, dù bung ra quần hai người như kén tằm theo lực quán tính lăn xuống. Chiếc audi lao thẳng xuống triền dốc, rơi xuống hồ nước lạnh hai. Tiếng âm thanh va chạm thật lớn vang vọng cả núi rừng, làm chim muôn bay xáo xáo.

Hai người lăn xuống triền đồi, cũng rơi xuống nước. Cũng may có lớp dù bao bọc, nên không ai bị thương nặng, chỉ xây sát nhẹ. Khiêm dùng nhẫn thủ lĩnh rạch một đường, mở dù bơi ra ngoài. Nguyệt mặc duy nhất có áo tay dài, lại bị rơi xuống nước giữa tiết trời thu, người cô lạnh như bị đóng băng, theo lực kéo tay của Khiêm ngoi lên bờ. Người Nguyệt run lay bầy, mặt mày tái nhợt, môi thâm tím, nhìn theo bóng người đàn ông cũng đang ướt sũng, tay anh vẫn nắm tay Nguyệt rất chặt, dất cô đi lên chỗ cao. "Hắn thân hân nhiệt, bị lạnh sẽ ngất xỉu, có lẽ cái lạnh hắn chịu đựng hơn gấp trăm ngàn lần của mình bây giờ, dù biện minh ra sao đi nữa, thì việc làm của ba cũng quá ác, còn hắn, vì sao lại cứu mình?" Nguyệt yên lặng đi theo Khiêm với bao suy nghĩ hỗn độn trong đầu.

Tới được chỗ khô, chợt Khiêm xoay lại, ôm cô vào lòng, nép mình sau gốc thông. Phía trên là hàng chục ánh đèn pin chói lóa đang soi rọi xuống chỗ của họ. Nguyệt đỡ run rẩy trong vòng tay anh, nhưng cô lại muốn nhảy mũi. Khiêm cau mày, đưa tay lên miệng "suyt!". Cô gật gật, bụm miệng của mình, nhưng hắt xì thì làm sao nín được. Đột nhiên cảm nhận được cánh môi lạnh lẽo của người đàn ông áp lên môi mình, tay anh đang bóp mũi của cô. Nguyệt trợn mắt nhìn Khiêm, mùi hương lavender từ người anh toát ra nồng đậm, anh thổi hơi vào buồng phổi của Nguyệt, như hương liệu xông vào mũi của cô, cuốn bay cơn hắt xì. Sau đó, anh hơi thả tay ra cho cô thở, rồi tiếp tục bóp lại. Nguyệt khó thở, có sự loạn nhịp của trái tim trong cô, mà ngỡ đã chai sạn. Khi ánh đèn bên trên tắt hẳn, bọn chúng đi về phía chiếc Audi, ở đây Khiêm mới rời môi Nguyệt, nhưng vẫn ôm vào trong ngực. Khiêm cúi nhìn cô, nhếch mép khinh khỉnh.

- Tin tưởng tôi vậy à? Bị hôn, bóp mũi cũng không phản kháng, hay bắt đầu yêu tôi rồi. Hừm?

Nguyệt không thêm nói, lờ mờ anh rồi bỏ đi theo hướng ngược với bọn chúng. Khiêm lững thững theo sau, họ đi được một đoạn khá xa, Nguyệt thấm mệt, ngồi bọ gối, nghỉ dưới gốc thông. Người cô rét run lay bầy, bắt đầu có dấu hiệu sốt, mặt mày ngày càng tái nhợt. Khiêm xem điện thoại, nhanh nhất cũng phải 30 phút nữa thì người của Huyền Long mới tới nơi đây, mà có gái này.... Khiêm cau mày suy nghĩ, từ từ đi lại chỗ cô. Nguyệt đang nhắm mắt, dựa vào thân cây, Khiêm ngồi xôm một chân, sờ trán cô thấy nóng hừng hực, anh lay cô, Nguyệt vẫn không phản ứng. Khiêm đứng phất dậy, đánh mặt muốn chửi thề "Con bà nó, rèn luyện cứng rắn từ nhỏ kiểu gì mà mới ngâm nước xối đã sốt đến mê man thế kia?". Khiêm bực bội, cởi áo ngoài ướt nhẹp của Nguyệt vứt sang một bên, rồi anh cởi áo nano điện của mình mặc vào cho cô. Áo vừa cởi ra, Khiêm đã cảm nhận hơi lạnh sộc vào người, phổi anh đau như muốn đóng băng, làm anh ho sặc sụa. Nguyệt giật mình, vội nhào tới vỗ vỗ lưng cho anh. Anh lại nhếch mép:

- Chẳng phải muốn tôi chết lắm sao?

- Anh chưa giao thuốc, tôi sẽ không để anh chết.

- Vậy thì đi thôi! Tôi phải gặp được Nhi khi còn có thể.....

Khiêm nhanh chóng rời đi. Nguyệt vội chạy theo. Không hiểu sao càng tiếp xúc, cô càng thấy hắn dễ mến, tuy lời nói lạnh lùng, nhưng hành động lại rất quan tâm. Đứng như Thanh Phong nhận định. "Không lẽ mình hiểu sai về hắn. Phải coi sao đã, biết đâu diễn thì sao?" Nhưng khi nhìn hắn mặc đồ áo sơ mi mỏng manh, còn mình đang mặc áo ghi lê của hắn, hèn chi có không thấy lạnh nữa. "Không lẽ áo này được chế tạo đặc biệt cho người hân nhiệt. Hắn nhường cho mình, còn hắn thì sao. Gặp được Nhi khi còn có thể, không lẽ.....". Nguyệt vội chạy theo Khiêm..

- Này anh! Tôi nghĩ anh nên mặc lại áo này nếu muốn gặp chị tôi.

Cái lạnh thấm vô xương, cả người Khiêm đông đặc, anh choáng váng và khó thở. Khiêm tự nhủ vì Nhi phải cố gắng, ráng chút nữa là gặp cô ấy rồi. Phía trước có ánh đèn xe chói lóa, hai chân Khiêm đau nhói, anh gục xuống, Nguyệt chạy lên đỡ anh. Trên xe, một tốp bước xuống, cầm theo ipad định vị, đi ngay tới trước mặt anh, họ nhanh chóng xốc nách Khiêm lên xe. Trong xe có sẵn bác sĩ và y tá thăm khám, họ tiêm thuốc, ủ ấm cho Khiêm, nhưng dường như vô tác dụng, mạch đập của anh rất yếu, huyết áp tụt dần.... Xe không về Sacom, cũng không tới khách sạn, mà về căn villa biệt lập trong vùng đất tư nhân. Khiêm được đưa vô trong, cửa vừa mở, Nhi đã ào ra, hốt hoảng nhìn anh.

- Anh Khiêm! Anh sao rồi? Em Nhi đây, ngôi sao nhỏ của anh đây, anh Khiêm!

- Ngôi sao nhỏ! Cuối cùng anh cũng chờ để gặp được em

Khiêm mỉm cười, mắt khép lại, từ từ buông thõng cánh tay. Bác sĩ, y tá nhanh chóng đẩy anh vô phòng đặc biệt, bỏ Nhi đứng thất thần, tay vẫn đang lơ lửng trong không trung. Nguyệt đi tới, ôm Nhi, nhìn theo bằng ca đang đẩy người đàn ông vừa đổi mạng cho mình bằng ánh mắt hối lỗi.

- Nguyệt Nhi! Anh ấy sẽ không sao đúng không? Sao lại cuối cùng...chị...chị phải vô với anh. Sao anh lại nói cuối cùng gì chứ. Anh nói sai rồi....anh chờ chị...

Nhi vùng ra, chạy tới gian phòng đã khép kín cửa, đập ầm ầm...

- Anh Khiêm! Cho em vào với anh đi, anh nói đợi em mà, sao vừa gặp đã ngủ...anh Khiêm, mở cửa....mở cửa. Huhuhu. Em đến với anh, sao anh lại bỏ em, anh Khiêm! Huhuhu

Nhi từ từ khụy xuống, tựa vào cửa phòng đặc biệt với ánh mắt ráo hoảnh, Nguyệt nhìn chị mình như vậy, cô cũng chẳng biết nói gì nữa, lặng lẽ đi đến ôm chị vào lòng. Họ cũng chờ trước cửa phòng đến khi trời sáng

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bình yên bên anh (kết)

Trời bắt đầu hừng đông, ánh sáng xuyên qua tán lá, soi rọi lên hai bóng người nhỏ thó đang ôm nhau. Cánh cửa phòng bật mở, Minh diu bà Yên bước ra. Vừa nhìn thấy Nguyệt, bà đã không giữ được bình tĩnh, lao tới tát vô mặt Nguyệt hai bạt tai đau điếng, cô không phản kháng, chỉ sờ lên mặt mình, cau mày nhìn bà. Nhi hoảng hốt nhào tới che chắn cho em. Minh cũng nhanh tới ôm mẹ ra.

- Cô! Nhìn mặt cũng xinh, còn trẻ sao lòng dạ độc ác đến vậy hả? Thăng Khiêm con tôi, nó đã làm gì cô mà hết lần này đến lần khác cô dồn nó vào chỗ chết. Ba của cô hại tôi, giết nó còn chưa đủ sao? Giờ còn truyền cái ác lại cho con mình tiếp tục. Cô cũng chỉ là đứa con gái ngu muội, thấp kém, tự mơ mộng mình có quyền uy tối thượng, nếu giỏi thì tự sức đường đường chính chính mà đấu với con tôi, sao lại dùng mưu mẹo, mượn danh người khác đâm lên nó, hả? Há????? Cô nói nó chiếm đoạt gia sản Trần Gia, nó mang họ Trần sao gọi là chiếm đoạt. Nếu muốn ôm trọn, chỉ bằng nó giết ông ấy từ hai năm trước, có phải yên ổn không? Ngu dại gì để hắn sống, tiếp tục truyền bá cái diên cho đứa con gái đần độn, bị bệnh hoang tưởng này. Khi phát hiện hắn có con, thay vì nó diệt cô tận gốc, thì hết lần này đến lần khác bao dung tha thứ, là vì cái gì hả?

Nguyệt đơ mặt, nhìn bà Yên đang mắng nhiếc mình. Nhi xoa người, quì sụp dưới chân bà Yên van lạy:

- Con lạy bác tha cho em con, nó nhỏ người, non dạ chưa hiểu đời. Từ nhỏ đã không cha mẹ dạy dỗ, con xin bác đừng giận mà ảnh hưởng sức khỏe. Nếu Khiêm gặp chuyện không may, con sẵn sàng bồi táng theo anh. Sống cuộc đời không anh, cuộc sống con vô nghĩa lắm. Huhuhu.

Bà Yên thương cảm, ngồi xuống ôm chầm lấy Nhi, bà cũng khóc.

- Con bé này, sao khờ vậy hả? Thăng Khiêm nó yêu con như vậy, sao con lại giao nó cho loài gian ác? Giờ con khóc lóc có cứu vãn được tình hình không? Con chết theo nó thì ích gì? Con phải sống lo cho mẹ và ông ngoại, hiểu chưa? Lê gia cần con, con ngốc này?

- Bác ơi! Bác mắng con đi, bác đánh con đi, tại con...tại con không khuyên nhủ em, tiếp tay cho nó. Huhuhu. Mọi tội lỗi con gánh hết, đừng trách Nguyệt Nhi. Con còn được sống bên mẹ, còn con bé từ nhỏ đã sống một mình, có ba cũng như không, không ai dạy dỗ khuyên bảo nên em lạc đường. Tại con, tại con bác ơi. Huhuhu. Lê gia không có con, sẽ còn có Nguyệt Nhi, nhưng.... Khiêm không có con, anh sẽ cô đơn lắm!

Nhi ngược nhìn bà Yên, nhìn bà rất kiên định:

- Bác cho con biết anh ấy sao rồi à?

- Nó...nó....hic....hic....

Nhi đứng bật dậy, nhìn vào cánh cửa phòng khép chặt, ánh mắt cô nhạt nhòa, hình ảnh đảo lộn. Hai tay Nhi nắm lại thành nắm, nước mắt ngừng rơi.

- Xin phép bác cho con vào gặp anh.

Bà Yên chậm nước mắt, gạt đầu. Minh đi lại dùng vân tay mở cửa, Nhi chạy ủa vào trong, cửa lập tức đóng lại. Minh diu mẹ lại ghé ngồi, hai người không thèm đếm xỉa tới Nguyệt. Cô nhìn vào căn phòng khép kín, nhìn lại người phụ nữ đau khổ vì mất con, lòng Nguyệt cũng cảm thấy ray rứt. Cô nhận ra, bấy lâu nay, cô chưa bao giờ đặt mình ở vị trí của họ mà suy xét, bà Yên nói đúng, cô tự mộng du trong cuộc đời của mình, cho mình là cái rốn của vũ trụ, bắt mọi người nghe theo. Cái giá phải trả là mạng sống của một con người, mà ba cô vẫn không cứu được. Nguyệt đi lại trước mặt bà Yên, cõng áo nano điện khom người trao lại cho bà.

- Con xin lỗi!

Minh ngược nhìn Nguyệt, trên người cô có mỗi áo con, làn da tái nhợt vì lạnh. Bà Yên ngạc nhiên quan sát cô, hừ lạnh xoay mặt đi. Minh cầm áo, khoác lại lên vai cô:

- Anh tôi đã tặng cô, muốn trả thì đưa tận tay anh ấy. Nên nhớ, kiếp này, cô nợ anh ấy 1 cuộc sống và 1 cuộc đời. Cô đi về đi....tự lo bản thân cho tốt. Mạng của cô được đổi bằng mạng của anh hai tôi.

Nguyệt ngược nhìn Minh, gương mặt cô bình thản, nhưng đôi mắt phảng phất buồn, ần ần. Nguyệt cúi mặt đi thẳng ra ngoài. Minh diu mẹ về phòng nghỉ ngơi, anh đưa cho mẹ ít thuốc an thần để mẹ dễ ngủ hơn. Ông Gia Bảo thay con điều hành công ty ở Mỹ nên chưa về Việt Nam kịp. Sau khi thấy mẹ đã ngủ, Minh nhẹ nhàng khép cửa, ra phòng khách ngồi trầm ngâm. Anh cầm điện thoại trên tay, phân vân suy nghĩ. Cuối cùng, quyết định gọi cho Phương Nghi:

- Alo!

- Con ngủ chưa em?

- Con đang ngủ anh à! Gần 12 giờ đêm rồi đó.

- Anh muốn nói chuyện riêng với em.

- Chờ em chút.

Nghi rón rén ra phòng khách, vì sợ con thức giấc. Cô có linh cảm Minh sắp nói chuyện gì quan trọng lắm. Sau khi cúp điện thoại, Nghi đứng bên cửa ngắm mưa ngoài cửa sổ, lòng cô nặng trĩu nỗi ưu tư. Cô quyết định nhờ mẹ coi con vài ngày, ngày mai cô book vé bay về Việt Nam.

Phuong Nghi nhìn anh mà đau lòng. Gia Khiêm sống đời thực vật 12 năm, 3 ngày trước ngày cưới mới tỉnh lại. Anh hoạt bát, vui vẻ và tốt tính, chính ba cô đã đẩy anh vào hố sâu của âm hiểm. Khó khăn lắm, anh mới lấy lại được cân bằng, nay một lần nữa anh vì người anh yêu đánh đổi bằng sự sống mong manh của mình. Cứ nghĩ tình yêu anh dành cho Nghi sẽ kêu được anh trở về như 3 năm trước, nhưng đôi lại chỉ là những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên đôi mắt đau buồn của Nghi. Không ai hiểu được rằng, với Phuong Nghi thì Khiêm chỉ có sự miễn cưỡng, vì cô là người con gái đầu tiên cho anh ấm áp, nhưng tình yêu dành cho Tinh Nhi mới là trọn vẹn và duy nhất.

Tinh Nhi trốn ở một góc, khi mọi người ra về, cô mới len lén đeo khẩu trang, giả làm y tá vô thăm anh. Nhóm Huyền Long dư sức biết là cô, nên cũng lơ.

Cô ngồi bên giường, nắm bàn tay to gầy gò xanh xao và lạnh ngắt. Có giọt mồ hôi rơi trên tay anh nóng hổi, nhẹ nhàng thổi chút ấm nồng vào trái tim băng giá của anh. Nhi thì thầm hát bài "ánh trăng nói hộ lòng tôi" trong ghen ngào đau xót.

- Gia Khiêm! Em yêu anh, hơn những gì biết, hơn những người em quen, yêu bằng cả trái tim, và sinh mạng. Chỉ cần anh được bình yên, em nguyện đánh đổi bằng cả cuộc đời. Chỉ cần anh tỉnh lại, đợi anh bằng cả thanh xuân, em vẫn đợi.

Thanh xuân của em là anh! Trần Gia Khiêm.

Nhi nhìn anh, gượng cười thật rạng rỡ. Cô quẹt nước mắt, hít hà đi ra ngoài tìm bà Yến.

- Bác! Con xin bác cho con và anh Khiêm kết hôn.

- Sao? Con suy nghĩ kỹ chưa? Nó bây giờ chỉ như cái xác biết thở. Tội tình gì chứ. Bác không trách gì con đâu, Nhi à.

- Thưa bác! Con yêu anh ấy, con tin anh ấy cũng yêu con. Con xin bác đồng ý cho con được đường đường chính chính bên anh, chăm sóc anh suốt phần đời còn lại.

- Tinh Nhi! Bác hiểu tình cảm của con, bác thương Khiêm nhiều lắm, nhưng cũng không vì vậy mà làm lỡ dở cuộc đời con. Tương lai con còn dài, tội tình gì chứ. Con cứ để một, hai năm nữa, nếu khi đó con vẫn nhất quyết muốn lấy nó, bác sẽ hỏi cưới con. Tuổi trẻ luôn có những bồng bột, bác không muốn con hối hận. Hãy cứ để thời gian trả lời con nhé.

Nhi muốn nói thêm để thuyết phục bà Yến, nhưng đầu cô choáng váng, mắt nhòa đi và ngắt xiu. Tinh lại Nhi đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Bà Yến nhìn cô thật triu mến, khác hẳn thái độ ban nãy. Bà ôm cô vào lòng, sụt sùi.

- Con dâu của mẹ, cực thân con quá rồi. Nghi ngơi cho tốt, mẹ sẽ hỏi thầy chọn ngày tốt để rước con vào Trần Gia, dâu trưởng của mẹ.

- Bác! Bác nói thật không? Bác đồng ý cho con được lấy anh Khiêm. Con...con mừng quá.

- Con bé ngọc này, còn gọi bác à?

- Mẹ...mẹ!

- Ngoan! Đừng khóc ảnh hưởng tới cháu đích tôn của mẹ. Con giờ chỉ được cười thôi, hiểu không?

- Cháu đích tôn?

- Con đang có thai, gần 3 tháng rồi, con không biết sao? Tinh Nhi!

- Con....con có thai, con sắp làm mẹ....hic....hic....con, là con của anh Khiêm. Hic...hic...

Nhi vừa khóc vừa cười nhìn bà Yến, rồi nhìn xuống bụng của mình. Bà Yến xoa xoa đầu cô, cũng ráng cười, cười trong nước mắt. Hôn lễ diễn ra trong phòng vip của bệnh viện. Ông Hoàng, ông Sơn, ông Gia Bảo, đều có mặt đầy đủ. Bà Vy sau thời gian chữa trị, phẫu thuật thành công nên dần hồi phục, cũng có mặt trong ngày trọng đại của con. Riêng Gia Huy, Khiêm đã vào bệnh viện tâm thần, nói chuyện từ trước. "Chỉ cần ông hối lỗi, xin lỗi mẹ tôi, và thừa nhận mọi tội của mình trước pháp luật, tôi sẽ giao thuốc giải cho ông." Ông nhìn Khiêm một lúc rồi gật đầu. Ông gọi người mang con dâu, và viết một bản đầu thú giao lại cho Khiêm. Sau lần Nhi vô thăm ông, Khiêm đã đích thân tới và kể cho ông nghe về bà Vy và Nhi. Anh yêu Nhi, nên cũng muốn cho ông một cơ hội sửa sai. Cuối cùng, ông đã đồng ý ngay, vì không liên lạc được với Nguyệt, nên cô không hay biết. Sau khi đầu thú, ông được xử kín, bị 10 năm tù giam tội cố ý bắt cóc, hành hạ, bóc lột người khác. Riêng về tội mưu sát Gia Khiêm, do anh không truy cứu nên không luận tội. Hôm nay, nhờ quen biết nên Gia Huy được bảo lãnh cho tại ngoại 2 giờ, dự đám cưới con gái.

Xung quanh căn phòng được trang trí bằng bong bóng trái tim màu tím. Nhi mặc áo cô dâu, cầm bó hoa lavender đứng bên giường bệnh nghe lời tuyên thệ của chú hôn, ông Trịnh Khâm.

- Hôm nay là ngày lành tháng tốt, tôi được sự ủy thác của hai gia đình Trần - Lê, đứng nơi này làm chủ hôn, tác thành cho cháu Trần Gia Khiêm và cháu Lê Hoàng Tinh Nhi được nên duyên cảm sắc, chính thức thành vợ - chồng. Lê Hoàng Tinh Nhi, cháu có đồng ý làm vợ của Trần Gia Khiêm, luôn yêu thương, tôn trọng nhau, không lừa dối trong cuộc sống hôn nhân. Và cháu sẽ ở bên cạnh Khiêm mãi mãi, dù ốm đau bệnh tật, cũng như khi khỏe mạnh, mãi mãi không lìa xa?

Nhi nhìn Khiêm, nở nụ cười mãn nguyện, mắt cô long lanh giọt lệ hạnh phúc. Cô xoay lại nhìn ông Khâm gật đầu.

- Con đồng ý. Con yêu anh và mãi mãi ở bên anh.

Ông Khâm xúc động, nhìn tới đôi mắt nhắm nghiền của Gia Khiêm mà đau xót. Ông lập lời vừa rồi cho đúng thủ tục, sau đó Nhi đi ra phòng ngoài, trên bàn đặt sẵn bàn hai tờ giấy kết hôn. Một cán bộ phường cũng có mặt chứng kiến hai người kí vào hôn thú. Minh và Nhi cùng ngồi xuống, cùng lúc kí vào giấy kết hôn. Cán bộ đứng lên bắt tay hai người chúc mừng, ghi tên vào sổ bộ, rồi ra về. Nhi cầm hai tờ hôn thú quay lại phòng vip, khoe với Khiêm. Cô đặt lên bàn ở đầu giường, bắt đầu trao nhẫn. Minh đỡ anh hai ngồi dậy, tựa lưng vào mình, còn Nhi ngồi đối diện. Cầm bàn tay gầy guộc, to dài của anh, bất giác có giọt mồ hôi rơi trên tay anh nóng hổi, mắt Nhi bị lóa lên, không thấy đường. Cô lắc đầu, dụi mắt mấy lần, dứt khoát đeo nhẫn vào ngón áp út của anh. Minh nắm tay mình dính vào tay Khiêm, đeo nhẫn lại cho Nhi, sau đó đặt anh nằm lại giường. Mọi người ai cũng sụt sùi, lui ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai trẻ.

Trong căn phòng bệnh vip vẫn vang lên đều đều tiếng máy móc thiết bị, Khiêm nằm đó an tĩnh, không buồn phiền, đau khổ nữa. Nhi cầm bàn tay đã đeo nhẫn của anh, đặt lên bụng

mình

- Anh có cảm nhận được không? Con chúng ta đang lớn lên từng ngày. Mấy tháng nữa thôi, sẽ có đứa trẻ cùng em đến thăm anh mỗi ngày.

Nhi lại hát bài "Ánh trăng nói hộ lòng tôi" cho Khiêm nghe, ngồi một lúc, hơi mệt cô mới đứng lên ra về. Nhưng vừa ra tới cửa, khung cảnh trước mắt Nhi nhòe đi, và tối xầm. Cô không còn thấy gì trước mặt ngoài màu đen u tối. Đôi mắt cô không còn thấy đường nữa.

Vào một ngày nắng đẹp 4 năm sau, sau khi bộ phim đã đóng máy, Nhi dắt con về thăm quê ngoại.

Thằng bé cũng 3 tuổi rồi mà gầy nhom, da trắng mẩy rậm y như người ấy. Nhi chỉ nghe người khác miêu tả thôi, chứ cô có thấy đường đâu. Từ ngày định mệnh đó, Nhi khủng hoảng như điên dại, nếu không vì thằng bé, có lẽ cô đã đi theo anh. Nhưng cũng từ đó, Nhi đã mất đi ánh sáng. Dù ông Hoàng mang cô đi chạy chữa khắp nơi nhưng dù là bác sĩ giỏi nhất cũng bó tay. Nhi bây giờ đã là diễn viên nổi tiếng, rất nhiều nhãn hàng nhờ cô làm gương mặt đại diện, công chúng không ai biết Nhi bị mù. Nhi kiếm được số tiền kha khá đủ để lo cho mẹ, thỉnh thoảng vô thăm ba trong tù, còn dư lo cho Nguyệt. Trần Gia đã mua lại hoang đảo nơi Nhi bị lạc, xây căn biệt thự gỗ cho Nhi nghỉ dưỡng. Nơi đây rất bình yên nên Nhi thường xuyên ra đây ở. Xung quanh căn nhà có nhóm Huyền Long canh gác, không có tàu lạ được bén mảng.

Như thường lệ, Nhi để con vọc cát, còn cô ngồi hong nắng. Xa xa, một thân ảnh cao gầy, vịn trên người bộ đồ dài màu kem trang nhã, thong dong bước tới chỗ thằng bé. Hắn ngồi một chân, nhìn bé chơi đùa. Ánh nắng chiếu lên sườn mặt nam tính đẹp mê người, vằn nét nghiêng hút hồn bao thiếu nữ. Từng ngón tay thon dài vẽ vẽ trên cát, chỗ bé đang xây nhà. Thằng bé bực mình vì bị phá đám, ngược nhìn ông chú thấy ghét kia, nó chu mỏ đầy nước miếng trẻ con bóng loáng:

- Chú ra đằng kia rộng kia, đừng phá con.

- Kêu ta bằng ba, ta sẽ không phá con nữa, ta cho con ngồi trên vai ta ngắm thế giới, chịu không?

Pond suy nghĩ, bé rất thích được công, mà ở nhà ai cũng già không công nổi bé. Mẹ thì không thấy đường. Nay ông chú này tự nguyện cho ngồi trên vai, chú cao như vậy, ngồi trên ấy chắc thích lắm. Nhóc liền gật đầu cái rụp.

- Ba! Ba ăm!

Người đàn ông nở nụ cười rạng rỡ, lập tức bồng đứa bé choàng qua cổ. Trong ánh chiều tà, hai bóng dáng một lớn, một nhỏ chồng lên nhau thật đẹp để biết bao, họ cùng tiến về phía người phụ nữ đang ngồi ngắm biển qua đôi mắt vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ngoại truyện 1

Thanh Phong tiến lại chỗ Nhi, đưa tay lên nắm vai cô. Nhanh như cắt, Nhi liền chụp lại, bằng thế phản đòn, hất ngược anh ra phía trước. Thanh Phong nắm đo cát, phui phui tay ngồi kế bên cô, anh ngửa người chống hai tay ra sau, nheo mắt ngắm biển.

- Vẫn còn nhanh dữ. Em vẫn thích ngắm biển à? Vậy cho anh làm đôi mắt của em nhé.

- Này, em rề, xưng hô cho đúng đi. Ai em hả?

- Hahaha! Anh vẫn độc thân vui tính, đã cưới ai đâu mà dẫu với rề?

- Được, vậy tôi sẽ cùng Nguyệt Nhi qua Mỹ, rồi kiếm một anh từ tế gả nó đi. Hừ!

- Ấy, làm gì nóng vậy chị hai! chọc chị chút thôi mà. Cũng 4 năm rồi, chị muốn chờ tới bao giờ nữa.

- Mãi mãi.

- Mãi mãi! Mãi mãi là bao lâu?

- Khi tìm tôi ngừng đập.

- Tội tình gì chứ?

Nhi mỉm cười hiền dịu, nhẹ nhàng cất giọng:

- Thanh Phong! Có những người không bao giờ bằng lòng với thực tại, chỉ mãi miết tìm những thứ vô thực. Tôi đã tìm ra lý do để tiếp tục với cuộc sống này, đó là chờ đợi. Mỗi ngày trôi qua, thời gian tôi gặp anh ấy nhích gần thêm một chút, dù là gặp ở hình thức nào vẫn là gặp, ở thế giới hữu hình hay vô hình. Còn anh? Anh đang tìm kiếm điều gì? Con người tham lam lắm, sẽ không ai trả lời được cho mình bằng chính bản thân anh. Thanh xuân trôi qua nhanh lắm, đừng bỏ lỡ những khoảng thời gian tươi đẹp của cuộc đời bằng những giấc mộng du không thật. Đừng bận tâm về tôi nữa, anh không thể làm thời gian quay ngược. Đừng thương hại tôi, vì tôi cần trưởng thành. Sự bao bọc của mọi người khiến tôi mãi như đứa trẻ, không biết mình là ai. Khi sanh Pond, đó là ngày tôi được tái sinh, hãy yên tâm, tôi đã thực sự thoát khỏi khổ đau, tôi đã có mục đích để sống tiếp.

Thanh Phong nhìn Nhi bình thản, môi anh khẽ nhếch, phui phui người đứng lên, nhét vào tay Nhi điện thoại, khinh khinh cười, xoay người đi ra ghe.

- Cần gì cứ tìm anh. Tình Nhi! Anh là người duy nhất không bao giờ lừa dối em. Hahahaha.

Nhi cũng nhẹ mỉm cười, "nặng lắm rồi đó, sao Nguyệt Nhi chịu hẳn được", rồi tiếp tục ngắm biển. Tay cô lần mò, ra lệnh cho siri mở điện thoại. Một đoạn clip được phát, tiếng sóng biển rì rào, tiếng của Pond đang chơi đùa. Tiếng bước chân ai đang lại gần thằng bé....nghe xong đoạn clip, Nhi vội đứng lên, hét gọi tên Thanh Phong, nhưng anh đã đi xa hòn đảo rồi. Nhi quỳnh quáng, chạy tìm con, cô gọi Pond đến khàn cả tiếng, đáp lại Nhi chỉ có tiếng gió và sóng biển. Lực chạy đến bên cô.

- Chị Nhi! Bé Pond bị bắt cóc rồi.

- Sao? Pond bị bắt cóc? Là Thanh Phong, nhất định là anh ấy. Hắn vừa đưa cho tôi đoạn clip quay lại lúc Pond bị bắt.

- Không phải Trịnh tổng. Là sơ tình anh ấy quay được lúc ngồi thuyền tới đây, khi thuyền cập bến thì tên bắt cóc đã bỏ Pond đi đâu rồi.

Nhi tức giận, tay nắm thành thuyền. Hai tay cô nắm cổ áo Lực, nghiêng răng nói.

- Đây là địa bàn của Trần Gia, Huyền Long canh giữ, sao người lạ lên đảo được. Anh và Phong có âm mưu gì, nói? Đừng trách tôi không nể tình

Lực đứng yên cho Nhi phát tiết, chịu trận cũng không nói gì thêm. Nhi thở dài, buông anh ra, điện thoại cho Minh.

- Minh! Pond bị bắt cóc.

- Vậy sao! Yên tâm, em sẽ tìm ra cháu.

Lời Minh nói không nhanh, không chậm, cũng không có gì ngạc nhiên, hốt hoảng. "Chẳng lẽ qua 4 năm, tất cả đều một khi cuu mang đứa tạt nguyên như mình, ghét lấy luôn thằng bé." Lúc này, Nhi khùng hoảng thực sự. "Có lẽ Thanh Phong đã nhìn thấy được vấn đề, nên mới nói có gì cứ gọi anh. Lòng con người, bạc bẽo thế sao? Pond của mẹ, nguồn sống của mẹ, cứ nghĩ mình mạnh mẽ lắm, thì ra mẹ vẫn luôn dựa dẫm vào ba con, dựa vào gia đình của ba, không thể sống tự lập được, làm gánh nặng của họ, mẹ hại con rồi. Con trai, chờ mẹ, mẹ sẽ tìm được con. Tên thanh niên kia, anh đã bắt cóc sai người rồi". Nhi nắm tay thành đấm, hét lên trước biển.

Dưới bóng dừa xanh mát, người đàn ông anh tuấn đang quan sát cô này giờ, mỗi anh nhếch lên nụ cười thật mê người. Anh lặng lẽ đứng lên, đeo thiết bị đổi giọng nói, tiến về phía Nhi. Anh ôm cô từ phía sau bằng cái ôm siết chặt, mong nhớ. Mùi lavender hòa cùng hương biển, mùi của yêu thương lâu rồi mới hòa làm một, Nhi bị đơ người trong thoáng chốc. Hai tay cô vịn lên vòng tay rắn chắc, cánh tay này sao quen đến thế, hơi ấm này sao an toàn thế, tất cả làm tim cô đập mạnh, đầu óc choáng váng. Những hình ảnh về anh nhập nhoạng, ánh nắng dường như làm cô chói mắt. Nhi lắc đầu, dụi mắt mấy lần, vòng tay ấy vẫn đang siết chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô, hân còn thì cảm lên vai Nhi hít hà. Nhi rất rất muốn một phát quăng hẳn xuống biển, nhưng trái tim cô lại lưu luyến, tham lam cảm giác ở bên hân. Tại sao, tại sao chứ. Không lẽ, cô cũng âm thầm phản bội anh rồi. Nước mắt bất giác tuôn ra, trước mắt Nhi giờ nhạt nhòa sóng biển. Lâu lắm rồi, cô chưa khóc, khóc cho cảm xúc của mình. Nhi cố nén lại tâm hồn đang dậy sóng, dứt khoát bấu vào tay ai kia, dùng đòn Karate trượt người xuống thấp, xoay người, bẻ hai tay hân quắc ra hai bên. Người đàn ông ôm chặt là thế, nhưng khi bị Nhi phản đòn, hân chỉ đơ người đứng yên, không phản kháng. Mặt Nhi đánh lại, quắc mắt cố nhìn hân, nhưng những gì cô thấy chỉ là thân ảnh nhòe nhọt. Còn hân nghiêng nghiêng đầu, ngắm nhìn thường thức cô, rồi lại nhìn xuống bàn tay đang đeo chiếc nhẫn bé bé trên ngón áp út, mỗi hân cong lên độ cong nhẹ, trên gương mặt anh tuấn không lộ ra cảm xúc, nhưng trong mắt xẹt qua tia yêu thương. Hân đằng hắng cất tiếng.

- Em hung dữ quá. Phải ôn hòa mới làm vợ đảm mẹ hiền được chứ.

- Không cần anh dạy đời. Nói, anh giấu con tôi ở đâu?

Anh cúi nhìn cô, dùng mu bàn tay sờ lên gương mặt xinh đẹp, nhếch môi trêu chọc:

- Trong tim tôi, cả em và con.

Nhi lại thoáng chần động, nhưng rất nhanh trấn tĩnh, gạt tay hân ra, nhìn hân dù cô không nhìn rõ. Tuy rất giống, nhưng giọng nói không phải, khác xa giọng của anh. Hơn nữa, anh làm sao có thể ở đây được. Nhưng đề lên được đảo này mà không ai hay biết, chắc hẳn cũng không phải dạng vừa. Nhi tính câu thêm thời gian, một tay cô bấm điện thoại gọi cho Lực, hành động của cô không thoát khỏi cặp mắt chim ưng của hân, hân nhanh chóng rút điện thoại của Nhi quăng ra biển. Nhi tức giận, thở hồng hộc.

- Anh muốn gì?

- Muốn em

- Hừ! Anh đủ gan? Biết tôi là ai không?

- Diễn viên Tinh Nhi.

- Đúng! Và tôi còn là vợ của Trần Gia Khiêm, anh dám đụng đến tôi và con anh ấy, anh sẽ sống không bằng chết.

- Hahaha! Cái xác vô dụng ấy thì làm gì được tôi, hahaha. Nếu em nói Gia Minh thì có lẽ hù được tôi xui xui. Cho dù có Trần Gia hay Huyền Long cũng không làm gì được tôi đâu. Em thấy không, con em trong tay tôi mà không ai biết, biết cũng không quan tâm.

- Bây giờ anh muốn sao?

- Đã nói rồi, tôi muốn em

- Tôi không thấy đường.

- Tôi thấy là được. Tinh Nhi, không ai quan tâm em. Chồng em giờ là tên phế nhân, sao em không thử đón nhận tôi, tôi có đủ khả năng lo cho em và con.

- Thứ nhất: chồng tôi không phải phế nhân, anh ấy chỉ đang ngủ, giấc ngủ hơi dài thôi. Thứ hai, khả năng của anh có hay không mặc kệ, nếu có thật thì cũng nên dành cho cô gái nào sẵn lòng. Lòng tôi thì không sẵn.

Ngay cả gương mặt anh tôi cũng chưa thấy, nếu tin tưởng và chấp nhận anh, khẳng định tâm sinh lý tôi có vấn đề nặng. Nhưng thân là đàn ông sáng mắt, lại ăn hiếp một đứa trẻ lên ba, một người mẹ cô thế bị mù, dù anh tài giỏi tới đâu, thì với tôi, anh cũng chỉ là tên khoác lác. Đừng nói tới chồng tôi, vì tâm của anh dù so với cái móng chân anh ấy cũng không xứng.

- Hahahaha! Rồi Em sẽ thấy tôi là người duy nhất xứng làm chồng em. Đây là địa chỉ, ngày giờ cũng có trên đó, nhớ có mặt đúng giờ.

Hân lại ngắm nhìn gương mặt tức giận của Nhi, rồi xoay người thông thả đi vô nhà, ngắm nhìn thằng bé đang ngủ say chây cả ke. Anh vuốt ve gương mặt non sữa của con, cúi xuống thơm lên gò má trắng mịn, hít hà hương con trẻ, nhẹ nhàng bồng bé đi lên thuyền về đất liền.

Còn một mình Nhi trên bãi biển với một cổ tức giận, cô lò dò đi vô nhà gọi Lực.

- Anh chuẩn bị cho tôi một món đồ, thứ gì nhỏ gọn có tính sát thương cao nhất.

- Sát thương?

- Phải, dù phải thí cái mạng đuôi mù này, tôi cũng phải đem thằng bé trở về.

- Cô có muốn tôi điều động Huyền Long yểm trợ không?

- Cần chứ. Hắn phải thấy sự ngông cuồng của mình sẽ trả giá như thế nào. So sánh với Khiêm, xứng sao. Tôi sẽ nhờ bác Sơn điều động Protect, anh chuẩn bị đi.
- Cô Nhi, cô cũng nói hắn không xứng, cần chỉ huy động lực lượng hai nhà. Chẳng phải quá đề cao hắn sao
- Không xứng so với Khiêm, nhưng hắn đang giữ chính là sinh mạng của tôi. Tôi không thể để trái tim tôi bị gù, dù chỉ là xây sát.

Lực cũng muốn phì cười, nhưng răng kiềm chế, gặt gù.

- Được. Tôi đi đây. Cô có muốn về đất liền luôn không?
- Có.

Nhi nắm tờ giấy in chữ nổi, vở nát trong tay. Địa chỉ là homestay Wilder Nest ở Đà Lạt. Nơi chất chứa nỗi đau của Nhi, nơi mà cô chưa bao giờ muốn tìm lại.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngoại truyện 2

Trước khi lên Đà Lạt gặp tên khoác lác, Nhi ghé vô bệnh viện thăm Khiêm. Cô lọ mọ ngồi bên giường, tâm sự với anh đủ chuyện, chỉ là hôm nay cô không dắt Pond theo. Nhi cầm theo cây đàn ghi ta, vừa đàn vừa hát "em sẽ chờ anh về". Cô cứ hát, nhớ về khoảng thời gian có anh, giờ mới biết đó là thời khắc hạnh phúc và bình yên nhất trong cuộc đời. Người đàn ông cô yêu luôn âm thầm che chở, yêu thương cô. Anh chỉ muốn cô tin anh, thế mà năm lần bảy lượt, vì không tin anh, cô đẩy anh vào nguy hiểm. Từng lời Khiêm nói vẫn ám ảnh Nhi "Đừng suy nghĩ gì cả. Mọi thứ anh sẽ gánh vác thay em, chỉ cần em tin anh là đủ. Anh vẫn là anh của trước đây, bây giờ và sau này vẫn là Khiêm của em, và em là Ngôi sao nhỏ của anh."

Bài hát dang dở, nước mắt Nhi đã đầm đìa. Cô gục xuống hông người đàn ông, vỡ òa.

- Em có tội với anh, có lỗi với con. Em là người vợ, người mẹ tồi. Anh Khiêm! Anh có tha thứ cho em không? Nếu em tin anh, khuyên giải Nguyệt Nhi thì giờ Pond có ba bảo vệ, đầu xảy ra có sự. Anh vì em đẹp bỏ thù hận, trực tiếp trao thuốc giải cho ba, anh không truy cứu tội ba giết anh, bỏ qua cho Nguyệt Nhi, Anh thay em gánh hết mọi đau khổ, thù hận, thế mà chỉ việc tin anh, em cũng không làm được. Anh Khiêm, em xin lỗi. Huhuhu. Có lẽ đây là lần cuối em đến thăm anh. Bằng mọi giá, em sẽ đưa con về, Pond sẽ thay em chăm sóc anh. Em sẽ không để ngôi sao nhỏ của anh bị nhuộm bẩn, em chỉ là của anh, Ngôi Sao Nhỏ mãi là của Trần Gia Khiêm

Nhi lần sò lên gương mặt người đàn ông, sờ vào đôi môi mòng ảm, đặt lên đó nụ hôn hòa lẫn trong nước mắt. Giọt mặn thấm vào lòng người đàn ông cảm xúc của yêu thương. "Ngôi sao nhỏ! Qua hôm nay nữa thôi, cuộc đời em và con chỉ có nụ cười". Tim anh đập những nhịp đập mạnh mẽ vì xúc động, thế mà ai kia mãi khóc, không nhận ra. Nhi quệt mắt, hít hà rồi nhanh chóng đi ra ngoài, bắt xe lên Đà Lạt.

Xe tới Đà Lạt cũng đã 4 giờ chiều, đi taxi tới F Flowers, Nhi ngồi trên ban công ngắm nhìn cây hoa tím biếc, loài hoa mang mùi hương của anh. Cô cảm ổng thủy tình nhỏ, chứa chất lòng màu tím lên hít hà mùi oải hương quen thuộc, phòng khi không giữ được mình, nên Nhi uống nó, và chờ anh ở thế giới bên kia. Cô tin, họ sẽ tìm được nhau bởi mùi Lavender thương nhớ. Trước mắt Nhi là hình ảnh nhập nhòa, không biết tại sao Nhi thấy được, dù rất mờ và hơi tối. Ngồi được một lúc, Nhi đi xuống cánh đồng, chạm vào từng cánh hoa run rẩy dưới ánh hoàng hôn, trước khi trời tắt nắng. Nhi cầm điện thoại, selfie cho mình một tấm thật rạng rỡ, lưu lại hình ảnh đẹp để cuối cùng cho anh.

Một thân ảnh cao gầy xuất hiện trước mặt Nhi, che đi phần ánh sáng yếu ớt cô cảm nhận được. Ngược nhìn anh qua đôi mắt mờ đục, tìm Nhi bỗng đập mạnh không rõ lý do. Xung quanh đây bỗng dưng ảm lẹ, những cánh hoa dưng đưa, tỏa ra mùi hương dụ hoặc lòng người. Nhi tự mỉm cười, xoay lưng bước đi ra ngoài, đón taxi đến Wilder Nest. Sau lưng cô, người đàn ông đẹp như nam thần, tuy làn da còn hơi xanh, nhưng anh đang cười, nụ cười hạnh phúc, vì lần đầu tiên hai người chụp hình chung với nhau, mà Nhi cười rất tươi, nên anh cũng cười đáp lại thật rạng rỡ.

Chiều buông lơi, trời tắt nắng hẳn. Vài ngôi sao lác đác xuất hiện, mặt trăng hôm nay sáng rõ to. Nhi bước từng bước chậm lên bậc thang, trời khá lạnh, cô khoác áo măng tô dài, vừa đi vừa hít hà, chắc do nơi đây trồng nhiều hoa oải hương, nên thơm quá. Xa xa nhà ai đang phát bài hát Vô Cùng (vì anh thương em), không khí, mùi hương đang đưa Nhi về miền kí ức, Nhi cứ chậm chậm bước lên từng bậc thang như dạo bước vào giấc mộng đẹp. Trên bậc tam cấp, bóng dáng anh trắng tấp đang nhìn cô mỉm cười. Nhi nở nụ cười mừng rỡ, chạy vội lên trước khi giấc mơ tan biến. Nhi ôm chầm lấy anh, dụi đầu vào ngực anh nghe nhịp tim trầm ổn, khóc cười, cười khóc. Giấc mộng này đẹp quá, cô không muốn thức nữa rồi. Cho cô được tham lam ít phút thôi, rồi cô sẽ tự thức tỉnh, vì cô phải cứu con. Cảm ơn lọ thuốc của Thiên Vũ, dù ảo giác cũng được, ít ra trước khi ra đi, cô cũng được gặp lại anh là đủ.

Xung quanh họ bùng sáng bởi hàng ngàn đèn ông sao nắc nọc lồi lõm, và trên những tán lá cây. Từng giai điệu du dương của bài hát Em sẽ chờ anh về vang lên, tạo cho không gian thêm ảm ắp, lãng mạn. Ngấu hứng, Nhi ngược nhìn anh, lầm lẫm ca từ bài hát hòa trong nhịp điệu.

" Từng câu hát dịu dàng, nhẹ ru vào giấc mơ êm đềm, ngàn vì sao đêm lung linh, tựa như cùng múa vờn quanh. Kề đôi vai bên anh, ngất ngây trong đôi tay ấm nồng, ôm tình yêu bao đam mê, nguyện muốn đời không hề xa lạ."

Giọng hát của cô trong trẻo ngọt ngào, từng giọt châu tuôn rơi, cuốn trôi thương nhớ, tỏ rõ dáng người anh hơn. Anh cũng cúi nhìn cô, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, nhìn vào đôi mắt long lanh ngấn lệ, tìm anh ảm ắp lạ. Anh cũng cất tiếng hát, hòa theo nhịp giai điệu cùng cô.

"Kìa ánh mắt tuyệt vời, tựa muôn ngàn ánh sao trên trời, hòa cùng vàng trắng đêm lung linh, bùng lên tỏa sáng mọi nơi. LỜI YÊU THƯƠNG HÔM NAY, ĐÃ TRAO CHO RIÊNG EM SUỐT ĐỜI, CHO ĐAU BUỒN HÔM QUA, PHAI TÀN THEO GIÓ."

- Giọng của anh ảm ắp quá, đúng anh rồi, Gia Khiêm của em, hôm nay anh hát nữa cơ đấy, giấc mơ này đẹp quá, em không muốn thức dậy nữa đâu.

"Tình mình nguyện mãi luôn không xa rời như trời mây bên nhau, một ngọn lửa ấm trong tim soi đường cho ta vượt qua đêm thâu"

"Mong sao luôn có nhau trong đời, như muốn tia nắng trên khung trời, cho ân tình đôi ta, luôn rực sáng rạng ngời."

Nhi cười thật rạng rỡ, giọt lệ hạnh phúc tiếp tục rơi, làm tan chảy thân hân nhiệt của anh. Tình yêu của cô đã đưa anh trở lại từ qui môn quan. Để hôm nay, tại nơi đây, nơi bắt nguồn hiểu lầm và đau thương, anh sẽ vì cô mà xóa hết, để cô vượt qua bóng đen quá khứ, tìm lại được ánh sáng. Nghĩ vậy, anh lại tiếp tục cất tiếng hát, vì dường như Nhi đã thấy lại, mà tự bản thân cũng không hay.

"Tựa một vầng thái dương đang mong chờ đêm thâu dần trôi qua mau, hẹn một bình minh mang bao hơi ấm chứa chan tình yêu thâm sâu"

"Mong sao luôn có nhau không rời, xua tan bao giá băng trong đời, xin dâng tình yêu thương, cho dù muôn kiếp sau".

Tiếng hát anh vừa dứt, anh liền ho sặc sụa, Nhi vội vàng vỗ ngực cho anh. Cô lo lắng quan sát từng nét mặt của anh:

- Anh có sao không?

- Anh không sao, không ngờ hát khó đến vậy.

Nhi phì cười, tay cô sờ lên nét mặt thân quen, đôi mày rậm, sống mũi cao thẳng, và đôi mắt vẫn sáng như ngày nào, chỉ có điều làn da hơi nhợt nhạt.

- Anh ăn uống sao mà nhợt nhạt vậy?

- Không ăn, toàn uống nước biển. Xém chút bị vợ đập xuống làm bạn với nàng tiên cá nữa đó.

- Hà?

Nhi ngớ người, tên này trong giấc mơ cũng cập nhật thông tin ỉn dữ, biết nói giỡn nữa cơ đấy. Nhi lại cười, ôm chầm lấy anh siết chặt. Giai điệu bài hát vẫn vang lên trầm bổng, từng dây đàn ông sao vẫn lung linh đung đưa trong gió, nhưng Nhi phải tỉnh rồi, cô phải thức để cứu con. Nhi nhích người lùi lại, nhìn anh tha thiết, cố ghi nhớ rõ thân ảnh cuối cùng đẹp đẽ này.

- Anh Khiêm! Đến lúc em phải thức rồi, dù không nỡ. Tạm biệt anh! Hẹn gặp lại.

Nhi lách người qua, chuẩn bị bước tiếp thì cánh tay cô bị anh nắm lại, Khiêm bước nhanh tới trước mắt Nhi, cúi xuống hôn cô nụ hôn mong nhớ. Anh siết cô trong ngực, cho hơi thở hai người hòa quyện, để cô cảm nhận được mình, một Gia Khiêm bằng xương, bằng thịt đang ở đây, không phải trong mơ.

Nhi đâu biết, khi cô dẫn con vào thăm anh, nghe tiếng nói của con gọi ba, anh mới trở về được. Tỉnh lại thì cô đã dẫn con về quê. Nghe mẹ kể Nhi bị áp lực tâm lý, mắc cảm tội lỗi nên đã bị mù. "Nó không chịu mở lòng với bất cứ ai, nên dù 4 năm trôi qua, nó vẫn không thấy đường. Chỉ khi nào nó chịu cởi mở, tha thứ cho bản thân, giải tỏa áp lực, khi ấy tự nhiên nó sẽ thấy lại." Ngay lúc thấy Nhi cầm đàn và hát cho anh nghe trong bệnh viện, anh đã phải huy động trang thiết bị tối tân của Huyền Long tìm ra lời bài hát và thu âm ngay nhạc nền. Ngồi trên máy bay, anh lầm nhảm hát như thẳng thừng. Theo dự tính anh sẽ hát cả bài, may quá cô tức cảnh sinh tình nên vô tình hát phụ anh, anh đỡ mệt. Suy đoán của anh đã đúng, Nhi đã mở lòng, và trông thấy anh. Cô thấy rõ làn da anh hơi xanh xao nữa cơ mà, Khiêm mừng rỡ, ôm chầm lấy Nhi, trao cho cô nụ hôn đoàn tụ.

Nhi chần chừ trong hương say tình ái, cô ngơ ngác nhìn anh. Anh cúi nhìn cô, búng nhẹ vào chóp mũi thanh tú, nhếch môi

- Em lại muốn bỏ chồng lần nữa à?

- Anh! em đang mơ phải không?

- Mơ thì chỉ có giây thôi, em thấy ai mơ mà hát hay như anh không huhm?

- Là thật sao? Anh Khiêm! Anh tỉnh lại rồi. Hic...hic

- Nín đi, làm mẹ rồi còn mất ướn, con nó cười. Em xoay lại nhìn xem.

Sau lưng Nhi là cả một đoàn người, ông Lê Hoàng, Lê Sơn, bà Thanh Vy, ông Gia Huy, Thanh Phong và Nguyệt, quan trọng là bé Pond đang ngủ ngon lành trong tay Nguyệt. Lần đầu tiên được thấy con, cô mừng rỡ chạy lại ôm con lần em gái, hít hà hương sữa trên làn da non mịn, con giống anh như tạc, đẹp như thiên thần không cánh. Nguyệt trao con lại cho chị, nở nụ cười hiền lành, Thanh Phong tiến lên, choàng qua vai Nguyệt vỗ vỗ. Bên này, Khiêm cũng choàng vai ôm Nhi, bắt giắc cô xoay lại, hai mẹ con tựa vào ngực anh thút thít. Khiêm ôm hai tình yêu vào lòng, nở nụ cười rạng rỡ. Cả nhà cùng vui mừng, cười trong nước mắt hạnh phúc.

- Ngôi sao nhỏ, sau tất cả, anh đã mang lại được bình yên cho em.

- Trong nhân sinh, chỉ cần Bình Yên bên anh là đủ.

Ai nói nước mắt tượng trưng cho đau khổ, khi vui mừng quá, con người cũng sẽ khóc đấy thôi. Riêng tôi, nước mắt biểu trưng cho xúc cảm của trái tim, chỉ khi trái tim còn ấm nóng, bị lỗi nhịp bởi tình cảm, khi ấy sẽ có nước mắt. Còn buồn hay vui là do ở bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Yên Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.